

Kapitola dvanáctá

POJETÍ ŽIVOTA OBECNĚ A LIDSKÉHO ŽIVOTA ZVLÁŠŤ

Výtah z knihy „*Nové zjevení Pána Ježíše Krista*“, str. 268 – 335, 12. kapitola.

Dne 28. února 1988, časně zrána za rozbřesku, bylo ke mně slovo **Pána Ježíše Krista**, řkoucí:

A) PĚT PROJEVŮ JEDNOHO ŽIVOTA

„Aby se **pojem života** náležitě pochopil, je nutno si uvědomit, že v základě je **PĚT projevů života**. Ve skutečnosti – přesněji řečeno – je **Absolutní stav života** a jeho **Absolutní proces s PĚTI DERIVACEMI** tohoto **JEDNOHO ŽIVOTA**.

Jeden **Absolutní stav života** a jeho **Absolutní proces** se může definovat v obecném smyslu jako **ABSOLUTNÍ ŽIVOT V SOBĚ A SÁM SEBOU, BEZ JAKÉHOKOLIV PŮVODU, POČÁTKU ČI KONCE**. Obsah slov „původ“ a „počátek“ předpokládá existenci nějakého jiného zdroje života, který by měl život v sobě a sám sebou. Aby tedy život byl náležitě postulován, je nutno logicky připustit, že **EXISTUJE PERMANENTNÍ STAV ŽIVOTA, který vždycky jest, a že je permanentní proces života, který stále pokračuje**. Slovo „život“ znamená **být a existovat**. **JSOUCNO je STAVEM života a BYTÍ je PROCESEM života**. **Být a existovat značí žít. Žít znamená být a existovat**.

Absolutní stav a proces života postuluje **Absolutní vědomí vlastního Absolutního jsoucná a bytí**. Inherentní a imanentní tomuto **Absolutnímu stavu a Procesu života** je **Absolutní vědomí života**. V tomto ohledu může **Absolutní život být také považován za rovný stavu a procesu VLASTNÍHO VĚDOMÍ**. Bez svého vlastního vědomí nemá život žádný význam, účel nebo smysl. Toto je zvláště pravdou s ohledem na **Absolutní život**. Možno zde říci, že právě spoluoznačení života tkví ve **vědomí sebe sama**. Toto **vědomí života tvoří jeho sentientnost v absolutním smyslu**. To znamená, že **Absolutní život je Absolutní sentientností**. Protože je tu takový život ve své absolutní čivosti, **vše, co je a existuje, je a existuje ve sféře Absolutního vědomí neboli Absolutní sentience**. Bez tohoto spoluoznačení není žádné jsoucné ani bytí. Jsoucné a bytí **zcela závisí na tomto Absolutním stavu a Procesu vědomého uvědomění**, jež **počíná a vytváří jsoucné a bytí**. Takže **veškerý život ve všech svých formách, podmínkách a projevech se odvozuje z této Jediné Absolutní čivosti, která je Životem v sobě i samým sebou**. Jak již bylo řečeno dříve, lze **obecně rozeznat pět derivací a manifestací tohoto Života**:

1. PRAVÝ SENTIENTNÍ ŽIVOT

2. PRAVÝ NESENTIENTNÍ ŽIVOT

3. SMÍŠEMINA SENTIENTNÍHO A NESENTIENTNÍHO ŽIVOTA – LIDSKÝ ŽIVOT

4. MRTVÝ ŽIVOT – NEGATIVNÍ STAV

5. FORMY MANIFESTACE ŽIVOTA

Derivace třetí, čtvrtá a některé formy manifestace života NEJSOU přímými odvozeninami Absolutního života. Jsou odvozeninami sentientního a nesentientního života, jež jsou přímými deriváty Absolutního života. Jsou nepřímými odvozeninami v tom smyslu, že dar života a jeho principy byly použity některými SENTIENTNÍMI BYTOSTMI při VÝROBĚ něčeho, co původně NEBYLO počato v rámci Absolutního stavu a procesu života.

(1)

PRAVÝ SENTIENTNÍ ŽIVOT je NEJBEZPROSTŘEDNĚJŠÍM PŘIJÍMAČEM ABSOLUTNÍHO SENTIENTNÍHO ŽIVOTA V NEKONEČNÉ VARIACE JEHO ELEMENTŮ. Každý z těchto elementů je připojen na ten přijímač či tu nádobu, oživuje ji a udržuje naživu a sebeuvědomělou. Přijímač se takto stává nosičem a projevovatelem zvláštního prvku života, jenž pochází z Absolutního stavu života a odděluje se z něho jeho Absolutním procesem.

(2)

PRAVÝ NESENTIENTNÍ ŽIVOT je nejméně přímým přijímačem Absolutního života. Je reflexí výsledného produktu vyzařovaných životních energií, postrádajících plný stupeň sebeuvědomělosti. Jeho účelem je dovést tyto energie k jejich konečné manifestaci a využití a udržovat proudění těchto energií ve stavu trvalé dynamičnosti.

(3)

SMÍŠENINA SENTIENTNÍHO A NESENTIENTNÍHO ŽIVOTA je VEDLEJŠÍM PRODUKTEM SENTIENTNÍHO ŽIVOTA, aby vytvářela zcela rozdílný životní styl za účelem ZROZENÍ NEGATIVNÍHO STAVU.

(4)

MRTVÝ ŽIVOT je NEGATIVNÍ STAV, sestávající jak z vlastního sentientního, tak i nesentientního života. Důvodem, proč je nazýván mrtvým životem je, že PŘÍMO neobsahuje NIC z Absolutního života. Vše, co postrádá bezprostřední přítomnost toho života, NEMŮŽE být považováno za DOOPRAVDY ŽIVÉ. Avšak tím, že v sobě nosí sebeuvědomění používáním ukradených principů čivosti, musí se mu dát název mrtvého života. Konec konců, přece jen žije, o něco se snaží a něco produkuje.

(5)

FORMY MANIFESTOVÁNÍ JAKÉHOKOLIV ŽIVOTA jsou OKOLNOSTMI, skrze které a v nichž se ten který život PROJEVUJE, USKUTEČŇUJE a ZHMOTŇUJE. Jsou odvozeny z vyzařujících energií Absolutní formy Absolutního života. Tyto energie produkují prvky, atomy, molekuly, částice, atd., duchovní, duševní a fyzické povahy, z nichž se vytvářejí rozmanitá prostředí a formy života. Pro svou nejzevnější povahu, samy o sobě, ani v sobě neobsahují sebeuvědomělost. Jsou formami sebeuvědomělosti. Mohou se zformovat v strukturu, jakou si lze představit, dle idejí sentientního života, k jeho zvláštnímu projevení. Jelikož sentientní život rodí nekonečný počet variací idejí pro své projevování, existují nekonečné variace životních forem.

FORMY ŽIVOTA a OBSAH ŽIVOTA jsou dvě naprosto rozdílné věci. Obsahem života je **SEBEUVĚDOMĚLOST** jedinečného jsoucna a bytí života v sobě samém. Formy života jsou **ZEVNÍM** vyjadřováním variant jedinečných sentientních životů.

Absolutní sentientní život prostřednictvím svého **Absolutního sebeuvědomění** vytváří **Absolutní sentientní mysl**. Všechny jiné sentientní životy, z ní odvozené, tvoří své **vlastní sentientní mysl**. Bylo již dříve ukázáno, že tato **Absolutní sentientní mysl** se nyní jmenuje **Pán Ježíš Kristus**. A **všechny sentientní entity** v rozmanitých formách svého projevování jsou odvozeny z **Jeho/Jejího Života**.

Pán Ježíš Kristus ve **Své přítomně existující Přirozenosti** obsahuje v **Sobě VŠECHNY ELEMENTY ŽIVOTA** včetně prvků, vzatých z mrtvého života i lidského života (*díky nedávné inkarnaci Ježíše Krista – pozn. zpracovatele*). Pomocí zvláštního procesu **zbožštění** udržuje **pravý život** v **těch mrtvých prvcích i lidských elementech**. V Něk/Ní mají svůj život. Touto novou přirozeností a skrze ni může být **Pán Ježíš Kristus** také přítomen ve všech aspektech negativního stavu, aniž by negativní stav byl přítomen v Něk/Ní. Toto je nutným požadavkem v zájmu kontroly, řízení a dohledu nad mrtvým a lidským životem negativního stavu. Na negativní stav se musí neustále dohlížet, neboť je **rakovinou pro pravý život**, takže **bez dohledu by se enormně rozšířil a sežral všechny opravdový život a obrátil všechny a všechno v mrtvý život**. Jeho rozšiřování je **dovoleno jen do URČITÉ MEZE**. Hranice jeho rozšíření jsou určeny tím, jak mnoho potřebuje pro své nejpřesnější a nejukončenější projevování v zájmu srovnání s **pravým životem**. **PLNÉ OCENĚNÍ** pravého života **NENÍ MOŽNÉ** bez porovnání s padělaným neboli mrtvým životem.

Jak již bylo řečeno, zatím co **Pán Ježíš Kristus** je ve všech aspektech negativního stavu, nic z negativního stavu není v **Pánu Ježíši Kristu**. Jak si vzpomínáte, jeden z mnoha účelů, proč **Pán Ježíš Kristus** nabyl nové přirozenosti, bylo umožnit, aby mohl být přítomen ve všech aspektech negativního stavu, aniž by v mrtvém životě způsobil něčí záhubu. Opravdový život účinkuje jako nejsmrtelnější jed pro mrtvý život. Nemít elementy negativního pro zaštitění a zadržování, byl by mrtvý život v okamžiku obrácen v nicotu. Jak víte, toto by nulifikovalo jakýkoliv pokus o spasení kohokoliv z mrtvého života. Zároveň však působí tyto elementy jako **ochranný štít proti negativnímu stavu** mrtvého života, takže nic z něho nemůže vstoupit do **Pána Ježíše Krista**. Kdyby se takovýto vstup odehrál, pak by došlo k tak nezvykle **mohutnému výbuchu**, že by bylo **zničeno veškeré jsoucno a bytí včetně Absolutního stavu a procesu života**.

Důvodem, proč by **Absolutní stav a Proces života** byl také zničen, je to, že se zničením multivesmíru byl by nulifikován samotný **princip života – zachování života na věčnost**. V něm se odehrává nekonečně rozmanitá řada jedinečných manifestací toho Absolutního života. Zničíte-li způsob a modus tohoto projevování, pak zničíte i **princip zachování**. **Tento princip** se vztahuje na jakýkoliv stav a podmínky opravdového života včetně Absolutního pravého života. **PRINCIP ZACHOVÁNÍ** tvrdí, že **SEBEUVĚDOMĚLÝ OPRAVDOVÝ ŽIVOT – ať jeho forma, stav, či podmínky jsou jakékoliv – MUSÍ být zachován NAVĚKY**. Rozhodujícím slovem zde je „sebeuvědomění“: Zastavení sebeuvědomění je zastavení života. Není-li sebeuvědomění, není ani vědomí života. Není-li vědomí života, pak není ani zpětné vazby žití. A není-li žádné zpětné vazby žití, pak není života. Takže jakákoliv forma sebeuvědomění, od jeho **Absolutního stavu a procesu**, který stále jest, až po jeho relativní nositele – sentientní entity – musí být zachován v jsoucnu a bytí provždy, na věčnost.

Vsup čehokoliv z **negativního stavu** do **Pána Ježíše Krista** by způsobil **zkázu** tohoto nejdůležitějšího faktoru – **sebeuvědomění**. Výsledkem by bylo nebytí a neexistence. Naštěstí, je **Pán Ježíš Kristus** vybaven prostředky, které nikdy nedovolí, aby k něčemu takovému došlo. Tudíž – jak bylo uvedeno shora, a což se pro zdůraznění opakuje i zde – je

Pán Ježíš Kristus přítomen ve všech aspektech negativního stavu, ale nic z negativního stavu není přítomno v **Pánu Ježíši Kristu**. Tento fakt je třeba mít neustále na mysli.

Proč ale ŽIVOT ve svých všelijakých formách, stavech, tvarech a projevech VŮBEC EXISTUJE ? Proč je potřeba **jsoucno** a **bytí** tohoto života ? V odpovědi na tuto otázku se skrývá vůbec **největší tajemství**.

Především budiž uvedeno, že **Absolutní život v Pánu Ježíši Kristu svou Absolutní povahou prostě VŽDY JEST**. Nemá žádný začátek, ani žádný konec. Toto pochopit je nesmírně těžko tomu, kdo je omezen **lineárním způsobem myšlení**. Jednoduše řečeno, něco jako **podmínky** či **stav nejsoucna a nebytí, čili neživota, NEEXISTUJE**. Nelze to postulovat a nikdy něco takového nebylo ani nebude. **JEDINÝ STAV, jenž VŽDY existoval, existuje a bude existovat, je JSOUCNO a BYTÍ, čili ŽIVOT**. Takže život byl, je a bude **bez** ohledu na to, v jakých stavech, tvarech, formách či okolnostech. Okolnosti, tvary, formy, stavy a rozličné způsoby **projevu** tohoto života **jsou** měnitelné, modifikovatelné, odstranitelné či navrátilelné do původního prvotně neuvědomělého stavu. Mohou přestat a být existovat. Avšak život sám sebou a v sobě nemůže nikdy přestat existovat. Nic se nemůže pozměnit s ohledem na tuto jeho zvláštní povahu. Jakkoli dalece zničíte formu či způsob projevu toho života, nikdy nemůžete zničit život *(tyto definice a pojmy pravd jsou důležité pro **pochopení** dalších témat, které následují, proto věnujte prosím tomuto velké pozornost – pozn. zpracovatele)*.

Mnoho lidských tvorů na vaší planetě bláhově věří v zničitelnost života zničením fyzického těla. Ti, co se prudce stavějí **proti potratu**, mají tento sklon a víru. Mají za to, že zničením plodu – zevní formy života – sám život je zmařen. **Neuvědomují si**, že potratem **život sám**, obsažený v tom zárodku – pokud tam je vůbec – **nemůže být nijak zničen**. Zničíte-li budoucí **nádobu**, v níž by se život měl projevit na vaší planetě, pak život prostě půjde někam **jinam**, aby pro sebe našel jinou formu či nádobu či podmínky či stav či místo. Vše, co jste učinili provedením potratu, bylo **zabránění vstupu** toho zvláštního života na vaší planetě. Ve skutečnosti se tomuto samotnému životu nijak neublížilo. Nemluvě již o tom, že nosič toho života byl **zachráněn před vstupem do bídy a utrpení negativního stavu či do mrtvého stavu života**, který **existuje** na vaší planetě. V určitém smyslu, případný lidský tvor, jemuž se **zabránilo vstoupit do mrtvého života**, čili lidského života negativního stavu na vaší planetě, by si zasloužil, aby se mu k tak velkému dostižení blahoprálo ! Nemluvě ani o faktu, že stejně duch toho života, který je tím pravým životem, nevstupuje do zárodku **nikdy dříve**, než **koncem pátého měsíce** jeho vývoje (přibližně). Všechny pohyby, k nimž dochází v takovém plodu před tímto okamžikem, **nejsou** způsobovány přítomností **ducha** toho života, nýbrž díky **formování různých orgánů** v tom zárodku. Takže je nutno uznat, že **život je nezničitelný**.

Nejobtížnějším aspektem pro náležité pochopení pravé podstaty života je ten fakt, že **ŽIVOT JE DUCH**. Duch života je vlastně tím **pravým životem**. **ABSOLUTNÍ DUCH Pána Ježíše Krista je ABSOLUTNÍM PRAVÝM ŽIVOTEM**. Tyto dva pojmy nelze rozloučit. Ve skutečnosti **duch je původcem, vyzařovatelem, udržovatelem a zachovatelem svého života i jakéhokoli života**. Stav sebeuvědomění je **producentem energie**. Musíte chápat, že **proces neustávajícího sebeuvědomění ducha je aktivním neustálým procesem, jenž PRODUKUJE ohromné množství velmi zvláštní duchovní energie**. Tato energie se pojímá jako **ŽIVOTNÍ ENERGIE**. Ustanovuje fakt života **zpětnou vazbou svého sebeuvědomění**. **VĚDOMÍ SEBEUVĚDOMĚLOSTI JE TO, CO USTANOVUJE SKUTEČNOST ŽIVOTA**.

Tedy na samém počátku (to jest bez počátku) máte nestvořený **Absolutní stav a proces života - Pána Ježíše Krista** (tenkrát **Boha Nejvyššího**), Který/Která **vždy jest**. Je **Absolutním vědomím Svého Absolutního ducha**. **Absolutní duch je Absolutním**

uvědoměním Své Absolutní sebeuvědomělosti. Tímto procesem ustanovuje Absolutní fakt Absolutního života. Absolutní životní energie, produkovaná procesem této Absolutní sebeuvědomělosti, je takové velikosti, že může dávat zrod všem jsoucům a bytím ve veškerém multivesmíru i jsoucnu a bytí tohoto multivesmíru samotného, která jsou relativní vůči Její Absolutní kondici. Takto se může pojímat **PŮVOD VEŠKERÉHO ŽIVOTA**.

Zopakujeme: Je tu Absolutní duch, který je ve stavu a v procesu Absolutní sebeuvědomělosti, Tento Absolutní duch je si absolutně vědom své Absolutní sebeuvědomělosti (*mj. má všechny informace o všem, co jest . . . – pozn. zpracovatele*). Procesem této Absolutní uvědomělosti se ustanovuje fakt Absolutního života. Tento proces sám produkuje nesmírné množství životních energií (faktem ustanovení toho Života). Z těchto specifických Životních energií pocházejí všechny jsoucná a bytí. Tyto životní energie, neustále emanující v absolutním smyslu z Pána Ježíše Krista, tvoří **ZÁKLADNÍ STAVEBNÍ BLOKY a SOUČÁSTI OPRAVDOVÉHO ŽIVOTA** Stvoření a jeho multivesmíru. Žádný JINÝ zdroj a původ života nikdy **NEEXISTOVALY**, ani nikdy **NEBUDOU EXISTOVAT**. (*Tyto skutečnosti jsou mj. důležité pro odhalení falešných tvrzení pocházejících od pseudotvůrců – pozn. zpracovatele*.)

Toto je **nejzávažnější a nejzákladnější pravidlo života** – jakož i jeho **PRAVÝ DUCHOVNÍ PRINCIP**. Jelikož Pán Ježíš Kristus (BŮH) je Absolutním duchem a Jeho Absolutním životem, veškerý život má čistě duchovní obsah. Bez ohledu na to, jaká je jeho forma manifestace, život je **VŽDY duchovní fenomén**. Dokonce i mrtvý život negativního stavu je duchovním jevem mrtvé duchovnosti. Vždyť byl vytvořen **podle vzoru ukradených duchovních principů života**. Zprzněním, zfalšováním a překroucením těchto principů vešel mrtvý život mrtvé duchovnosti do jsoucná a bytí. Avšak **jediné**, co se může zprznit, zfalšovat a zvrátit, jsou **pravé duchovní principy**. Kdyby neexistovaly, nebylo by co prznit, překrucovat a falšovat. Takže i mrtvý život stavu negativního je čistě **duchovním fenoménem**. Kdyby pseudotvůrci nebyli schopni používat **ryzích duchovních principů**, **nemohli by zfabrikovat ABSOLUTNĚ NIC**. Jak vidíte, dokonce i mrtvý život negativního stavu je udržován a je možný **díky existenci těchto fundamentálních duchovních principů**.

Je-li Absolutní **duch** producentem Absolutního vědomí své Absolutní sebeuvědomělosti, pak, jak se definuje slovo „**duch**“ ? **Co je duch** ?

V absolutním smyslu je DUCH

čistým absolutním uvědoměním Absolutního „JÁ JSEM“.

Toto Absolutní uvědomění je si ABSOLUTNĚ VĚDOMO

Absolutní sebeuvědomělosti svého Absolutního „JÁ JSEM“.

Tímto Absolutním procesem je USTANOVENA Absolutní skutečnost

Absolutního života, z níž se vytváří všechno ostatní.

Z tohoto **fundamentálního duchovního principu** vyvěrá nevyvratitelný fakt, že **zdrojem života každého je JEHO DUCH**. Ve skutečnosti je **jedinečný duch** každé sentientní entity **samým životem její povšečnosti**. Duch je životem své duše stejně jako svého těla či jakékoliv **zevních formy** své manifestace. Jelikož je to **duch**, jenž je nositelem jedinečného života z **Absolutního ducha**, jedinec žije a zůstává na živu jenom díky svému **duchu**. **Duchova duše je mentálním procesem tohoto ducha**, kdežto **fyzická forma projevu ducha** je jeho **konkrétní manifestací v ZEVNÍM prostředí**.

Jak vidíte z tohoto pojetí, **duch je stavem, duše procesem a tělo je projevením**. Stav a proces, které jsou skutečnými nositeli jedinečných elementů Absolutního stavu a Absolutního

procesu **Pána Ježíše Krista, musí žít provždy, na věčnost.** Jsou tím pravým životem, jenž nemůže být zničen, jak napovídá výše formulovaný **princip zachování života.** **Forma, čili tělo** jejich manifestace, **nemá** tuto výsadu, jelikož je **vázaná svým vlastním ohraničujícím prostředím,** z něhož to **tělo** bylo vytvořeno. Po té, kdy poslouží účelu svého **ducha své duše, musí se vrátit do svého prostředí.** Jak bylo uvedeno jinde, to **prostředí není přenosné** do žádného jiného stavu, žádné dimenze ani žádných podmínek. Musí se zde ponechat.

Další otázkou je: **Proč Absolutní duch ve svém Absolutním životě potřebuje vytvářet jakékoliv jiné duchy v jejich jedinečném životě,** relativním vzhledem k Jeho Absolutnímu životu ? **Proč se Absolutní duch nespokojí s tím, že bude sám v sobě a ze Sebe, bez šíření se navenek ?** Odpověď na tuto otázku možno najít v **samotné přirozenosti toho Absolutního ducha.** Jeden z absolutních aspektů té Absolutní přirozenosti je její **účelnost.** **Absolutní život Absolutního ducha má Absolutní účel.** **Absolutní účel mu dává Absolutní význam.** V předešlém popisu Přirozenosti tohoto **Absolutního ducha - Pána Ježíše Krista** – bylo ukázáno, že **fundamentální principy** této Přirozenosti jsou **Absolutní Božská láska a Absolutní Božská moudrost.** **Účelem Absolutní lásky je sdílet s někým jiným, co v sobě obsahuje, Absolutní moudrost té Lásky dává význam tomuto účelu.** Nesměruje-li účel k nějakému konečnému cíli, zůstává **bezvýznamný.** **Konečným cílem takového účelu je USTANOVIT STAV ČI OKOLNOSTI, které by umožnily USKUTEČNIT TAKOVÉ VZÁJEMNÉ SDÍLENÍ.**

Pokud si vzpomínáte z dřívějších, **výsledkem sjednocení Absolutní lásky a Absolutní moudrosti je proces Absolutní tvořivosti.** Majíc na mysli **účel,** jehož cílem je **dát význam a naplnění Lásce a její Moudrosti ve sdílení,** je Absolutní tvořivost **motivována k činu.** **Tvořivý princip Absolutního ducha nemůže působit bez náležité motivace.** Proto je **motivován účelností toho cíle – mít význam, pojatý v principu vzájemného sdílení.** Nesdílíte-li, co máte; nemáte-li zpětnou vazbu toho sdílení, nemá váš stav, vaše láska, vaše moudrost či cokoliv tam máte, **absolutně žádný smysl a význam.**

Opravdová láska nemůže **zcela** směřovat k svému **vlastnímu nitru,** sama k sobě, poněvadž v tom směru **není schopna poskytnout ZPĚTNOU VAZBU výsledků sdílení.** Milovat **výlučně sebe** znamená **slepou uličku, čili mrtvý život,** neboť původce té lásky je také jejím příjemcem. **Není možno** rozeznat v té lásce **žádné důsledky, následky a výsledky,** jediné to, že je **mrtvá.** Taková láska **nemá** žádnou moudrost, žádný účel, žádný cíl, ani žádný význam.

Moudrost pravé lásky však vyžaduje ze své lásky, aby se sdílela také ve směru navenek, má-li se jmenovat či chápat jako láska. **Láska se nemůže pojmát jako láska, nebude-li produkovat důsledky, následky a výsledky svého stavu a procesu.** Aby to mohla činit – **podle PRINCIPU TVOŘIVOSTI V MOUDROSTI** – musí stvořit duchy, kteří s ní mohou porovnávat, a kteří se mohou stát předmětem a příjemci této lásky. **Tito duchové musí být započati mimo Absolutního ducha tak, aby se mohl navázat reciproční vztah, skrze který by se mohly manifestovat, aktualizovat všechny důsledky, výsledky a následky lásky a její moudrosti.**

Všichni stvoření **duchové** se tudíž **musí objevit navenek, mimo a rozdílnými od Absolutního ducha a současně přece jen musí být porovnatelnými s Absolutním duchem,** aby **jakýkoli význam jejich života a výsledky jejich vlastní lásky mohly dojít plodného dozrání.** Kdyby byli uvnitř, jako část **Absolutního ducha** a stejní s ním, pak by nenastalo pravé sdílení té lásky, ježto by zůstala sama v sobě. **Vyloučilo** by to recipocitu, kterou se potvrzuje planost důsledků, následků a výsledků té lásky. Avšak zároveň musí **tito duchové** nosit v sobě **všechny atributy svého Stvořitele,** mají-li reagovat na tu lásku **smysluplným a vzájemným způsobem** a náležitě manifestovat její následky, výsledky a

důsledky. Proto jsou všichni stvoření **duchové** naděleni **stejným životem** jako je **Život Absolutního ducha**, až na to, že v **Pánu Ježíši Kristu** je tento Život **absolutní a nestvořený**, kdežto stvoření **duchové** jej mají jen **relativní** vzhledem k tomu absolutnímu stavu. Avšak, tentýž život je nyní **vnímán navenek**, odděleně a nekonečně odlišně – v rozmanitých formách své manifestace – od **Absolutního života Pána Ježíše Krista**. Za takových okolností se **MŮŽE USTANOVIT** vzájemný a reciproční vztah.

Hlavním cílem je zde **poměr s úmyslem vzájemně sdílet všechny principy lásky a moudrosti**. Účelem toho sdílení je **ustanovení smysluplného života mimo stav a proces samého Absolutního života**. Takovouto účelovostí je zajištěn **Absolutní význam Absolutního života**. Toto je **důvod**, proč **Absolutní duch**, nyní nazývaný **Pán Ježíš Kristus**, **potřebuje vytvářet jiné duchy v jejich jedinečném životě**, a proč se nemůže nikdy spokojit s tím, aby zůstal **Sám/Sama v Sobě a Sebou**. Takový druh stavu by neměl žádný význam ani účel. Bylo by to v rozporu se samou Jeho /Její Přirozeností.

Otázkou ovšem je, **proč život, zvláště jeho absolutní stav a proces, vůbec existuje. Proč Život vždy je a existuje ? Proč je nemyslitelný žádný jiný stav ani proces ?** Na tuto otázku není žádná prostá odpověď. Je to velmi složitá situace, kdy je **krajně obtížné vyjádřit slovy vašeho typu to, co by mohlo dát smysluplnou a výstižnou odpověď**. Je to veliké tajemství, jež se týká **samotné podstaty života**.

Co musíte pochopit, můžete-li, je, že **jsoucno a bytí života JE SAMOTNÝM jsoucnu a bytím**. Jsoucno a bytí samo o sobě je Absolutním duchem **Pána Ježíše Krista**. **Absolutní duch Pána Ježíše Krista je Absolutním životem** v sobě a sám sebou. Vzhledem k jeho absolutní kondici **není žádné jiné jsoucno a bytí myslitelné mimo toho, které je a existuje**. Je a existuje, aby poskytlo **význam, účel a cíl jsoucnu a bytí**. Jelikož takový význam, účel a cíl může být nalezen pouze v životě, život je a existuje. Ano, **Absolutní duch Absolutního života vždy je a existuje**, aby dával jsoucnu a bytí tento **smysl, účel a cíl**. Bez něho není naprosto nic myslitelné. Tedy, jak si pamatujete, aby se ustanovil smysluplný poměr mezi **Absolutním duchem života** a stvořenými **duchy** mnohých forem toho Života, bylo nutné obdařit stvořené **duchy** podobnými atributy, které jsou obsaženy v **Absolutním životě**. Jakékoliv jiné atributy by byly k ničemu, protože bez nich nelze ustanovit žádné vědomí sebeuvědomělosti stvořených **duchů**. Jednoduše řečeno: Bez těchto atributů by stvoření **duchové** v sobě žádný život neměli. Žádný vztah se nemůže vyvinout bez vědomí sebeuvědomělosti vlastního „já jsem“. Takže všichni stvoření **duchové** musí především mít **plný pocit svého vlastního „já jsem“ stejně, jako má Absolutní duch Absolutní vědomí svého Absolutního „JÁ JSEM“**. Jediný možný smysluplný poměr, který lze ustanovit, je od jednoho „já jsem“ k druhému „já jsem“ a od toho druhého „já jsem“ k prvnímu „já jsem“. V tomto spočívá **reciprocita** každého vztahu.

Dalším důležitým, závažným a životně významným aspektem, na němž se takový vztah má budovat, má-li být smysluplná, naplňující a uspokojivý, je **stav Absolutní svobody Absolutního ducha**. **Princip Lásky pro sdílení uvádí, že se žádná láska nemůže ustanovit za žádných jiných okolností, než na základě VZÁJEMNÉ SVOBODY VOLBY**. Jak dobře víte, nutit někoho, aby přijal vaši lásku, když si toho vůbec nepřeje, by bylo otroctvím, ne vzájemným milováním. Proto jsou **všichni duchové** vybaveni **duchovními principy a atributy svobody výběru**. Tato svoboda volby dává jejich životům **význam, účel, cíl a pocit životní nezávislosti**. Jenom z **pozice nezávislosti** lze prožívat svobodně a nezávisle sdílení lásky a dát smysl potvrzení platnosti vlastního života. Pamatujte si, prosím, že **život každého ducha může být potvrzen co do platnosti jenom z pozice SVOBODY a NEZÁVISLOSTI (Duchovní zákon č.1)**. Zatlačíte-li někoho do **pozice úplné závislosti na někom jiném**, bez vědomí výběru, zda být, či nebýt, existovat, či neexistovat určitým způsobem, pak **žádná validace tohoto života nemůže nastat**. Zde se porušuje **duchovní**

zákon potvrzování platnosti a úmyslu, jenž byl formulován v pátém bodě desáté kapitoly této knihy.

Neexistuje-li žádné potvrzení platnosti, pak se nemohou manifestovat žádné následky, důsledky ani výsledky života. Nejsou-li tyto přítomny, pak **neexistuje žádný opravdový život**, a tedy se nemůže ustanovit žádný pravý vztah. Účel takového života je zmařen, nemaje žádný smysl ani cíl. Taková situace by byla v rozporu se samotnou přirozeností Absolutního ducha Absolutního života **Pána Ježíše Krista**. Proto je stvoření všech **duchů** možné jenom podle **principu svobody volby a nezávislosti**, kvůli samotnému **principu**, za účelem ustanovení smysluplného, naplňujícího a uspokojivého vztahu, který může přinášet trvalé plody a poskytovat **Absolutní lásce** a její **Absolutní moudrosti** pozitivní zpětnou vazbu všech důsledků, následků a výsledků Jeho **Absolutního tvůrčího usilování**.

Když už se jednou stvoří tací svobodní **duchové**, pak se jim **musí poskytnout VŠECHNY možné příležitosti pro jejich skutečné sebevyjádření a seberealizování**, a to v **plné míře jejich potenciálů**. Zaopatří se rozličnými specifickými vlohami a prostředím, v němž se tyto vlohy mohou rozvíjet a manifestovat. Z té pozice, ve stavu úplné svobody a nezávislosti, mohou se rozhodnout, zda si přejí přijímat a stejně oplácet lásku svého **Stvořitele - Pána Ježíše Krista**, či nikoliv. Podle **ZÁKONA VALIDACE** oba druhy výběru, mají-li být platné, **musí mít své konsekvence, následky a výsledky, zakládající životní styl v souhlasu s tím kterým výběrem**.

Souhlas a výběr svobodně přijmout a oplácet Život Pána Ježíše Krista jako jediný zdroj života, lásky a moudrosti, ustanovuje fakt **OPRAVDOVÉHO SENTIENTNÍHO ŽIVOTA**.

Nesouhlas a volba nepřijmout a neoplácet svobodně tento Život, ustanovuje fakt **MRTVÉHO ŽIVOTA** čili **NEGATIVNÍHO STAVU**.

Možnost každé volby má být **přítomná** a má se jí dát příležitost k potvrzení planosti svými **důsledky, následky a výsledky**. Mít jen jediný druh výběru by znamenalo nemít žádnou svobodu volby. A to by znamenalo nemít žádný život.

Jak vidíte, je **pravý význam a účel mrtvého života**, čili **negativního stavu** v jeho **příspěvku k ustanovení faktu života**, jenž nemá **žádný význam, žádný účel ani cíl** v porovnání s účelem, cílem a smyslem opravdového života. **Až se tento fakt ustanoví a nastane úplné porovnání**, negativní stav mrtvého života **nebude mít déle ospravedlnění pro své jsoucno a své bytí. Základna pro náležitý výběr bude natrvalo vybudována a KAŽDÝ BUDE VĚDĚT, CO NEVOLIT**. Jak si jistě vzpomínáte z dřívějšího, **PRAVÝ VÝBĚR je možný jen tehdy, je-li známo, CO NEVOLIT. ÚČEL NEGATIVNÍHO STAVU JE V TOM, aby se ZOBRAZILO TO, CO SE NEMÁ VOLIT**. V tomto je jeho **příležitostná hodnota** pro opravdový život pozitivního stavu.

PRAVÝM ŽIVOTEM POZITIVNÍHO STAVU JE SENTIENTNÍ MYSL. Požadavkem pro validaci života je existence **vědomí sebeuvědomělosti**, jež tvoří jsoucno a bytí sentientní mysli. Jak je zřejmé z výše uvedeného, nemůže život být a existovat bez toho, že by nebyl vědomý. Takže prvním krokem v procesu tvoření tohoto života z Absolutního života Absolutního ducha bylo stvořit sentientní mysl srovnatelnou s Absolutní sentientní myslí. **ABSOLUTNÍ DUCH MÁ V SOBĚ Absolutní sentientní mysl ve TŘECH jejích fundamentálních aspektech**:

- 1) ABSOLUTNÍ NEJNITERNĚJŠÍ DUCHOVNÍ MYSLI**, čili **pravém Absolutním duchu**,
- 2) ABSOLUTNÍ VNITŘNÍ MYSLI**, čili **Mentalitě** a

3) **ABSOLUTNÍ VNĚJŠÍ MYSLI**, čili **Absolutní duchovní formě** neboli **Duchovním těle**.

Takovým způsobem je sestrojena i **pravá sentientní mysl**.

(1)

NEJNITERNĚJŠÍ DUCHOVNÍ MYSL z **Absolutní nejniternější duchovní mysli** je **přijímačem, producentem a formulátorem všech ryzích idejí života**. Toto jest ten pravý **duch** každého života.

(2)

VNITŘNÍ MYSL je **přijímačem, přesměrovačem a uváděčem modality životního stylu v souladu s IDEAMI DUCHA** tohoto života. Tato je právě **DUŠÍ**, čili **MENTALITOU** života.

(3)

VNĚJŠÍ MYSL je **projevovačem, zpřítomňovačem, konkretizátorem a uskutečňovatelem** toho života.

V těchto třech základních funkcích je veškerá sentientní mysl **JEDNOTOU**, **jediností a harmonií svého pravého života**. **Skrze takové funkce opravdový život je a existuje**. A v tomto právě spočívá ten pravý život. V průběhu produkování, přijímání, transformování, manifestování a uskutečňování těchto funkcí se tímto procesem vytváří a vyzařuje **mohutná sféra ŽIVOTNÍ ENERGIE**. V této **životní energii** se **odrážejí** všechny myšlenky, pojmy, představy, stavy, procesy, city, emoce, pocity, postoje, všechno chování i vše ostatní, patřící sentientní mysli. Všechno má svůj vlastní život, závislý na životě sentientní mysli, tak, jak sentientní mysl závisí absolutně na Absolutním životě Absolutní sentientní mysli Absolutního ducha - **Pána Ježíše Krista**.

Odrážením životní energie funkcí sentientní mysli se **rodí jiné nesentientní životní formy**, jako jsou zvířata, ptáci, ryby, hmyz a rozličné rostliny, jakožto i **neživotné formy jsoucna a bytí** – hmota, vzduch, voda, oheň a všechny ostatní prvky a částice. Tento zvláštní život a neoduševnělé formy **nemohou** mít bezprostřední čivost, čili být ve stavu sebeuvědomělosti a jejího vědomí, protože jsou pouze **souvztažnostními činiteli stavů a procesů sentientní mysli**. Jakkoli jsou stavy a procesy této mysli sentientní, jejich souvztažnostní obrazy **nejsou**. Čím vyšší je úroveň mentace a produkovaných **idejí**, konceptů, citů, pocitů, atd., tím více se jim **podobají souvztažící faktory**. Takže **na nejvyšší úrovni** této produkce objeví se **nesentientní životní formy**, jako například vyšší živočichové, kteří se budou znamenitě podobat sentientní mysli, aniž by kdy dosáhli čivosti. Čím méně **duchovní** a ryzí jsou představy, koncepty, myšlenky, city, emoce, pocity a co všechno, tím méně patří záležitostem jiným, než **duchovním** či **duševním**, dávají zrod životu rostlinnému, a na své nižší úrovni – neživotným formám jsoucna a bytí.

Tedy **KVALITA a OBSAH sentientní mysli URČUJE JAKOST a OBSAH nesentientních životních forem, jakož i neživotných forem jsoucna a bytí**. Opravdový **pozitivní život** sentientní mysli bude produkovat pouze **kladné, blahodárné a užitečné** nesentientní a neživotné formy života. Naproti tomu, **mrtvý život** pseudosentientní mysli, to jest **negativní stav**, bude produkovat opak – **záporné, ničivé, jedovaté, nebezpečné a odporné** nesentientní a neživotné formy života. Toto je proces **generování a udržování života** ve veškerém Vesmíru i v zóně vymístění.

Avšak je ještě **jiná podivná životní forma**, která **nikdy dosud neexistovala**, a která se **původně** vyskytovala jako **izolovaná příhoda**, ohraničená pouze jedním místem a stavem. Tato prazvláštní životní forma je **výsledkem kombinace a fúze dvou protichůdných stavů – pravého života pozitivního stavu a mrtvého života negativního stavu**. Výsledkem této kombinace a fúze byla **FABRIKACE** dosud **neznámé a neobvyklé** životní formy, zvané

LIDŠTÍ TVOROVÉ, plné rozporů a kontrastů. Ve skutečnosti lidský život **nezapadá plně do žádné předtím probírané kategorie života.** Je to **abnormální příhoda** v jsoucnu a bytí, jíž je dovoleno prospívat, rozkvétat a působit jen zatím účelem, aby **ZOBRAZILA** sentientní životní formu, která **nevychází přímo z Absolutního života Absolutního ducha Pána Ježíše Krista.** Tato životní forma **není ani živá, ani mrtvá.** Jak víte, v pozitivním stavu stvoření každý je plně živ. V negativním stavu zóny vymístění každý je plně mrtev – při zachování sebeuvědomělosti, která dovoluje těmto mrtvým entitám vnímat a považovat svou smrt za život. Naproti tomu, v lidském životě není žádná z těchto podmínek plně ustanovena.

Jak bylo řečeno shora, existuje taková podivná situace **jenom na vaší planetě.** Jak si vzpomínáte, jmenuje se vaše planeta **planetou Nula.** Toto není náhodou. Její název **odráží prazvláštní a nezvyklou situaci,** v níž jsou **lidští tvorové.** Je to **neutrální stav,** který se **může ubírat OBĚMA SMĚRY – pozitivním i negativním.** Toto je důvodem, proč jenom na planetě Nula může vedle sebe existovat **smíšenina** pozitivního a negativního. Dává to lidským tvorům **možnost výběru** učinit svobodného rozhodnutí, k jakému druhu projevování života se připojí. **Problém s lidskými tvory je v tom,** že na rozdíl od entit v pozitivním stavu a všech ostatních entit ve stavu negativním, **DOSPĚLI K SEBEUVĚDOMĚLOSTI v procesu postupného poznávání, přicházejícího ZVENČÍ.** Ve svém původním stavu jsou **nevědomci,** majíce jen **malounko sebeuvědomění a značnou dávku nevědomých procesů.** Toto jim od samého začátku **nedává** schopnost platně volit. Aby proces **svobodné volby** byl **platný,** musí se dít ve stavu **plného vědomí sebeuvědomělosti,** s úplnou znalostí všech výběrových možností. **Lidští tvorové** byli **zfabrikováni bez této schopnosti,** či – přesně – byla tato schopnost od okamžiku jejich fyzického narození **uložena do NEVĚDOMÉ modality,** chycena do **pasti prazvláštního stavu,** jenž jí **nedovoluje plně se projevovat.** Naproti tomu, všechny jiné formy sentientního života jsou stvořeny s plnou znalostí a se schopností svobodné volby, neboť se rodí ve stavu **plného sebeuvědomění.** Totéž je pravdou o **těch,** co zfabrikovali lidské tvory a jiné tvory v peklech. **Ti také** vstoupili do svého jsoucna a bytí s plnou znalostí a vědomím své sebeuvědomělosti (*pseudotvůrci – pozn. zpracovatele*).

Aby se tedy **dala lidským tvorům příležitost vyvinout tuto schopnost,** a aby se jim **nabídla možnost svobodného výběru,** byli **postaveni do těchto neutrálních podmínek** na planetě Nula a v průběhu svého života jsou pak **vystaveni oběma alternativám.** Tyto alternativy **uvedou v chod jejich původní vybavení** (ať pozitivní, či negativní), což jim umožňuje **plnit životní poslání** na základě **vlastní svobodné volby.** V přítomné době a za nyní existujících podmínek na planetě Nula **není jiná cesta,** jak uvést lidské tvory do takové pozice, v jaké by se **mohly vzbudit jejich vrozené vlohy.**

Jak víte, k inkarnaci **Ježíše Krista** došlo na **vaší planetě.** To bylo **naprosto nutným krokem.** Jedním z důvodů bylo **plně aktivovat pozitivní alternativu.** Tato alternativa byla **více neuvědomělá** a ve stavu **možnosti,** než v aktivním modu. Avšak **nejdůležitějším** důvodem, **proč tato inkarnace se stala na planetě Nula,** byl ten, že **NEZVYKLÉ PODMÍNKY** vaší planety **působily jako PŘECHODNÝ STAV PŘÍPRAVY** ke vstupu Ježíše Krista do **plnosti negativního stavu – do PEKEL.** Vaše planeta Mu/Jí poskytla **prostředky k bezpečnému vstupu** do pekel a k splnění Jeho/Jejího skutečného poslání. Lidští tvorové nesprávně věří, že primárním posláním **Ježíše Krista** bylo narodit se na vaší planetě a z té pozice spasit lidské tvory na planetě Nula. Ale – ač toto **Ježíš Kristus** měl **také** na mysli – **nebylo** to hlavním účelem. **Hlavním účelem bylo ZÍSKÁNÍ SPECIÁLNÍCH PROSTŘEDKŮ,** jejichž pomocí by mohl **VSTOUPIT** do negativního stavu v jeho **naprosto zlém a nesprávném rozpoložení a dokonat zde velmi dobře naplánované poslání.** Toto poslání se kulminačně vyplní – až nastane vhodná chvíle – v **ÚPLNÉM eliminování mrtvého života negativního stavu,** který je maligním nádorem veškerého jsoucna a bytí.

Aby **lidští tvorové** byli schopni **potvrdit** platnosti svých životů a osudů, bylo třeba, aby **se uvedli do podmínek**, v nichž by byly k dispozici **příklady obou životních stylů**. Tyto životní styly jsou s to vyvolat v lidských tvorech náklonnosti, tendence, rysy a vzorce chování, souladné s jejich **původním výběrem**, o němž **nemají uvědomělou vědomost**, ani **znalost**. Jinak by nikdy nesvedli znovu nabýt vědění smyslu, účelu a cíle svého narození na planetě Nula. **Nemohli** by potvrdit platnost svých životů, poněvadž by byli v úplné nevědomosti ohledně těchto skutečností. Jak mnoho lidí **skutečně ví**, kým jsou a proč jsou na planetě Nula ? Taková znalost **zcela chybí**. Na místo toho je tento fakt **nahrazen** konkrétními **vnějšími** příklady toho, jak lidští tvorové tráví své životy – **pozitivně**, nebo **negativně**. Tyto příklady vyvolávají v nich přání sledovat linii toho kterého životního stylu, přitom se dává přednost tomu, který nejvíce ladí s jejich **pravou přirozeností**.

Jak si pamatujete, **pravá lidská přirozenost** je určována několika faktory:

(1)

Narozením **z pozitivního stavu** ve funkci **agentů pozitivního stavu** s úkolem **zobrazovat příklady pozitivního života lásky a moudrosti**. V přítomné době se rodí stále **méně a méně** lidských tvorů tohoto původu.

(2)

Narozením **z negativního stavu** jako **agenti negativního stavu**, aby **se zobrazily a udržovaly příklady negativního života zla a nepravd**. Z tohoto inventáře se nyní rodí **více a více** lidských tvorů.

(3)

Zrodit se **z rozličných idejí obou stran za jediným účelem – vtělení se na planetě Nula**. **Více a více** lidských tvorů se rodí **z negativních idejí** a stále **méně a méně** se rodí **z pozitivních idejí**. Toto uspořádání je **nutné**, má-li **negativní stav ZVÍTĚZIT i na planetě Nula**.

Tedy přítomnost těchto činitelů může vyvolat v lidských tvorech takovou přirozenost, jež souvztaží s každým zvláštním stavem, jaký dokážou plně projevit. Přitom ve většině případů vůbec nevědí, proč jsou zde tak, jak jsou. Takto se nahrazuje nedostatek jejich pravé znalosti a úplná nevědomost ohledně této situace.

B) FÁZE VÝVOJE SENTIENTNÍHO ŽIVOTA NA PLANETĚ NULA (ZEMĚ)

Aby se **lépe rozumělo lidským životním formám**, je nutno zde **krátce shrnout proces, jakým se lidští tvorové stali tím, čím jsou**. Lze jasně ustanovit několik fází v dějinách sentientního života na vaší planetě.

1. ANDROGYNNÍ FÁZE – ADAM (A)

Zcela první byla **fáze androgynní**. V této fázi vaše planeta byla zalidněna androgynní formou sentientních entit poměrně na krátký čas – přibližně **dvacet století**. Byli **přímým nadáním Nejvyššího**, stvořeným za tím účelem, aby **vaše planeta byla připravená na to, co mělo přijít**. Jak si vzpomínáte, byla vaše planeta v té době umístěna v **jiné** části vaší Galaxie. Jakmile se **poslání androgynních lidí splnilo**, **opustili** vaši planetu a vaši Galaxii a

nastěhovali se jinde v pozitivním stavu Stvoření. Je velice málo **fyzické, duševní a duchovní** podobnosti mezi těmi lidmi a lidskými tvory, existujícími nyní na vaší planetě. Pouze nějaké, **krajně omezené prvky jejich čivosti byly ponechány lidským tvorům**. Avšak tyto elementy se neprojevují v lidských tvorech jinak, než že mají jistotu, **ohraňovanou** schopnost být si vědomí své sebeuvědomělosti.

Potřeba **podržet určitý stupeň této závažné schopnosti** vyvěrá ze skutečnosti, že potvrzení platnosti jakéhokoliv života i životního stylu na ní závisí. **Nelze nic zobrazit, ani se není možno ničemu naučit, schází-li taková schopnost.**

Účel sentientní androgynní životní formy na vaší planetě byl odhalen v knize „Základy lidské duchovnosti“.

2. FÁZE LIDÍ – ADAM A EVA (AE)

Druhá fáze této historie započala, když se objevily **odloučené mužské a ženské formy** sentientních bytostí. **Z genetického materiálu původních androgynních lidí stvořil Nejvyšší dvě oddělené formy a nadělil je duchem života.** Veškeré vědění a schopnosti, jaké ti první lidé měli a nahromadili, plně bylo obsaženo v tom speciálním materiálu, a tak plně předáno druhé řadě lidí. Rodili se s **plným vědomím** té znalosti, jakožto i všeho ostatního, včetně **vědomí své sebeuvědomělosti**. Jelikož to byl **Nejvyšší**, kdo vykonával tento proces, byli tito lidé ještě považováni za **přímé vybavení Nejvyššího**. Jediným skutečným rozdílem mezi prvním a druhým typem lidí byla jejich **fyzická forma** a to, že **postrádali PŘÍMOU zkušenost úplné jednoty femininního a maskulinního principu**. Pokud si vzpomínáte z dřívějšího, je **separace femininního a maskulinního principu první nepřímou nutnou PODMÍNKOU pro aktivaci negativního stavu**.

Je zde ještě jiná věc, která dosud byla utajená, a která se zjevuje nyní poprvé. Povšimněte si prosím, že v procesu tvoření druhého typu lidí na vaší planetě, byl použit **docela jiný přístup**, než v procesu tvoření prvních androgynních lidí. V procesu tvoření **prvních lidí** byla použity **částice z vyzařující energie nejzevnějšího stupně Absolutní vnější mysli Nejvyššího** (ne jako při narození **Ježíše Krista**, kdy byl přímo použit **element z Absolutní vnější mysli** – ze samého jejího středu !). **U těchto částic došlo k fúzi s prvky jim připadajícího fyzického prostředí.** Tato fúze dala **zrod prvním lidem**. Tento proces dovoluje, aby se přítomnost **Nejvyššího** v co největší možné míře projevovala v **nejzevnějším postavení nejvíc vnějšího stupně Stvoření**. Tato oblast Stvoření **není schopna snést víc, než je obsaženo v částicích vyzařující energie nejzevnějšího stupně Absolutní zevní mysli Nejvyššího**. Ale protože částice vzešlé bezprostředně z vyzařující energie **Absolutního života Absolutního ducha**, nyní nazývaného **Pán Ježíš Kristus** (tenkrát zvaného **Nejvyšší** – proto je termín „**Nejvyšší**“ zde použit), byli první lidé za okolností, existujících v souladu s povahou i postavením té planety, **NEJVÍCE MOŽNÝM přímým darováním Nejvyššího**.

Díky tomuto faktu vlastnili **NEPŘEDSTAVITELNĚ vysoký stupeň** vědomostí, moudrosti, lásky, schopností, talentů, darů, vědění a všeho jiného vybavení, jaké si v **žádném případě** nikdo nemůže představit, ani rozumem obsáhnout. Byli pány svého vnitřního i zevního vesmíru v největším možném rozsahu. Tyto schopnosti a vědomosti vcelku se vším, co získali v procesu svého života na planetě Zemi (jež se tenkrát ještě tak jmenovala), předali **příštím lidem**, kteří přišli po nich.

Tato **příští generace**, v separované mužské a ženské formě, byla stvořena **fúzí tří prvků**. Z **genetického materiálu**, zanechaného **prvními lidmi**, použil **Nejvyšší** k sestrojení jejich těla **jeden maskulinní a jeden femininní gen**, plus **jeden element z fyzického prostředí**. V procesu kombinování těchto elementů a jejich fúze, bylo docíleno **separace** metodou **potlačení zevních genetických rysů**, jak **femininních**, tak **maskulinních genů**. Jak jste si jistě povšimli, **bylo fundamentálním rozdílem mezi prvními a druhými lidmi to, že zatímco v procesu tvoření prvních lidí byly použity částice vyzařující energii z nejzevnějšího stupně Absolutní vnější mysli Nejvyššího, u procesu tvoření druhých lidí tak tomu NEBYLO**. Na místo toho vzešla druhá řada lidí z **genů prvních lidí**.

V jednom z mnoha významů vyprávění o Adamovi popisuje se tento proces jako čin **Pána Boha**, při němž **vzal jedno z Adamových žeber a učinil z něj ženu**. V této souvislosti slovo „žena“ neznamena pouze ženský rod. Též označuje **jakoukoliv sentientní entitu, jež se spíše odvozuje z nějaké jiné primární sentientní entity**, než přímo z **Pána Boha**. V případě **Adama – prvních lidí – byl použit přímý přístup**. V případě **druhých lidí, zvaných Adamem a Evou, bylo použito NEPŘÍMÉHO přístupu**. Tento rozdíl má **velký duchovní význam**. To, co se u prvních lidí nemohlo změnit, byla okolnost, že byli stvořeni jako **JEDNOTA femininních a maskulinních principů. VŠE, CO PŘÍCHÁZÍ OD PÁNA BOHA NEJVYŠŠÍHO, NEMŮŽE BÝT V ŽÁDNÉM JINÉM STAVU**. Nicméně, jak si pamatujete, za účelem **aktivace negativního stavu** bylo nutné použít **jiného přístupu**. Negativní stav **nemůže** být aktivován z pozice **unifikace těchto principů**. Tvoření procesu pravého života se uskutečňuje **jenom v procesu tohoto neustálého SJEDNOCOVÁNÍ**. Toto je pravou přirozeností **Pána Ježíše Krista**, který se tehdy jmenoval **PÁN BŮH NEJVYŠŠÍ**. Pročež vše, co se odvozuje přímo z jakéhokoliv aspektu **Nejvyššího**, v tomto případě z **vyzařujících životních energií**, - jak bylo popsáno výše – **nemůže** se objevovat v žádném jiném stavu.

Při předvídané aktivaci negativního stavu – aby se mu **DALA PŘÍLEŽITOST plného dozrání** – bylo nutno **ustanovit takové životní formy, které by NEBYLY přímo odvozeny od jakéhokoli aspektu Pána Boha – ba ani z životních energií, emanujících z nejzevnějšího aspektu jeho/Její Absolutní zevní mysli**. Ty energie jsou bezprostředními emanencemi a vyzařováním **Nejvyššího**. Nemohou být použity pro tuto separaci.

Jiným důvodem pro **rozdílnost** mezi prvními a druhými lidmi bylo to, pokud si vzpomínáte, že **Nejvyšší NEMOHL být přítomen při procesu aktivace negativního stavu. Jeho/Její přímá přítomnost by úplně znemožnila tu aktivaci**. Když někoho tvoříte ze samých částic, jež z vás vyzařují, jste plně přítomen v těch částicích. Avšak používáte-li tyto stejné částice, nyní zkombinované a spojené s **elementy zevního fyzického prostředí, a z jejich vlastní fúze vytvoříte něco, nebo někoho zcela jiného**, pak do jsoucna a bytí vejde **nový kříženec**, jenž v sobě **nebude mít nic z vaší bezprostřední přítomnosti**. Jak vidíte, **takto započal proces vzdalování Nejvyššího od budoucího aktu vyvolání mrtvého života negativního stavu**.

Jakmile se druhá řada lidí úplně zabydlila na planetě Zemi, započala **třetí fáze dějin** na vaší planetě. Život lidí druhé „vlny“ vzkvétal po **mnoho miliónů let**. Během této doby bylo dosaženo mnohých velkých **duchovních, duševních, fyzických a vědeckých úspěchů**. Nejen že měli tito lidé přístup ke zdroji veškerého vědění a mnohých druhů schopností a k možnostem jejich využití, které ponechali první lidé, nýbrž **tvořivě dále rozvinuli tyto znalosti**, vymysleli a objevili četné jiné koncepty a taje života, což plně **využili k obecnému vylepšení svého životního stylu**.

Zatímco dělali **pokusy s genetickým materiálem, zanechaným prvními lidmi, jakožto i se svým vlastním genetickým vybavením**, pojali nápad **vytvořit životní formu, jež by byla jejich přesnou podobou, avšak s tou výjimkou, že by NEBYLA přímým počinem Pána Boha Nejvyššího**, který je stvořil podle výše popsaného procesu. Těmto lidem bylo

povoleno pojmout tyto představy v jejich myslích za účelem **PŘIBLÍŽIT** více negativní stav jeho aktivaci. Důvodem toho, že se tato představa mohla zrodit v mysli druhé vlny lidí tak snadno, bylo to, že měli znalost a zkušenost ohledně **svého vlastního početí** jako **derivate genetického materiálu**, patřícího někomu jinému, než **Pánu Bohu**. Došli tedy k tomuto závěru: **Jestli je Pán Bůh vytvořil pomocí ZPROSTŘEDKOVÁNÍ a nikoliv bezprostředně, použiv již existujícího zevního materiálu ve formě prvních lidí, pak proč by tedy NEMĚLI použít vlastního materiálu a stvořit životní formu podle vlastního podobenství a obrazu ?** Takový úsudek je logickým závěrem, vyplývajícím z tohoto procesu.

Po dlouhé době experimentování **druhá vlna lidí ve svém úsilí uspěla**. Jak si pamatujete, byl jimi použit **jeden gen jejich ženského druhu a jeden gen z jejich mužského druhu**, provedena **fúze** takovým způsobem, že byl **umožněn vznik nekonečných variací a rozmanitostí** při produkci životních forem. Od této chvíle byl ustanoven **nový způsob přivádění lidí** na tento svět. Lidé byli tvořeni **ne Nejvyšším**, ale **jinými lidmi**, kteří používali **metodologii Nejvyššího**, podle níž byla **vytvořena druhá vlna lidí**. Tedy v tomto plemeni lidí **neexistuje** téměř ani zbla z bezprostřední přítomnosti **Nejvyššího** ve formě nějakých Jeho/Jejích **přímých elementů či částic**.

Počáteční účel ani úmysl při stvoření třetího typu lidí nebyl záporný. Ve skutečnosti byl **kladný**, vyvěrající z tvořivých snah životních forem, přítomných v nich z **Nejvyššího**. Toto jednoduše znamená, že když máte určité schopnosti, dojde k tomu, že se stanou motivujícím činitelem k zahájení činů, které jsou ve shodě a obsahem těchto schopností. **Máte-li znalost a schopnost k produkování životních forem, pak jste motivováni použít toho vědění a těch schopností, dělat přesně to, co vám daly**. Toto je **životně důležitý duchovní princip**. Konec konců, proč byste měli být vybaveni takovým darem ? Pro parádu jenom ? Jste vybaveni všemožnými vědomostmi, dary a schopnostmi za tím účelem, abyste je používali, vyvíjeli, ovládali a neustále je vylepšovali. Bez uvádění všeho do praxe byste to nedokázali uskutečnit. U **druhého typu lidí neexistovala žádná jiná motivace**, ani **jiný důvod a záměr**, než **plně uskutečňovat, realizovat a projevit své schopnosti, znalosti a dary**. Nicméně **jejich** konání bylo využito k tomu, aby **bylo negativnímu stavu dovoleno dojít k plodnému dozrání** z důvodů, které byly vylíčeny jinde.

3. FÁZE LIDÍ – PRVNÍ KROK AKTIVACE NEGATIVNÍHO STAVU (PKANS)

Třetí fáze dějin vaší planety začíná vlastně v době, kdy **všichni lidé z druhé fáze odešli z vašeho světa a usadili se jinde**. Třetí typ lidí byl **zcela výsledkem genetického inženýrství**, jak bylo popsáno výše. V procesu toho **genetického inženýrství** byly **třetím lidem geneticky předány všechny schopnosti, talenty, dary a znalosti**, nyní již nashromážděné v míře vám **nepředstavitelně obrovské**. Takže se tito lidé narodili v procesu něčeho takového, co vzdáleně připomíná **dvojklonování**, do plného vědění a chápání všeho toho, co jim bylo předáno a také, jak s tím zacházet. Dějinná doba **třetího typu lidí trvala nejdelší čas – mnoho milionů let**. S každou novou generací docházelo k určitému **DUCHOVNÍMU ÚPADKU**. Tím, že **NEMĚLI BEZPROSTŘEDNÍ ZKUŠENOST SKUTEČNOSTI BÝT STVOŘENÍ PŘÍMO NEJVYŠŠÍM**, a tím, že byli vytvořeni pomocí tak zvaných **vědeckých vnějších prostředků**, přišli v průběhu mnoha milionů let tito lidé postupně k závěru, že by **mohli zcela nezávisle a soběstačně existovat ve všem svém usilování, aniž by potřebovali počítat s nějakou vyšší mocí či vyšším zdrojem**.

Nyní vidíme, že takové úvahy jsou **vlastně PRVNÍM KROKEM k aktivaci mrtvého života negativního stavu**. Avšak **třetí vlna lidí – řečeno přesně – 400 000. generace třetích lidí**

(čtyřset tisíc generace – pozn. zpracovatele), jež pojala tento nápad, stále to vše ještě činila v zájmu využití a aplikace svých schopností a znalostí, **nikoliv s nějakým zlým úmyslem.**

Aby se mohla ověřit planost této teorie (podle níž by mohli produkovat životní formu, jež by nepotřebovala brát v úvahu žádnou vyšší **duchovní moc** jako pravý zdroj života, a která byla úplně nezávislá na nějakém prameni, vyjma jejich vlastní soběstačnosti), tato zvláštní generace vytvořila **čtvrtý typ lidí**, z nichž nakonec vzešli **PŮVODNÍ PSEUDOTVŮRCI.**

4. FÁZE LIDÍ – AKTIVACE NEGATIVNÍHO STAVU (ANS)

Ačkoliv tento nový typ lidí byl v základě vytvořen podle stejných metodologických procedur, byla v genetickém materiálu použita **jiná sada a kombinace rysů.** Bylo s úspěchem docíleno **potlačení genetických znaků, které nosí paměť a fakta závislosti na duchovních principech, a zdůrazněny genetické znaky, nesoucí duševní a fyzické dispozice soběstačnosti, nezávislosti a snahy o sebeuskutečňování pomocí vlastního usilování a vlastních sil,** jakožto i jiné dispozice, mající co činit s tímto trendem. Takto započala čtvrtá fáze dějin naší planety nasazením čtvrtého typu lidí. A znovu jim byly předány v průběhu genetického inženýrství, které vedlo k produkci čtvrtých lidí, ve své úplnosti **všechny znalosti, schopnosti a veškerá dostižení v jejich obrovském nahromadění.** Nic nescházelo, až na **potlačenou potřebu záviset na pravých duchovních principech Absolutního života Absolutní sentientní mysli Boha Nejvyššího** a vše z nich odvozovat. Čtvrtý typ lidí se takto narodil také do plné znalosti všeho a do vědomí své sebeuvědomělosti s **přidanou komponentou nové výběrové možnosti – nebýt závislý na ničem duchovním.** I tito lidé zaujímají dlouhou dějinnou dobu, rozprostírající se přes **mnoho milionů let.**

Během jejich historie, jak se tak dále vyvíjel jejich dar úplné nezávislosti a soběstačnosti, **dostali nápad, jak se úplně oddělit od ostatního Stvoření,** aby tak mohli vyzkoušet platnost teorie: **CO BY SE STALO, KDYBY BYLI DOCELA ROZDÍLNÝMI.** Jinými slovy: Byla konečně položena otázka, jež byla předvídána **Stvořitelem – Absolutním zdrojem života,** která zní:

JAK BY VYPADAL ŽIVOT,

KDYBY BYL ÚPLNĚ SEPAROVÁN

A NEBYL ZÁVISLÝ NA OSTATNÍM STVOŘENÍ, ANI NA STVOŘITELI ?

Jak vidíte, **formulace** této otázky se poněkud **liší** od formulace, jakou má **konečná verze.** Neříká se v ní, jak by vypadal život **BEZ Stvořitele** nebo kdyby byl **ODVOZEN Z JINÉHO ZDROJE** než z **Nejvyššího** a Jeho/Jejích **duchovních principů,** to jest z **falešných duchovních principů.** Namísto toto jsou zde použity výrazy „**separován**“ a „**nezávislý**“ či „**úplně rozdílný**“. To není náhodou. Konečné znění této otázky **nemůže dozrát,** pokud nejdříve nedojde k ustanovení odděleného a od ostatního Stvoření odlišného a zcela nezávislého životního stylu. **Pouze ve stavu separace** konečná verze této otázky může být myslitelná. V početí **ideje ÚPLNÉHO ODDĚLENÍ od ostatní části Stvoření** byl **dokonán a ukončen DRUHÝ OSUDNÝ KROK** ve směru k **PLNÉ AKTIVACI MRTVÉHO ŽIVOTA NEGATIVNÍHO STAVU.**

Takže tato **idea** se měla **vyzkoušet.** Tentokrát však tito lidé se **rozhodli uplatnit zdařilé výsledky svých pokusů na samých sobě.** Nejprve **použili OBROVSKÝ GENETICKÝ FOND,** který měli k dispozici z různých životních forem, k tomu, aby **sestrojili nový styl**

života, který by ještě byl k jejich podobě a obrazu, avšak **s jiným náhledem na život, multivesmír a Nejvyššího**. Jde zde o to, že chcete-li se stát **zcela odlišným** od kohokoliv ve Stvoření, musíte **přijít na něco, co se od nich docela liší**. Tato nepodobnost ve své počáteční etapě není natolik zevní povahy či stupně vědění, inteligence a toho, jak je aplikovat a využít, nýbrž spíše povahy **níterné a vnitřní**.

Jak můžete v tomto ohledu uvést něco **docela odlišného** ? Zavedením **FUNDAMENTÁLNĚ ROZDÍLNÉHO ŽIVOTNÍHO STYLU**. Jenže **do té doby NEEXISTOVAL a NEBYL PROŽÍVÁN žádný jiný životní stav, než pozitivní**. Jak na to tedy půjdete, abyste definovali životní styl, jenž je **zcela odlišný než známý, pozitivní** ? **Pečlivým tříděním, rozbořem a definováním všech aspektů pozitivního stavu a vynalezením PŘESNÉHO OPAKU VŠEHO OBSAŽENÉHO V PŘIROZENOSTI pozitivního stavu**. Opačné principy mohou uvést docela odlišný životní styl.

Tedy v procesu této **fáze genetického inženýrství** byly **potlačeny všechny pozitivní rysy** a pomocí velmi speciálního plánu byly **vštípeny docela nové ideje do všech následujících genů, použitých při fabrikaci pátého druhu lidí**. Nyní došlo k tomu, že tento typ lidí byl vytvořen s rysy, které byly **úplným opakem pozitivního stavu**, avšak byla jim **plně ponechána** veškerá inteligence, znalost, všechny schopnosti, talenty, dary, atd., jaké měli ti, co je zfabrikovali. Po úspěšném dokončení tohoto experimentu **pozměnili experimentátoři vlastní genetické uspořádání a fúzí splynuli s pátým typem lidí a stali se tak jejich ŘÍDÍCÍ SILOU**. Nyní tedy nastal poprvé ve Stvoření **nový životní styl, jaký nikdy předtím neexistoval**, ani nikdy znovu nebude existovat po té, až splní účel, daný jeho **mrtvému jsoucnu a bytí**.

5. FÁZE LIDÍ – PLNÁ AKTIVACE NEGATIVNÍHO STAVU (PANS)

Pátá fáze dějin vaší planety se vztahuje k **pátému typu lidí**. I tato fáze trvala **několik milionů let**. V procesu této fáze postupně „**zdokonalovala**“ **pátá vlna lidí stav úplné separace, izolace a nezávislosti od ostatního Stvoření**, až dovedla své oponující rysy do **stavu nejkrajnějšího**. Postupně byla vyčerpána a pronikla do všech aspektů jejich života **úmyslná extrémní nenávisť vůči všemu pozitivnímu a zvláště pak vůči Pánu Bohu**. Tímto krokem vstoupil **negativní stav mrtvého života do podmínek plné aktivace**. Bylo to v této fázi, kdy byla formulována konečná verze výše uvedené otázky.

Majíce **úplně zachováno a plně k dispozici všechno vědění a všechny schopnosti**, neboť byli **nejvyvinutějšími učenci všech dob**, tento druh „pátých“ lidí, nyní právem nazývaných **PSEUDOTVŮRCI**, **pojal nápad ZFABRIKOVÁNÍ LIDSKÝCH A JINÝCH ČETNÝCH TVORŮ VE FORMÁCH JAK ČIJÍCÍCH, TAK I NESENTIENTNÍCH, JAKOŽTO I NÁPAD ZALIDNIT ZÓNU VYMÍSTĚNÍ. ZA TÍMTO ÚČELEM ZALOŽILI V DUCHOVNÍ DIMENZI ZÓNY VYMÍSTĚNÍ NĚKOLIK SVĚTŮ, ZNÁMÝCH JAKO „PEKLA“**. Tak byla **tedy ustanovena PEKLA**. Z této pozice začali provádět to, co bylo popsáno v **šesté kapitole** této knihy (*sdělení 1140 – pozn. zpracovatele*).

Jak vidíte z tohoto krátkého vylíčení, byl **negativní stav jasně započat na úrovni nejkrajněji zevního stupně fyzické dimenze** Stvoření a nikde jinde. Nikdy neměl žádnou takovou pozici, jež by se mohla rovnat pozici pozitivního stavu, protože se odvozuje ze života pozitivního stavu počítím **ideje** oponování přirozenosti pozitivního stavu. Naprosto nemá žádné kořeny v **Pánu Ježíši Kristu**, jenž se tenkrát jmenoval **Nejvyšší** či **Pán Bůh**.

ODPOROVÁNÍM přirozenosti pozitivního stavu – nositeli PRAVÉHO ŽIVOTA – stal se negativní stav nosičem MRTVÉHO ŽIVOTA.

Zfabrikování lidských tvorů a jejich životního stylu, jak se projevuje na vaší planetě počínaje jeskynním lidským tvorem až do příhodné doby, se stalo jedinečným za tím účelem, aby se prokázalo, že může být vyprodukována životní forma, docela se lišící od čehokoliv a kohokoliv jiného, která nemá žádnou znalost, žádnou představu, žádné ponětí ani vědomí čehokoliv duchovního, ani čehokoliv jiného, ale rodící se ve stavu naprosté nevědomosti, a přitom přece jen je schopna vyvinout všechny tyto faktory na základě vlastního usilování a namáhání. Lidští tvorové jsou zde právě za tím účelem, aby se DOKÁZALO, že NENÍ TŘEBA žádného Boha či duchovních principů ke stvoření života, poněvadž se může objevit bez jakéhokoliv rozumového úsilí. Účelem bylo PADĚLAT DŮKAZ poukazující na to, že lidští tvorové mají svůj původ ve ZVÍŘATECH PODLE EVOLUČNÍHO POSTUPU a nikoliv podle aktu stvoření. Vše bylo uspořádáno a zařízeno tak, aby sloužilo tomuto účelu.

Fakta, která jsou zde zjevená, podporují tvrzení, že lidští tvorové **nejsou přímou daností Nejvyššího**, ačkoliv **materiál, který byl použit k jejich fabrikaci, VE SVÉM PŮVODNÍM STAVU, vyšel z Nejvyššího**. Avšak v době, kdy tento materiál byl používán k fabrikaci lidských tvorů, jeho **původní stav a obsah byl tolikrát pozměněn a tak často podlehl mutacím**, že pro **PRAKTICKÉ důvody** nemůže být považován za něco, co vychází z Nejvyššího.

LIDŠTÍ TVOROVÉ JSOU NEJPŘÍŠERNĚJŠÍ ÚMYSLNOU MUTACÍ GENETICKÉHO MATERIÁLU,

MNOHOKRÁT ZÁMĚRNĚ POZMĚNĚNÉHO, ZKOMBINOVANÉHO A FÚZÍ SPOJENÉHO S NEJPŘÍŠERNĚJI ZÁMĚRNĚ MUTOVANÝMI ZVÍŘECÍMI GENY ODVOZENÝMI ZE ŽIVOČICHŮ,

KTERÍ BYLI SESTAVENI JEŠTĚ Z VÍCE PŘÍŠERNĚ MUTOVANÝCH ŽIVOČICHŮ,

ZFABRIKOVANÝCH P S E U D O T V Ů R C I.

(TAKTO TEDY NEBYLI STVOŘENI STVOŘITELEM – pozn. zpracovatele.)

Kvůli těmto okolnostem **jenom v lidských tvorech** se uskutečňuje **extrémní manifestování mrtvého života negativního stavu a jeho snah** v porovnání s prostým životem pozitivního stavu. **Původci a aktivátoři negativního stavu sami nemohli splnit tuto funkci, neboť dokonale věděli, co dělali.** Byli ve stavu **PLNÉHO vědomí sebeuvědomělosti**, jež původně vytvářelo pravý život v jejich nitrech. Pouze **tehdy**, kdy se rozhodli provést v sobě **genetické změny** ve shodě s výše uvedenou procedurou, **zvrátil** se jejich život v **mrtvý život**.

Z pozice MRTVÉHO ŽIVOTA,

produkováním takové formy života,

která vlastně NENÍ ani mrtvá ani živá,

může a smí započít ILUSTROVÁNÍ a ZPŘÍKLADNĚNÍ

PRAVÉ POVAHY NEGATIVNÍHO STAVU.

(Ilustrování v porovnání s pozitivním stavem v jeho **těsné blízkosti** – pozn. zpracovatele.)

Princip, který je nutno zde vzít v úvahu, je, že **pravá podstata negativního stavu se může plně poznat jenom z pozice ignorance a nevědomých procesů inherentních v podmínkách lidského života, který není ani mrtvý, ani živý, a kdy nikdo nemá ani potuchy o tom, jak povstal negativní stav a co je jeho účel.** Pseudotvůrci nikdy neztratili plnou znalost o jeho původu a účelu, neboť to byli oni, co mu dali **zrod a určili, co má být jeho účel.** Proto **nemohou** být jeho exemplifikací.

Jak si vzpomínáte z předešlého, **zpříkladnění** se musí dít vždycky na základě **důsledků, následků a výsledků této aktivace, a ne** na základě samotného **aktu aktivace.** Lidští tvorové a jejich zkažený, nenasytý, lakotný, licoměrný životní **styl dvojího standardu** jsou **NEJVYŠŠÍM BODEM této exemplifikace** (*pochopte, že všechno Stvoření se chce **poučit** a **poznat** plnost negativního stavu v **zobrazení v dvojpólovém světě, jako je planeta Nula, aby vědělo, co nevolit** – pozn. zpracovatele*). Tvorové v peklech **nemohou** sloužit tomuto účelu, poněvadž se nacházejí **plně** v podmínkách mrtvého života. Z **takového chápání původu samotného lidského plemene,** může se odvodit **DEFINICE LIDSKÉHO ŽIVOTA** v jeho zvláštnosti:

LIDSKÝ ŽIVOT ve své zvláštnosti je procesem stavu, jenž existuje mezi **PRAVÝM ŽIVOTEM** a **NEŽIVOTEM,** a to za tím účelem, aby se **PLNĚ ZPŘÍKLADNILY VŠECHNY** důsledky, následky a výsledky **AKTIVACE NEGATIVNÍHO STAVU** s tím, aby se umožnilo **DŮLEŽITÉ DUCHOVNÍ POZNÁNÍ** pro **VEŠKERÉ Stvoření** a jeho multivesmír o **PRAVÉ** povaze něčeho zcela odlišného od pozitivního stavu, tak, aby každý věděl přesně, **CO NEVOLIT.**

Podle správného smyslu a obsahu této definice **nemůže lidský život** být považován za **pravý život.** Avšak ani **nelze** jej považovat za **zcela mrtvý život.** Je to **PODIVNÝ STAV,** jaký nikde a nikdy před tím **neexistoval** ani nikde **nebude existovat,** až **splní svůj účel,** jak to odráží shora nabídnutá definice. Vlastně **žádný jiný účel ani význam pro lidský život nikdy neexistoval, ani nebude existovat.** Pokoušet se najít jakýsi jiný účel a smysl v tomto neobyčejném stavu, jenž se nazývá lidský život, je **marným a hazardním podnikáním,** které může v mnoha případech vést k **sebevraždě.**

Když už **jednou si uvědomíte, co je pravým smyslem a účelem tak zvaného lidského života,** pak se vše přivede do **zcela jiné perspektivy.** Jak si pamatujete z předešlé kapitoly, bylo tam uvedeno, že **nic není normálního na vaší planetě.** Abnormálnost vašeho stavu vyvěrá z tohoto **prapodivného** postavení. Jen pravý život je normální. Mrtvý život v peklech je pro **ně normálním** životem, ale **žádným** životem z pozice **pozitivního stavu** (*všechno je ohromně relativní – pozn. zpracovatele*). Avšak vaše okolnosti nepatří do žádné z těchto situací. Proto se nehodí k zařazení do žádné kategorie života či neživota. Jsou šílenými podmínkami, dovolujícími co možná v největší míře předvést úplně všechny důsledky, následky a výsledky aktivace negativního stavu.

Tím, že se **nacházíte** v takových podmínkách života, jaké jsou nyní, je tato **pozice příčinou** toho, že je pro vás **nesmírně těžké** dojít ke **správnému pojmání pojmu života** obecně, tak i lidského života zvlášť. Ocítáte-li se ve stavu **abnormálnosti,** přicházíte o náležité **orientační body,** takže nejste schopni poznat, v čem spočívá pravý život. Ve skutečnosti vypadá normální život jako abnormální, díváte-li se na něj za nenormálních okolností.

Neznáte-li to, co je vlastně normálnost, a nemáte-li zkušenostní příklad normálního života, máte sklon odmítat vše, co se vám nehodí, anebo co se liší od toho, co zakoušíte ve svém každodenním životě. Vlastně vás to zneklidňuje. A protože je to zneklidňující, jako neznámý faktor, má se za to, že je to abnormální.

Lidským tvorům je tedy již kvůli samotné jejich struktuře zabráněno v tom, aby získali náležitou znalost a zkušenost pravého života. Nejsou vlastně ani sestrojeni v žádném aspektu své struktury tak, aby byli schopni něčeho takového. Z toho důvodu většina lidských tvorů na vaší planetě, dostala-li by do rukou tuto knihu, považovala by ji za plod šílenství či pomatení na rozumu.

C) DALŠÍ CHARAKTERISTIKA ŽIVOTA

Aby mohlo být vrženo **více světla na koncept života obecně i lidského života zvláště**, musí se vzít v úvahu **následující body**:

1) PROCES A STRUKTURA ŽIVOTA

Jak si pamatujete, **je život procesem stavu vědomí ducha svého sebeuvědomění, čili svého „já jsem“**. Takže je nutno vždy rozlišovat mezi procesem něčeho a stavem něčeho. V tomto ohledu může život být považován za **účelný produkt probíhajícího procesu vědomí sebeuvědomělosti „já jsem“ ducha**. Slovo „proces“ naznačuje, že jde o něco **dynamického, co neustále pokračuje**. Jde zde o určitou **diskrétní následnost**, nastávající **současně i simultánně**, nicméně jde přece jen o **následnost**. **Následnost** se postuluje za tím účelem, aby se mohlo získat **lepší pochopení toho, o čem zde skutečně běží**.

(1-1)

Za prvé: Je tady **DUCH**. V tomto případě – **Absolutní duch**.

(1-2)

Za druhé: Je tu **STAV DUCHA**. **Duch jest** – toto je **stav**.

(1-3)

Za třetí: Je zde **PROCES ducha – UVĚDOMĚNÍ**. **Duch si je vědom, že existuje**.

(1-4)

Za čtvrté: Je tu **VĚDOMÍ SEBEUVĚDOMĚNÍ**. **Duch si uvědomuje, že si je vědom svého stavu**.

(1-5)

Za páté: Je zde **„JÁ JSEM“**, což je **PROCES sebeuvědomělosti** z toho uvědomění. Toto je **procesem ducha**. **Duch si není jenom vědom, že je, ale také, že je „tím“, co si uvědomuje – tedy „já jsem“**.

(1-6)

Za šesté: Je tu **ENERGIE PROCESU STAVU DUCHA** – jeho „já jsem“.

(1-7)

Za sedmé: Je zde **VĚDOMÍ PRODUKOVANÉ ENERGIE** z tohoto probíhajícího procesu. Kombinace této energie a její uvědomění tvoří **pravý život ducha**.

V tomto smyslu je život nutně produktem těchto **sedmi kroků**. Vyskytují se všechny **synchronně, součinně a simultánně**. Život se odvozuje z jejich **sjednocené úplnosti**. Anebo přesněji:

ŽIVOT JE A EXISTUJE ZE SJEDNOCENÉ ÚPLNOSTI STAVŮ DUCHA.

ŽIVOT JE TUDÍŽ IMANENTNÍ STAVU DUCHA A JEHO PROCESU.

Nemůže být či existovat žádná jiná kondice **ducha**. Je tedy život tou pravou přirozeností **ducha**. Či ještě přesněji: **Duch je pravým životem samotného života**. Podle diskrétní modality **duch** předchází život a život je projevem jsoucna a bytí **ducha**. Život je modalitou, jakou a prostřednictvím jaké **duch** působí. Žádná jiná modalita působení není k dispozici. Je tomu tak a ne jinak. Je to něco trvalého, nezměnitelného.

Kdykoliv lidští tvorové pojmají přirozenost **Boží**, vždy předpokládají, že je zcela nezměnitelná a věčně stejná. Ve skutečnosti však není to **Bůh**, jehož přirozenost je trvalá a na věčnost nezměnitelná, nýbrž je to **MODUS OPERANDI – život** – co je **trvalé** a co vždy bylo, je a bude od věčnosti do věčnosti. Nic se nemůže změnit na tomto způsobu působení. Je vždy stejný. **Pán Ježíš Kristus**, jsa Absolutním duchem Absolutního života, se **nachází v trvanlivém, nezměnitelném modu operandi**. Může působit **jenom svým životem**, skrze něj, s ním a z něho. Toto je **jedině** možnou modalitou Jeho/Jejího působení. V tomto ohledu, **a jenom v tomto ohledu**, je opravdu nezměnitelný a vždy stejný. Toto se však nevztahuje na Jeho/Její Přirozenost, která je v neustálém procesu svého dynamického projevování v nekonečných rozmanitostech cest a způsobů.

Může vám vstoupit na mysl **jiný** modus operandi než život ? Nikoliv. Toto je **pravda v absolutním smyslu** ve vztahu k **Absolutnímu životu Absolutního ducha Pána Ježíše Krista**.

Pravý sentientní život se řídí podle stejného vzoru relativně k **Absolutnímu stavu**. Podle stejného vzoru postupuje i mrtvý život, jenomže v opačném smyslu.

Situace s lidským životem je obzvláště odlišná. Lidský život je pokřivením všech vzorů. Paradoxně jde o stav žádného stavu a proces žádného procesu. Je to nemožnost, jež byla dočasně učiněna možnou. Postrádá jakýkoliv smysl a význam. A opět paradoxně: Nemít žádný smysl a význam je smyslem a pravým významem lidského života. Zopakujeme: V zobrazování tohoto ne-smyslu a této bezvýznamnosti spočívá pomíjivá hodnota života lidských tvorů.

2) FUNKCE A PROJEVY ŽIVOTA

(2-1) SENTIENTNÍ ŽIVOT

Pojetí sentientního života obecně se může lépe chápat podle toho, jak funguje a jak se projevuje. Jeho STRUKTURA může být pojmána ve třech aspektech:

(2-1-1) PRVNÍ ASPEKT ŽIVOTA – DUCHOVNÍ ASPEKT – DUCH ŽIVOTA

První aspekt vyvěrá ze **STAVU ŽIVOTA**, kterým je **duch života**. Jelikož zde máme co dělat s **duchem**, nazývá se tento aspekt **DUCHOVNÍM ASPEKTEM**. Je **POČÁTEČNÍM BODEM samotného života** a všech jeho funkcí a projevů. Tím, že je **původcem** všeho ostatního, jeví se všechno ostatní – kvůli tomuto faktu – v jisté vzdálenosti či blízkosti od **ducha** nebo-li od tohoto **duchovního aspektu** života. Taková zdánlivost působí dojmem, že **duchovní aspekt** je stavem **NEJNITERNĚJŠÍM**.

Je tedy **duchovní aspekt** života tím **nejvnitřnějším stavem** života. Ovšem **nejniternější toho nejvnitřnějšího** je **DUCH** sám a jeho „já jsem“. Protože „já jsem“ je aktivním stavem, je v procesu neustálé produkce **duchovních energií**. **Tyto duchovní energie** vyzařují z **duchovního aspektu** života a tvoří jeho **druhý aspekt**.

(2-1-2) DRUHÝ ASPEKT ŽIVOTA – DUŠEVNOST – DUŠE ŽIVOTA

Druhý aspekt života je **procesem sebeuvědomování „já jsem“**. Produkuje vlastní **proces myšlení, cítění, chtění atd.**, který se souhrnně nazývá **DUŠEVNOSTÍ**. Je to **proces duševnosti** „já jsem“, která **sama** uvažuje, **pocítuje**, chce, usměřňuje a dává do pohybu. Jinými slovy, je to to, co se nazývá **duší života**.

Sebementace je **základnou**, na níž jsou založeny **všechny jiné formy duševních činností života**. Je nemožné na příklad myslet na jiné, **aniž** jste si vědomi faktu, že ten, kdo myslí, jste **vy**. Musíte to dělat z vlastní sebeuvědomělosti. Nejste-li se vědomi vlastního stavu ani procesu, pak si je nemůžete uvědomit ani u jiných. Jak již bylo dávno připomenuto v knize „Poselství z nitra“ můžete mít vztah jenom ze sebe sama. Žádná jiná pozice vztahovosti není dostupná. Pamatujte si, že **je dostupná jenom jedna pozice, z jaké duch může působit – život**. Život je procesem **duchovna** sebeuvědomování „já jsem“, které vytváří **duševní procesy**. Jelikož je to nakonec život toho „já jsem“, může **každý mít vztah** ke komukoliv a čemukoliv jinému pouze z pozice „já jsem“. Zopakujme si: **Jiná pozice není přístupná**. Toto jsou **fakta života**.

Tím, že **druhý aspekt života** je **procesem prvního**, jeví se **poněkud vzdáleným** od stavu toho **nejniternějšího**. V jeho blízkosti – tím, že je mezi prvním aspektem a aspektem nadcházejícím – může se nazývat **vnitřním aspektem** neboli **zprostředkující duší** neboli **mentálním aspektem** života.

(2-1-3) TŘETÍ ASPEKT ŽIVOTA – ZEVNÍ ASPEKT – TĚLO ŽIVOTA

Proces neustálé mentace toho „já jsem“, čili **vnitřního aspektu života** rodí **své vlastní životní energie**. **Tyto energie** stále vyzařují směrem **navenek** a tvoří **třetí významný aspekt** života – **zevní** čili **vnější manifestaci života**. **PROCES MENTACE VYŽADUJE potvrzení platnosti** podle důsledků, následků a výsledků svých činností a **idejí duchovních aspektů**. Tyto stavy **rodí** akce, jednání, postoje a životní postavení směřující k svému „já jsem“, ke všem a všemu ostatnímu. To je také **formou manifestování života v jeho zevním prostředí**. Pro svou vzdálenější blízkost vůči **duchovnímu** a **duševnímu aspektu** života je nazýván **zevním** či **vnějším aspektem života**. Jeho forma se jmenuje **TĚLEM ŽIVOTA**.

Tyto tři fundamentální aspekty života jsou **vždy od sebe vzájemně oddělené**. Jsou **myslitelné v synchronní, souběžné a simultánní modalitě svého jsoucna a bytí**. Samy

v sobě fungují ve spojitém a sukcesivním modu. Nicméně žádná **spojitost** mezi nimi **neexistuje** kvůli jejich **diskrétní povaze**. Souvztaží jeden s druhým: **Nejnaternější** koresponduje s **vnitřním**, **vnitřní** se **zevním**, **zevní** s **vnitřním** a **vnitřní** s **nejnaternějším**.

Souhrnně jsou **JEDNOTOU, JEDINOSTÍ A HARMONIÍ ŽIVOTA**. V povšechnosti svých funkcí a projevů tvoří to, co se nazývá **sentientní mysl**. Takže sentientní mysl může být pojímána v těchto třech sjednocených aspektech života, nazývaných **nejnaternější**, čili **Duchovní myslí**, **vnitřní**, čili **duševní myslí** a **zevní**, čili **vnější myslí**. V tomto ohledu může být **sentientní mysl** považována za **nositele pravého života**. Skrze ni se pravý život zpřítomňuje, uskutečňuje a projevuje.

(2-2) NESENTIENTNÍ ŽIVOT

NESENTIENTNÍ ŽIVOT, jako **externalizovaný** souvztažný **zevní faktor idejí, mentací a pocitů sentientní mysli**, takovou strukturu mít **nemůže**. Je zformován z těch **nejvenkovnějších životních energií**, vyzařovaných z **nejzevnějších aspektů života**. Jelikož jeho formulace je založena na tomto **zevním aspektu**, odráží nesentientní život **pouze** strukturu **zevní mysli**. Sám v sobě a sebou nemá **zevní aspekt života žádnou sebeuvědomělost**. Tato přichází z **nejnaternějšího aspektu života** – „já jsem“. „Já jsem“ si uvědomuje svůj **zevnější aspekt**. **Zevnější aspekt** si uvědomuje sebe sama vědomím „já jsem“. Kvůli tomuto uspořádání je nesentientní život ohraničen v **zevních aspektech** života, kde má svůj vlastní relativní **naterný**, relativní **vnitřní** a relativní **zevní stupeň**. Nemá žádnou pravou **naternost** či **duši**, nemůže nesentientní život **nikdy** docílit toho, aby si vytvořil pojetí „já jsem“.

Ve skutečnosti je funkce nesentientního života zcela jiná. Účelem zde je ustanovit životní formy, které by představovaly chování nejzevnějšího aspektu života ve formě zevních, konkretizovaných zobrazení využitím elementů prostředí, z něhož byly formy nesentientního života sestaveny, k kombinaci s **ideami** sentientní mysli. Takže **nesentientní život NEMÁ svůj vlastní nezávislý život, ale je DERIVACÍ ŽIVOTNÍCH ENERGIÍ, vyzařujících z aktivit NEJZEVNĚJŠÍCH ASPEKTŮ pravého sentientního života**.

(2-3) MRTVÝ ŽIVOT

Struktura MRTVÉHO ŽIVOTA se podobá struktuře **pravého života** až na to, že je v pozici **VZHŮRU NOHAMA**. To **nejnaternější mrtvého života** je tím **nejzevnějším** a **to nejzevnější** je **nejnaternějším**. **Interiorní aspekt** mrtvého života pochází z toho **nejzevnějšího**, což je považováno za **nejnaternější**. Toto uspořádání produkuje **zla a nepravdy** mrtvého života, které jsou **výsledky negativního stavu**.

(2-4) LIDSKÝ ŽIVOT

LIDSKÝ ŽIVOT ve své zvláštnosti je **úplně pokřivenou strukturou pravého života**. Obsahuje **značné množství rysů nesentientního života** s tím, aby **udržoval lidské tvory ve venkovním aspektu života**. Zároveň lidský život v sobě obsahuje **nejnaternější duchovní aspekt, vnitřní aspekt, čili duši, a zevní aspekt**. Avšak tyto aspekty v lidské struktuře jsou izolovány, separovány, uzavřeny a uvrženy do modalit nevědomí.

Další odchylkou v lidské životní struktuře je **infúze mrtvého života ve formě FALEŠNÉHO NITERNÉHO ASPEKTU, FALEŠNÉHO VNITŘNÍHO ASPEKTU a FALEŠNÉHO ZEVNĚJŠÍHO ASPEKTU**. Takto může být **LIDSKÝ ŽIVOT** považován za **OBLUDNOU**

KOMBINACI IZOLOVANÝCH, SEPAROVANÝCH A ZPITVOŘENÝCH ELEMENTŮ PRAVÉHO ŽIVOTA. Toto je **nesmírně** neobyčejnou a jedinečnou kombinací, jaká – jak bylo shora řečeno – **činí NEMOŽNÉ MOŽNÝM.** Tato struktura lidského života produkuje životní styl, jaký byl vylíčen v předchozí kapitole a jaký je **zobrazen dějinami lidstva na vaší planetě.** V této kapitole nebude nabídnut žádný komentář k tomuto předmětu. Tato kapitola má jiný účel.

3) KVALITA ŽIVOTA

Tři aspekty života a sentientní mysli – jak bylo popsáno shora – mají velice svéráznou funkci a modalitu svého projevení, neboli – přejete-li si použít výrazu „žití“ – pak tedy modalitu žití. Jsou řízeny vlastními **principy**, zformulovanými v rámci každého aspektu z nejzazších **duchovních idejí**, zrozených v **nejniternějším stavu** „já jsem“. **Specifická funkce a modalita žití života z pozice jeho tří aspektů uděluje životu jeho KVALITU.** Toto je **kvalita žití.** **Stav života – to nejn timersnější, proces života – vnitřní aspekt, a manifestace života – zevní aspekt, všechno toto má SVOU kvalitu. Kvalita tohoto života je určena POVAHOU DUCHA a JEHO DUŠE.**

Co je PODSTATOU tohoto ducha ? Především vyvěrá z **Absolutní přirozenosti Absolutního ducha Absolutního života Pána Ježíše Krista.** Jeho ústředním tématem a principem je **DÁVAT, SDÍLET, PŘIJÍMAT A OPLÁCET TÍM, ČÍM JE A CO MÁ, a to v zájmu samotného PRINCIPU.** Neboť – což je nejdůležitější – tím, že má život jako imanentní faktor své přirozenosti, dává, sdílí, dostává a oplácí život. **KVALITA ŽIVOTA je tedy určována tím, do JAKÉ MÍRY a JAK DALECE a PLNĚ se toto dávání, vzájemné sdílení, dostávání a oplácení USKUTEČŇUJE.** Čím je toho více, tím vyšší kvalita života; čím méně, tím je nižší kvalita. Když se z toho **nic** neuskutečňuje, pak **neexistuje** žádná kvalita. V posledním případě život **postrádá** jakoukoliv kladnou jakost.

V případě **nesentientního života** je jeho kvalita určena funkcí, jakou **vykonává pro udržování zevního prostředí v ekologické rovnováze za tím účelem, aby sentientní život měl zdravé prostředí pro své projevení.** A také, do jaké míry je **schopen odrážet souvztažící faktory aktivit zevnějšího aspektu života a sentientní mysli.** V mrtvém životě negativního stavu kvalita života je určena **opačnými principy.** Jde o **nesdílnost, nepřijímatost a žádné vzájemné oplácení, jediné pod nátlakem.** Jakost lidského života zvláště vyvěrá z jeho **podivné struktury.** Jsa vnucenou, nepřirozenou směsicí a překroucením všeho výše uvedeného, produkuje něco **docela negativně nové – nekalé motivování při konání čehokoliv.** Takže můžete pozorovat lidské tvory, kteří dávají, sdílejí, přijímají a oplácejí, avšak **úmysl, s jakým to činí, není ve většině případů bez nízkých důvodů.** Velmi **vzácně** se to dělá kvůli samotnému **principu.** A i když někteří představitelé pozitivního stavu žijící na vaší planetě se všemožně snaží to činit v zájmu samotného **principu,** přesto struktura života v nich, díky svému uspořádání, je taková, že nedovoluje, aby se **úplně** zbavili nízkých zámyslů. Protože si uvědomují, oč jde, agenti pozitivního stavu se neztotožňují s tímto postojem, a proto jim nepřináleží.

Je tedy jakost lidského života zobrazením a projevením zcela odlišného způsobu života, jenž není ani pravým životem **čistých principů,** ani mrtvým životem vůbec žádných **principů,** nýbrž **úplným zpitvořením, zprzněním a zmrzačením všech principů jakéhokoliv života i neživota.**

4) PODMÍNKY ŽIVOTA

(4-1)

Povaha ducha života určuje podmínky, za jakých se koná opravdové sdílení, přijímání a oplácení tohoto života. Budiž připomenuto, že tyto podmínky se odvozují z povahy samotného ducha. Jak si pamatujete z výše řečeného, jedním z imanentních faktorů života ducha je jeho **SVOBODA a NEZÁVISLOST**. Ta je **nejniternějším činitelem života ducha**. Na **vnitřní úrovni** se projevuje stavem **svobodné a nezávislé duševnosti**. Na **vnější úrovni** se projevuje v podmínkách svobodné a nezávislé **volby** toho, **jak se chovat, jednat a mít vztah v souladu s tou volbou**. Pro tuto důležitou povahu se **pravé dávání, sdílení, přijímání a oplácení může konat jen na základě svobody a nezávislosti**. Musí se dít svobodně na základě nezávislé volby. Máte svobodu vybrat si nezávisle, že to bude činit v zájmu **samotného principu**. Pouze v **těchto** podmínkách může být **pojata a projevována pravá jakost života**. Svoboda ducha je **prostředkem k jeho vyjádření a projevování vlivu**. Nezávislost ducha je **procesem, jakým jeho život funguje**. Tyto dvě modalities života ducha jsou **základnou všech jeho aktivit**. Bez nich by žádná činnost nebyla možná.

(4-2)

V **nesentientním životě se nemůže princip svobody a nezávislosti uskutečnit**, protože **postrádá sebeuvědomění**. Život svobody a nezávislosti závisí na **uvědomění sebeuvědomělosti „já jsem“**, které vytváří pojetí svobody a nezávislosti. Takové pojmání **není k dispozici u nesentientního života**, neboť je řízen **slepými pudy**, které jsou v něm **zakořeněny**. Tyto pudy jsou **odrazem životních energií**, vyzařujících z nejzevnější úrovně zevního aspektu života za účelem orientování se v zevním prostředí. **Nemají žádnou potřebu vyvinout koncept „já jsem“**. Proto svoboda a nezávislost v jejich případě by byly něčím **nadbytečným**.

(4-3)

V **mrtvém životě negativního stavu všechny okolnosti jsou nevyhnutelné a vnucené**. Proto je **svoboda a nezávislost jedovatým ovzduším pro všechny v negativním stavu**. Jejich svoboda a nezávislost je vyjádřena jejich výběrem **nemít žádnou svobodu ani nezávislost**. Tento výběr je **zdrojem jejich mrtvého života**. Bez něho by nemohli mít jsoucno ani bytí. Bez něho by nemohli mít jsoucno ani bytí.

(4-4)

Spoluoznačením **lidského života** zvlášť je **příšerná kombinace výše uvedeného**. Fúze smyslu pro svobodu a nezávislost se stavem nesvobody a nezávislosti a se slepými pudy forem nesentientního života **vytváří PRAPODIVNÉ podmínky** lidského života. Vinou **těchto okolností** získali lidští tvorové **směsici potřeb** být **zároveň** závislími i nezávislími; být svobodnými a nebýt svobodnými; chtít, aby se vše dělalo pro ně, zároveň chtít vše dělat sami; řídit a být řízeni; kontrolovat a být kontrolováni; svolovat a rebelovat atd. **LIDSKÝ ŽIVOT ZVLÁŠŤ JE ZOBRAZENÍM VŠECH MOŽNÝCH PROTIKLADŮ, UMÍSTĚNÝCH V JEDNÉ NÁDOBĚ**. *(Což ve Stvoření nemá obdoby – pozn. zpracovatele.)* Na **takových rozporech** může být **NEJLÉPE ZOBRAZENA PRAVÁ POVAHA AKTIVOVANÉHO A DOMINUJÍCÍHO NEGATIVNÍHO STAVU**. V lidském životě **neexistuje žádná důslednost**. Lidským tvorům **není přístupný žádný sjednocující princip**. Je-li lidský život plný rozporů a nedůsledností, **cožpak se může v něm prožít stav unifikace ?** Takže v lidském životě se **nemůže projevovat pravý život, protože pravý život je založen na PRINCIPU SJEDNOCENÍ SVOBODNÉ VOLBY V DUCHU NEZÁVISLOSTI**.

Jediný svobodný a nezávislý výběr, jaký lidský život ve své přítomné struktuře má, je BÝT JEVIŠTĚM, NA KTERÉM SE VŠECHNY TYTO ROZPORY A NEDŮSLEDNOSTI MOHOU ODEHRÁVAT ZA ÚČELEM POUČENÍ VŠECH V PRAVÉM ŽIVOTĚ.

5) ODPOVĚDNOST ZA ŽIVOT

Přirozeností pravého života a jeho ducha je **VLASTNÍ** smysl zodpovědnosti za tento život.

(5-1) ODPOVĚDNOST DUCHA

Jelikož **DUCH** je výrobcem života (v tom smyslu, že Absolutní duch je Absolutním producentem Absolutního života), je to **DUCH**, čili duchovní aspekty života, co **NA SEBE BEROU PLNOU ZODPOVĚDNOST ZA ŽIVOT**. Pojetí života a pojetí zodpovědnosti za život se nemohou oddělovat. Je-li jednou život produkován, je a existuje, pak nemůže být ponechán tak řečeno na pospas. Život je, mimo mnoho jiných věcí, procesem a extenzí svého **ducha**. Ať se stane životem cokoliv, odpovídá za to jeho **DUCH**.

(5-2) ODPOVĚDNOST DUŠE

DUŠE ducha, čili intermediální aspekt života, má zodpovědnost za **VHODNÉ FORMY DUŠEVNOSTI TOHO ŽIVOTA**. Zde spočívá zodpovědnost za poskytování náležitých nástrojů životu pro jeho vyjadřování a vnímání. Nemá-li duch žádné prostředky pro své vyjadřování a pro své dojmy, nemá žádný život. **Duše každého ducha je zodpovědná za zaopatření neustálých modalit toho vyjadřování a vnímání.**

(5-3) ODPOVĚDNOST TĚLA

TĚLO ducha a duše, čili zevní aspekt života, je zodpovědné za **ZPŘÍTOMŇOVÁNÍ A USKUTEČŇOVÁNÍ ŽIVOTA V JEHO NEJPLNĚJŠÍ KONDICI A FORMĚ**. Odpovídá za to, aby život dostal smysl konkrétnosti a hmatatelnosti.

(5-4) ODPOVĚDNOST SENTIENTNÍ MYSLI

(5-4-1) OBECNĚ

V obecném smyslu **SENTIENTNÍ MYSL**, jsouc nosičem a propojovatelem tohoto života, zodpovídá za to, **JAK SVŮJ ŽIVOT NOSÍ A PROJEVUJE. JEDINÉ SENTIENTNÍ MYSL VE SVÉM „JÁ JSEM“ SI MŮŽE UVĚDOMOVAT PŘÍTOMNOST SVÉHO ŽIVOTA. KDO SI JE VĚDOM SVÉHO ŽIVOTA, NESE PLNOU ZODPOVĚDNOST ZA TEN ŽIVOT**. Toto je jeden z nejdůležitějších duchovních principů samého života. Život by nebyl nikdy s to se narodit ze svého **ducha**, kdyby neexistoval plný závazek toho **ducha** být zodpovědným za svůj život. Jinak by život neměl žádný smysl. Pouze z pozice této zodpovědnosti za život může život dojít svého **PLODNÉHO DOZRÁNÍ**. Smysl zodpovědnosti za život se odvozuje ze stavu vědomí a sebeuvědomění. Také se odvozuje ze smyslu pro svobodnou a nezávislou volbu produkovat život a být za něj zodpovědný.

(5-4-2) NESENTIENTNÍ ŽIVOT

V tomto smyslu **zodpovědnost ZA nesentientní život spočívá na těch, kdo PRODUKOVALI TAKOVÝ ŽIVOT.** Jelikož nesentientní život **plně odvozuje své aktivity ze SENTIENTNÍ MYSLI,** je **SENTIENTNÍ MYSL TAKÉ ZCELA ZODPOVĚDNÁ ZA NESENTIENTNÍ ŽIVOT.** Nesentientní život **NEMÁ žádné sebeuvědomění,** a proto ani **smysl pro zodpovědnost.** Sentientní mysl je zodpovědná za to, že jej **vyzbrojí řadou speciálních principů a instinktů,** jimiž by se **zajistilo pokračování a správné fungování nesentientního života.**

(5-4-3) MRTVÝ ŽIVOT

V podmínkách **mrtvého života negativního stavu** působí **vůle úplně se vzdát zodpovědnosti za život.** Tam se praktikuje tendence **uvalovat veškerou zodpovědnost na NĚKOHO ČI NĚCO JINÉHO.** Jelikož toto je dobrovolným stavem, **všichni účastníci mrtvého života jsou plně zodpovědni za mrtvý život.**

(5-4-4) LIDSKÝ ŽIVOT

V případě **lidského života** zodpovědnost za něj **vyvěrá z faktu,** že **účastníci lidského života svolili na základě svobodné volby hrát v něm roli a dobrovolným souhlasem nepamatovat se, že takový výběr byl učiněn.** Podivnost lidského života spočívá v tom, že **postrádá jakoukoliv vědomou paměť čehokoliv, co bylo zvoleno před tím, než došlo k přijetí tohoto cizího a nezvyklého života.** Takže **lidští tvorové ve většině případů nemají uvědomělé vědomí či přímou zkušenost v oblasti pravého, tak i mrtvého života.** **Všichni lidští tvorové vědí jen to, co BEZPROSTŘEDNĚ PROŽÍVAJÍ.** Nesou plnou zodpovědnost za toto **hrubé ohraničení na základě faktu,** že si zvolili, aby tomu tak bylo.

Tudíž, ať jde o jakýkoliv druh života, **nosič takto svobodně zvoleného života se musí za něj ujmout plné zodpovědnosti.**

6) POVINNOSTI DUCHA

Jak bylo naznačeno shora (bod 3 a 5), **jedním z nejvíce fundamentálních aspektů povahy ducha je dávat a sdílet vše, čím je a co má a nést za vlastní život plnou zodpovědnost.** Tato povaha a **princip určuje POVINNOSTI, jaké duch má vůči svému životu.**

(6-1) ÚROVEŇ ABSOLUTNÍHO DUCHA

V případě **Absolutního života Absolutního ducha je Absolutní povinností neustále tvořit nové jedinečné životní formy za tím účelem, aby se mohl zpřítomnit PRINCIP DÁVÁNÍ A SDÍLENÍ, jakožto i PŘIJÍMÁNÍ A ODPLÁCENÍ.** Nemůžete sdílet a oplácet, není-li co a komu.

V tomto ohledu je povinnost dávat život za účelem tohoto sdílení a oplácení **INHERENTNÍM rysem přirozenosti ducha.**

(6-2) ÚROVEŇ NEJNITERNĚJŠÍHO ASPEKTU ŽIVOTA

Na úrovni nejniternějšího aspektu života je povinností neustále plodit ideje nových forem sentientního života, do kterého lze vložit jedinečný a svérázný život za účelem poskytnutí příznivých podmínek a okolností, za jakých se mohou odehrávat toto sdílení a oplácení v duchu svobody a nezávislosti.

(6-3) ÚROVEŇ VNITŘNÍHO ASPEKTU ŽIVOTA

Na úrovni vnitřního aspektu života je povinností poskytovat proces velice svérázné a jedinečné duševnosti, pomocí kterého a skrze který se toto sdílení a oplácení může zpřítomnit a uskutečnit.

(6-4) ÚROVEŇ ZEVNÍHO ASPEKTU ŽIVOTA

Na úrovni zevního aspektu života je povinností poskytnout co nejpříznivější prostředí a modality chování, postojů, usilování, žádosti, přání, chtění a náklonnosti, které činí toto sdílení a oplácení konkrétní a hmatatelnou zkušeností velice žádoucí povahy.

V zásadě jsou **DVA ASPEKTY TÉTO POVINNOSTI**. Jeden směřuje k **jedincovu VLASTNÍMU životu**. Druhý směřuje ke **SDÍLENÍ a OPLÁCENÍ toho života**. V prvním případě je **povinností ducha udržovat ten život v optimálním stavu a optimální funkci v zájmu samotného principu**. Toto je právě to, co má být. V druhém případě **povinností je ustanovit co největší počet vztahů s jinými duchy života za účelem sdílení a oplácení vlastního jedinečného života**.

(6-5) NEJVYŠŠÍ DUCHOVNÍ SMYSL

(6-5-1) SENTIENTNÍ BYTOSTI

V nejvyšším duchovním smyslu je povinností ducha sdílet a oplácet vlastní jedinečný život s Absolutním zdrojem a darovatelem života – Pánem Ježíšem Kristem. Jenom když se toto činí, lze dostávat od Pána Ježíše Krista na oplátku něco z Jeho/Jejího Absolutního života, a to v relativních dávkách. Má to být v relativních dávkách, protože jsa na straně příjemce, žádný duch nemůže pojmout **Absolutní obsah Absolutního života Pána Ježíše Krista**. Duch je relativní vůči tomuto Absolutnímu stavu, a proto přijímá svůj podíl pouze v krůčcích, ve shodě se svou specifickou relativní povahou.

(6-5-2) NESENTIENTNÍ BYTOSTI

U nesentientních životních forem se tato povinnost odráží v jejich prvotním pudovém chování. To v nich nevyvolává žádný smysl povinnosti. Namísto toho je spíš donucuje k tomu, aby se starali jenom o sebe a své prostředí, jako o věc přežití. Přijímají život ze sentientní mysli, jejíž povinností je dbát na to, aby se takové pudy udržovaly funkční, a aby ten život neustále proudil ve všech svých formách a projevech.

(6-5-3) MRTVÝ ŽIVOT

V případě **mrtvého života negativního stavu** povinnost je vnímána ve snaze **zachovat všemi prostředky vlastní status a v usilování stát se rovným pozitivnímu stavu**. Toto je negativní povinnost. Každý v negativním stavu je nucen konat skutky, které jsou **destruktivní** vůči pravému životu a posléze jsou příznivé pro mrtvý život.

(6-5-4) LIDSKÝ ŽIVOT

V případě **lidského života** zvlášť můžete vidět **KOMBINACI VŠECH TŘÍ MODALIT ŽIVOTA, AVŠAK VE ZVRÁCENÉM, ZPITVOŘENÉM A ZFALŠOVANÉM STAVU**. Rozpory v lidském životě jsou zdůrazněny faktem, že **lidští tvorové pocítují povinnost za něco, co nemůže být živé nebo je živé jen na krátké časové údobí**. Lidské tělo – aby se v něm udržela zdánlivost života – je největším objektem té povinnosti. Jelikož lidské tělo **trvá** pouze **několik dekád**, plnění povinnosti vůči němu při sebevětším usilování, **neposkytuje vám pocit, že ta povinnost má doopravdy nějaký smysl**. Konec konců to tělo přece jen umře, ať děláte, co děláte. Nemajíce přímou zkušenostní a hmatatelnou uvědomělost o vlastním **duchu a duši** – mnoho lidských tvorů dokonce popírá jejich existenci; **život lidských tvorů se stává výsměchem povinnosti vůči sobě**.

Nikde jinde nespatříte TAK ROZPORNÉ POČÍNÁNÍ vůči sobě sama. Na jedné straně lidští tvorové úzkostlivě pečují o **zevnější aspekt** svého života, někdy i o **duševní, čili vnitřní aspekt** svého života; velice vzácně o **duchovní, čili nejniternější aspekt** svého života. Na druhé straně, přesně ve stejném okamžiku, **činí všechno možné, co je škodlivé pro všechny aspekty jejich života**. Můžete jasně pozorovat, jak **jednou rukou lidští tvorové budují a druhou rukou v té samé chvíli ničí, co vybudovali**. Toto nemá žádný smysl. Takže **smysl jakékoliv povinnosti vůči lidskému životu také nemá žádný smysl**. Tímto **ne-smyslem se může nejlépe docílit zobrazení a poznání všech důsledků, následků a výsledků aktivovaného negativního stavu**. V tomto smyslu **lidský nesmysl jedině má smysl**. V tomto ohledu lidská povinnost spočívá **v ilustrování této neobvyklé situace**.

7) STRUKTURA ŽIVOTA

Život obecně má jistou **STRUKTURU** a **obsah**, jakožto i **dynamiku** a **komponenty**, které tvoří jeho **přirozenost**. Toto jsou **niterné faktory života**. **STRUKTURA života obecně sestává ze STAVEBNÍCH BLOKŮ odvozených z přirozenosti jeho ducha**. Životu předchází **idea života**. **Duch** má vůli k životu prostřednictvím **neustále se rodících idejí života**. Zastavení proudů těchto **idejí**, znamená zastavení všeho života. Toto tvrzení nutno chápat jak **pojmově**, tak i co do **působnosti**. Ve skutečnosti **ideje života i život sám jsou synchronním, souběžným a simultánním děním**. Avšak tím, že se jeví v **diskrétní modalitě duchova pojmání, předchází** v tomto smyslu **ideje života** život sám.

Analýza struktury života by vyžadovala **rozložení procesu formování života**. Avšak, jak si vzpomínáte ze začátku této kapitoly, pravdou je, že „**duch je život a život je duch**“. Prostě jsou. Nicméně tím, že život probíhá a **duch** vždy je, je logické pojmát **ducha** jako originátora života, neboť žije ze své vlastní ideje života. Takže v tomto smyslu jsou tu odděleně:

1. **duch**
2. **idea života**
3. je tu **neustálé zpřítomňování ideje – život sám**.

1) NEJNITERNĚJŠÍ ÚROVEŇ

(7-1-1)

Jak vidíte, na **nejnitternější úrovni** je hlavním stavebním blokem života **IDEA** života, která se neustále vyskytuje a je udržována v **sentientní mysli**.

(7-1-2)

Jiným stavebním blokem života na **nejnitternější úrovni** je **STAV ducha**, v němž se tyto **ideje** formují. **Sentientní mysl ducha**, jsouc si neustále vědomá své sebeuvědomělosti, plodí **ideje** života za účelem **sebeúdržby** a **konečného dávání** a **sdílení toho života**. Takto je **sentientní mysl ducha** v nejzazším smyslu **životně nejzávažnějším** a **nejvíce rozhodujícím životním blokem**. Bez něho by nebyl žádný život myslitelný.

(7-1-3)

Ještě dalším stavebním blokem života na **nejnitternější úrovni** je „**JÁ JSEM**“ **ducha**. **Potvrzení života, to jest, že život je, vyvěrá ze sebeuvědomělého „já jsem“**. Bez vědomí toho „já jsem“ nemohou se zrodit žádné **ideje** života a žádná **sentientní mysl** nemůže být počata.

Náležitou posloupností těchto tří stavebních bloků života v **nejnitternější mysli** je od **sebeuvědomělého „já jsem“ ducha**, přes jeho **sentientní mysl**, k **životním ideám ducha**.

2) VNITŘNÍ ÚROVEŇ

Na úrovni **vnitřního aspektu života**, tvořícího jeho **duši**, lze objevit následující **stavební bloky života**:

(7-2-1)

AKTUALIZOVANÁ IDEA **jedinečného neopakovatelného života** tvoří jeho **pravou duševnost**. Obecné **ideje** života jeho **ducha**, jako základna života, jsou na této úrovni pojímány jako jedinečná a svérázná manifestace v procesu **duševnosti** života. Aby se život zachytil, musí se vnímat jako něco **specifického**. Takže, **specifická percepce života** je jedním ze stavebních bloků **duševnosti** života, s jejíž pomocí je život schopen vnímat sama sebe.

(7-2-2)

Druhým stavebním blokem na této úrovni je **MYŠLENÍ** a **POCÍTOVÁNÍ**, což umožňuje, aby život byl myšlen a pociťován svou vlastní životností. Život musí být předmětem myšlení, cítění a pociťování, má-li se vnímat a prožívat.

(7-2-3)

Třetím stavebním blokem na vnitřní úrovni je **VŮLE** a **JEJÍ ZÁMĚR**. Život musí být **chtěn svým nositelem**, má-li být a existovat s úmyslem být sdílen, oplácen a plně uskutečněn.

3) VNĚJŠÍ ÚROVEŇ

Na úrovni **vnějšího aspektu života** stavebními bloky jsou:

(7-3-1)

SPECIFICKÁ FORMA **životní manifestace, která životu dává smysl hmatatelnosti a konkrétnosti**. **Forma života** je prostředkem životní manifestace za účelem **zpětné vazby jeho životnosti**.

(7-3-2)

Druhým je **SMYSL PRO PŘIJETÍ**. Život musí být přijat, má-li se potvrdit platnost jeho jsoucna a bytí. Zpětná vazba přijetí vůči jeho zdroji dává životu význam a účel.

(7-3-3)

Třetím stavebním blokem života na **zevní úrovni** je **TOUHA, PŘÁNÍ a CHTĚNÍ BÝT ŽIV**, dávající **zpětnou vazbu svému zdroji**, že život je **vskutku žádoucí a chtěn**.

VŠEMI těmito STAVEBNÍMI BLOKY, vzatými SPOLU, a díky všem jejich četným odvozeninám je ŽIVOT USTANOVEN VE SVÉM JSOUCNU A BYTÍ. Jakmile se ustanoví ve svém prameni, postupuje směrem k **vyvíjení nekonečných způsobů svého manifestování tím, že tvoří rozličné přijímače života, které naplňuje tím životem (samým sebou), a takto žijí a jsou naživu**.

V případě **nesentientního života** je jeho manifestování – díky tomu, že je jenom derivátem derivátu – omezeno na **procesy životního prostředí**.

V případě **mrtvého života negativního stavu**, je proces tentýž, jenže se zcela opačným účelem a významem. Jeho účelem je **konečné zničení veškerého pravého života**. Tento destruktivní účel dává smysl mrtvému životu.

V případě **lidského života** zvlášť je **proces životního ustanovení převrácený, překroucený, zfalšovaný a zmrzačený**. Lidští tvorové **nemají vědomé představy o tom, co je vlastně život**. Necítí žádnou účelovost svého života, takového, jaký je, a ten jim nedává žádný jiný hmatatelný smysl než ten, že jsou nějak a dočasně naživu. Rozpor lidského života z tohoto stanoviska se odvozuje z **naděje, nepodložené zkušenostní percepce, že jaksí budou žít napořád** (ač ne všichni lidští tvorové věří, že tomu tak je). A přitom zoufale lpí na životě svého těla, který jim nevyhnutelně uklouzává, věříce, že s přerušением života jejich těla nezůstane pro ně žádné sebeuvědomělé vnímání života prostřednictvím jejich jedinečných osobností.

Jak bylo uvedeno v jedenácté kapitole této knihy, je **lidský život řízen – mezi jiným – principem nejistoty**. Není nic jistého v životě a neví se ani nic jistého o něm. Nikdo neví s určitostí, co se stane po smrti jeho hmotného těla. **Život již nebude ? Je život omezen jen tím malinkým počtem let, strávených na této planetě ?** A ačkoliv je mnoho informací o životě, jež podporují obě alternativy – jak tu, že žádný život po smrti není, tak i tu, že po smrti je nový život – vše to jsou jenom hádání a mínění, dohady, domněnky a předpoklady, jaké mohou být pravdou, ale také nemusí. Nikdo nemá bezprostřední, déle trvající zkušenost o tom, co se stane, až lidský tvor zemře. Někteří v tomto ohledu něco takového krátce prožili, ale nedostatečně dlouho na to, aby druhé ujistili, zda-li tento prožitek byl skutečný, nebo šlo jen o uvolnění představ, uložených v mozkových buňkách, představ, odvozených z jedincovy soustavy víry o tom, jak by život po smrti měl vypadat – jak někteří „vědci“ prohlašují.

Takže lidské pojmání života nemá v sobě nic z opravdovosti skutečného života. **Lidský život lze ve skutečnosti považovat za KARIKATURU PRAVÉHO ŽIVOTA, násilně zkombinovaného s mrtvým i nesentientním životem**.

8) OBSAH ŽIVOTA

Jedním z nejdůležitějších vnitřních faktorů života je jeho OBSAH. Může se říci, že obsah života obecně je to, co dává životu život.

(8-1)

Na nejniternější úrovni se obsah života definuje a ustanovuje obsahem jeho ducha. Jak si pamatujete, je účelem života – mezi mnohým jiným – dávat, sdílet, přijímat a oplácet vše kvůli samotnému principu. Tento princip určuje obsah života. Aby se tak činilo kvůli samotnému principu, obsahuje v sobě duch života STAV, který se nazývá LÁSKA.

**LÁSKA MŮŽE BÝT DEFINOVÁNA JAKO
NEJINTEZÍVNĚJŠÍ SEBEUVĚDOMĚLOST A VĚDOMÍ ŽIVOTA DUCHA,
POSKYTUJÍCÍ DUCHU NESMÍRNĚ ROZKOŠNÉ POCITOVÁNÍ SVÉHO STAVU.
LÁSKA MILUJE ŽIVOT ABSOLUTNĚ.
VŠECHNY OSTATNÍ FORMY LÁSKY SE ODVOZUJÍ Z TÉTO OBECNÉ LÁSKY
ŽIVOTA.**

Pravou přirozeností a obsahem Absolutního ducha je ČISTÁ ABSOLUTNÍ LÁSKA. Je jeho věčným, nezměnitelným stavem. Je to tato Absolutní láska, která je ve skutečnosti zdrojem života ve všech jeho projevech. Jelikož přirozeností lásky je milovat život bezpodmínečně, tvoří a plodí mnohé formy života s tím, aby je nadělila a obdařila SVOU láskou. Pravou podstatou lásky je sdílet se a dávat nepodmínečně někomu jinému. Aby se toto mohlo konat, Láska Pána Ježíše Krista stvořila, tvoří a bude tvořit věčně nekonečné druhy sentimentního života, se kterými se tato láska může sdílet a oplácet na základě shora uvedených principů svobodné volby a nezávislosti.

Je povinností lásky života poskytovat životu příležitosti milovat a být milován. V této povinnosti je obsažena její Absolutní moudrost. Je moudré milovat život a řídit jej tak, aby měl neustále příležitost k vyjádření, k ovlivňování, k pocítování a k prožívání té lásky. Moudrost je regulátorem lásky. Láska je životem své moudrosti. Spolu představují hnací sílu a energii života. Lásku a moudrost lze pojímat jako krev a kyslík, které živí všechny tělesné orgány a buňky, a tak je udržuje při životě a funkčními. Takže láska a moudrost jsou opravdovým životem samého života a tím pravým obsahem života obecně. Moudrost přivádí svou lásku ke všem životním projevům, přizpůsobujíc ji úrovni jedinečné kvality schopnosti přijímání a oplácení každého subjektu i objektu té lásky. Z tohoto údaje je očividné, že PRAVÝ VÝZNAM ŽIVOTA MŮŽE BÝT NALEZEN V LÁSCĚ A JEJÍ MOUDROSTI. Toť pravý základ a obsah života.

(8-2)

Na vnitřní úrovni života obsah života se projevuje ve své DOBROTĚ a PRAVDĚ. Život obecně je vždy dobrý. Že je dobrý – toť skutečná pravda. Je dobré žít, být a existovat. Je pravda, že jedinec žije ze své vlastní dobroty, lásky a moudrosti. Pravdou je, že vše, co není z pravého života lásky a moudrosti, nemůže být dobrým. Proto nemůže být doopravdy živým. Stav lásky a proces moudrosti, jakožto i stav dobra a proces pravdy, vyžadují plné vědomí sebeuvědomělosti „já jsem“ ducha života. Jenom z pozice „já jsem“ může nastat rozeznání lásky a moudrosti. „Já jsem“ žije uvědomělostí a prožíváním své lásky prostřednictvím své moudrosti. Ze svého dobra, skrze jeho pravdu, vytváří svou duševnost.

(8-3)

Na zevní úrovni života se obsah života projevuje **KONKRÉTNÍMI LÁSKYPLNÝMI SKUTKY A CHOVÁNÍM**, jakožto i **RYZÍ VÍROU V JEHO MOC A ÚČEL**. Koná jen to, co je dobré podle jeho lásky do takového rozsahu, jak je to moudré a nutné, aby se projevovала jeho pravá přirozenost. Bere v úvahu jen to, co je pravdivé, vhodné a moudré k tomu, aby se dávala všem skutkům a všemu chování kvalita, pečování, porozumění a ocenění.

(8-1, 2, 3)

Všechny tři aspekty obsahu života jsou **funkcemi**, v nichž se mohou náležitě **uskutečňovat dávání, přijímání, vzájemné sdílení a oplácení**. Uskutečněním tohoto faktoru dává se životu **opravdová realita**. Tím je život **skutečným**.

(8-4)

Na úrovni nesentimentního života tento obsah se projevuje v instinktivním a strukturálním **USILOVÁNÍ O ZACHOVÁNÍ SVÉHO DRUHU** s tím, aby se udržovalo neustálé proudění života ve všech jeho aspektech.

(8-5)

Na úrovni mrtvého života negativního stavu obsah toho života představuje **VŠE, CO JE OPAČNÉ**: Láska se zvrátí v plamennou nenávist; moudrost v bláznovství; доброта v zlo; pravda v nepravdu; konkrétní láskyplné skutky a chování v konkrétní nenávistiplné skutky a zlomyslné a zlořádné jednání; ryzí víra v úplné popření všeho, co je pozitivní, dobré a pravdivé.

(8-6)

Na úrovni lidského života zvlášť je jeho obsahem **NÁSILNÁ SMĚSICE** všeho výše uvedeného. Smysl a význam lásky, moudrosti, dobra a pravdy, jakožto i láskyplných skutků a víry jsou převráceny, zprzněny a špatně pochopeny. Láska k jiným je obrácena v sebelásku, takže milování jiných je **POUZE** ve vlastním zájmu a ne kvůli jiným; láska k Bohu je obrácena v lásku k tomuto světu a všemu zevnímu. V takto převrácené lásce nalézají lidští tvorové svou pseudomoudrost a pseudopravdu.

LÁSKA K TOMUTO SVĚTU znamená **LÁSKU KE VŠEMU, CO JE ZEVNĚJŠÍ, BEZ jakékoliv zřetele na niterné duchovní faktory**. Má to širší význam. Neznačená to jenom lásku k **PŘEDMĚTŮM** zevní povahy, jako jsou na příklad peníze, majetek, zboží a všechny možné druhy hmotného vlastnictví, ale také rozličné rituály, zvyky, kultury, konvence, tradice, návyky, různá hnutí a vnější náboženské příslušnosti i jiná zevní **společenstva**. To vše se miluje ve vlastním zájmu, nikoliv pro ně samotné, jako prostředky pro získání vyššího duchovního uvědomění. Tak ku příkladu, každý, kdo rád chodí do kostela a tam vykonává určité obřady kvůli vlastním pocitům, **miluje tento svět čili zevnějšnosti**, z nichž se skládá **tento svět**. Tato láska **nahrazuje** pravou lásku života – **Boha čili Pána Ježíše Krista**. Dokonce koná-li se to vše ve jménu **Pána Ježíše Krista**, přece jen ve většině případů se to dělá pro nějaký **nízký důvod**, nikoliv kvůli **Pánu Ježíši Kristu**, kvůli principu, že tomu všemu tak má být.

Toto je podivné abnormální rozpoložení lidského života zvlášť.

9) DYNAMIKA A TVOŘIVOST ŽIVOTA

Jiný vnitřní faktor života je jeho **DYNAMIKA**. Jak víte, život není stagnujícím stavem. Duch života, jsa ve svém vlastním stavu, projevuje tento stav v jeho procesu. **Je tedy život neustálým dynamickým aktivním procesem.** Nikdy se **nezastaví** ani **neodpočívá**. Dokonce i jeho odpočinek by byl aktivním, dynamickým procesem, neboť vyžaduje uvědomělost odpočinku. Bez uvědomělosti odpočinku se žádný odpočinek nemůže pojímat, a následně ani prožít. Nejzřetelnějším a **nejdůležitějším** aspektem **životní dynamiky** je její **TVŮRČÍ PUD**. **Svou láskou a moudrostí je život puzen stále tvořit.** Pomocí svého tvůrčího úsilí může život plně projevovat svou lásku a moudrost. Tvořivost je neustálým procesem lásky a moudrosti **ducha**. Ve skutečnosti se **tvořivost může pojímat jako sám život lásky a moudrosti**. Jak jinak se může láska i moudrost realizovat než pomocí tvůrčích činů? **Stvoření se z těchto skutků dovídá, že je milováno a že se o něj moudře pečuje, a to neustále a trvale.**

V **nejzazším** smyslu má **tvořivost života** za svůj účel **dávání, sdílení, přijímání a oplácení aktů lásky a moudrosti**. Nemáte-li někoho, kdo může ocenit, reagovat, pozorovat a účastnit se při činech tvořivosti, pak tvůrčí snahy **nemají** žádný smysl.

Stvoření bylo stvořeno činem ryzí Lásky skrze proces její ryzí Moudrosti,
aby se dala životu zpětná vazba jeho tvůrčích snah
z tohoto milovaného Stvoření.

(9-1)

Na **nejniternější úrovni** života se **tvořivost pojímá jako sama IDEA života**. V obsahu a významu slova „život“ se odráží jeho tvořivý stav, který je stále ve svém procesu. Takže nejprve máte **ideu** tvořivosti, ta dává popud tvořivosti k tomu, aby začala tvořit. Toto je jejím **nejniternějším stavem**.

(9-2)

Na **vnitřní úrovni** života se **tvořivost pojímá jako účelný a smysluplný PROCES, který je dobře naplánován, promyšlen a pociťován všemi modalitami duševních pochodů**. Vlastně jeden z mnoha důvodů, proč byly pojaty mentální procesy, bylo učinit tvořivost rozeznatelnou, vnímatelnou a prožitelnou. **Duševní pochody** samy o sobě jsou aktem tvořivosti svého **ducha**. Jsou čidly tvořivosti.

(9-3)

Na **zevní úrovni** se tvořivost pojímá jako **konkrétní hmatatelný konečný PRODUKT, který poskytuje zpětnou vazbu svému duchu o výsledcích, následcích a důsledcích jeho tvořivých snah**. Zpětná vazba je **nutným** doprovodným činitelem tohoto celého procesu. Skrze ni se **duchu umožňuje posuzovat výsledky jeho tvořivých činností a nadále být inspirován ve své dynamické tvořivosti**. Je tudíž dalším aspektem dynamiky života inspirace. Život je inspirován svým jsoucím a bytím. **Inspirace je výsledkem procesu, v němž duch si uvědomuje svůj vlastní život, což jej inspiruje k tomu, aby neustále tvořil, a to v nekonečných variacích, způsobech, směrech a modalitách**. To je vlastní život tvořivosti.

(9-4)

Na **nesentimentní úrovni** života je tato tvořivost vyjádřena ve **schopnosti rozmnožovat svůj druh v nekonečné rozmanitosti**. Neexistují dva stonky trávy nebo dva listy, které by si byly přesně podobny. Nejsou tu ani dva přesně stejní pohybliví tvorové. **Uniformita neexistuje na žádné úrovni života**.

(9-5)

Na úrovni **mrtvého** života je proces tvořivosti **blokován a omezen účely DESTRUKTIVNOSTI**. Všechny inspirační snahy jsou namířeny na **podporu mrtvého života, který se neustále hroutí**. Účelem zde je **zfabrikovat stagnantní podmínky, jež by udusily tvořivé úsilí pravého života**. Takže v mrtvém životě je **tvořivost a inspirace obrácena v proces padělání a úskočnosti**.

(9-6)

Na úrovni **lidského** života jde o **PŘEVRÁCENÍ a ZPRZNĚNÍ** tvořivých snah usilování v **kombinované rozpornosti** všeho výše uvedeného.

Lidská tvořivost a inspirace jsou pojímány jako **produkty nějaké životní síly v nich se nacházející, jež je nutká SOUČASNĚ stavět i bourat; něco si cenit a zároveň tím pohrdat; něco obdivovat a v téže chvíli si to hnusit; milovat a současně i nenávidět; vyrábět a zároveň to ničit; přijímat a v tu ránu to odvrhovat; něco potvrzovat a hned to popírat; ZÁROVEŇ věřit i nevěřit; mít naději a současně si zoufat; vlastnit něco a současně být něčím vlastnictvím atd. – a to vše se děje v TOMTÉŽ jedinci. Rozpory v těchto stavech udržují lidský život v NEUSTÁLÉM NAPĚTÍ a TRVALÉ NEJISTOTĚ**. Tento stav je **považován za NORMÁLNÍ okolnost lidského života a za předpokládaný ZDROJ inspirace a tvořivosti**. Následkem pak je, že vše, co lidští tvorové tvoří a k čemu jsou inspirováni, **má VELMI MÁLO společného s pravou inspirací a tvořivostí**.

Výtvořiny lidských tvorů, považované za vrcholy tvůrčích snah, jako na příklad umění, hudba a věda, jsou jen **VELICE SLABOU IMITACÍ pravé tvořivosti a inspirace**. Je tedy tvořivost na úrovni lidského života obrácena v **imitaci jejich snah a inspirace pak v nejasnou, téměř nečitelnou faksimile svého originálu**.

Problém s lidskými tvory a jejich lidským životem je, že ze stanoviska tvořivosti a inspirace jsou tak **izolováni a separováni** od kohokoliv a čehokoliv jiného ve Stvoření, kromě sobě podobných na vlastní planetě, že **nemohou porovnat nic z toho, co činí, se žádným jiným stavem nebo okolnostmi tvořivosti a inspirace v ostatním Stvoření**. Lidským tvorům se **nedostává žádné zpětné vazby od ostatního Stvoření o tom, co dělají a jak se to může porovnat se všemi ve Stvoření**. Zpětná vazba existuje jenom **v jejich vlastním systému** ve srovnání se snahami **dvou různých jedinců**. Taková zpětná vazba **NEMŮŽE** být považována za **pravou zpětnou vazbu**, jelikož **nedává představu o tom, jak se věci mají ve srovnání s někým či něčím úplně jiným, než je to, co lidští tvorové mohou na planetě Nula nabídnout**.

10) INTEGROJÍCÍ FAKTORY ŽIVOTA

Integrojící faktory života jsou jeho ROZMANITÉ KOMPONENTY. Mohou být pojaty jako **SOUHRN všech strukturálních stavebních bloků, obsahu a dynamiky života**.

(10-1)

Takže hlavními komponentami života na nejnižší úrovni jsou všechny **IDEJE lásky a moudrosti, všechny IDEJE tvořivosti a inspirace a všechny IDEJE o samém životě, zahrnuté pod sebeuvědomělostí „já jsem“, která je nejzákladnější komponentou života**. Tyto komponenty se formují v sentimentní mysli ducha jako podmínky pro jeho stav a proces. Žádný stav ani proces nemůže existovat bez formace těchto idejí. Toto

je imanentní podmínkou jsoucna a bytí ducha. Z toho se odvozují všechny životní procesy.

(10-2)

Na vnitřní úrovni tyto komponenty zahrnují všechny formy **DUŠEVNÍCH POCHODŮ** pod názvem myšlenkových procesů, uvažování, logiky, rozumovosti, citovosti, vůle, úmyslů a dobra a pravdy. Tyto komponenty tvoří **duševní život** čili **duši** života. V nich a skrze ně život vnímá a **prožívá** sama sebe.

(10-3)

Na zevní úrovni života jeho komponenty zahrnují **KONKRÉTNÍ ČINY, JEDNÁNÍ, REAKCE, ODPOVĚDI a ZPĚTNOU VAZBU**. V nich se život plně zpřítomňuje a uskutečňuje.

(10-4)

Ze stanoviska **nesentientního** života jsou jeho komponenty redukovány na **INSTINKTY a GENETICKÉ KÓDY**, které jim dovolují být a existovat **BEZ** uvědomování svého jsoucna a bytí.

(10-5)

Ze stanoviska **mrtvého** života **negativního** stavu jeho komponenty zahrnují **VŠE, CO JE V OPOZICI** s komponentami **pravého** života.

(10-6)

Ze stanoviska **lidského** života tu máme **ROZPORUPLNOU SMĚSICI VŠEHO**, co bylo **shora uvedeno**, a to v **převráceném, zprzněném, zfalšovaném a zmrzačeném** stavu. Jak bylo již řečeno dříve, **lidský život postrádá jakékoliv pojetí počátečního bodu všeho života**. Jelikož nemá **přímou vědomost** toho, jak a proč **započal život** obecně a **lidský život zvlášť**, je **hrubě omezen** ve své schopnosti **definování a rozeznávání** svých **vlastních komponent**. Nemajíce žádnou **zkušenostní bázi** pro **rozpoznání jakékoliv jiné formy sentientního života**, jsou **lidští tvorové odkázáni na své dohady, hypotézy, vědecké teorie a odhady, které se od základu mýlí**. Prohlašuje se, že **lidský život se bere z jakéhosi Boha**, který je **pojat způsobem naprosto nevhodným, anebo z nějakého kosmického guláše**, v němž se **jakousi nepředvídatelnou náhodou** zkombinovaly jeho komponenty a prvky tak, že vznikl **popud k započetí života** a tento pak v procesu své **evoluce** vyvrcholil **objevením se lidského života**.

Nyní zde máme **odpověď** na otázku, **jak** vypadá život, je-li **pojmově odvozen** z této **hypothetické mrtvé směsice** či z **imaginárního pseudoboha**, jenž nemá nic společného s **realitou**, tj., z **Boha falešného a z nepravdivých či zvrácených duchovních principů**. Toť **skutečná tvář lidského života**. **Jsa zobrazujícím příkladem této odpovědi, je LIDSKÝ ŽIVOT ZÁSOBITELEM PŘECENNÉHO POUČENÍ** pro **veškeré Stvoření dlící v pravém životě Absolutního života Absolutního ducha Pána Ježíše Krista**.

11) ZEVNÍ FAKTORY ŽIVOTA

Mimo **niterných aspektů** života, znázorněných výše, jsou také **zevní faktory života**. **ŽIVOT RÁD BERE NA SEBE FORMU**. Prostřednictvím své **formy** může život být **konkrétně rozeznán, může být vnímán a zažíván také zvnějšku čili navenek**. Je zřejmé, že v tomto smyslu může být život **pojímán jako subjektivní stav i jako fenomén, pozorovatelný zvenčí**. Existuje **nositel života** a také je zde **proživatel života**. **Proživatel života je jeho**

subjektem. Nositel života je jeho objektem. Jde tu o souvztažnost s obecnou formální strukturou života, která se projevuje – pokud si vzpomínáte – ve třech aspektech: **V nejnaternějším, vnitřním, a zevnějším.** Tyto aspekty života lze pojímat jak s ohledem na proživatele života, tak i nositele života.

Proživatel života jej zakouší ve třech modalitách: Jako **nejnaternější** čili **nejhlubší niterný stav**, jako **vnitřní proces** i jako **zevní projev**. Ve všech třech případech toho prožívání jde o **niternou** čili subjektivní zkušenost.

Naproti tomu **nositel života**, jsouc jeho vlastním objektem, pozoruje život, jako by byl navenek, mimo něj. **ROZLIŠUJE** tudíž v sobě to, co zakouší život ve svém **nitru**, i to, co pozoruje tentýž život **mimo, navenek** od sebe. Aby takové pozorování bylo proveditelné, zrodila se v **duchu** života **idea formy životní manifestace**. Tato **forma** má za svůj účel nejen **stát se objektem pozorování**, ale – což je nejdůležitější – **prostředníkem konkrétního, hmatatelného sdílení svého stavu a procesu**. Jednoduše řečeno, **život ve své zevní formě se stává hmatatelným**. Aby bylo možno život **ohmatat**, procítit a **pozorovat zvenčí**, musí být **forma života** nadělena určitými **smyslovými orgány pro percepci, pociťování, recepci a komunikování**. Tyto orgány ve všech svých modalitách se stávají **zevními faktory života**. Mohou být podstaty **duchovní**, či povahy **duševní**, anebo mít přirozenost **fyzickou** čili **tělesnou**. Toto uspořádání koresponduje s požadavky **duchovního, zprostředkujícího a přírodního světa**.

Jak si vzpomínáte, **má každý svět svůj vlastní niterný, vnitřní a vnější stav**. Každý z nich má **své specifické ústrojí** pro vnímání, pociťování, přijímání a komunikaci, souhlasné s povahou svého světa.

Tyto orgány uschopňují každého k tomu, aby prožíval a sdílel život na všech úrovních jeho projevoování. Jsou sestrojeny z **idejí** početí života za účelem jeho zkušenostního prožívání a sdílení.

(11-1)

Duch, v tomto případě **Absolutní duch života, plodí ideu účelu života**. Ustanovuje tento účel jako moudré sdílení a vzájemné oplácení své lásky a všeho, co má. Z této **idey** se rodí další, jež definuje rozličné modalit tohoto sdílení a oplácení. **Idea** těchto modalit produkuje potřebné orgány, nástroje a prostředky, jimiž se to vše docílí ve všech úrovních a aspektech života.

(11-2)

Na úrovni **nesentientního života** jsou **tyto orgány ohraničeny na zevní stupeň**. Nemohou pociťovat nic z toho, co je **niterné podstaty**, a projevuje se v nich **velice omezené množství z vnitřní úrovně**.

(11-3)

Na úrovni **mrtvého života negativního stavu** byla všechna tato ústrojí **rekonstruována tak, aby mohla vnímat, pociťovat a přijímat pouze mrtvý život a komunikovat s ním, bez schopnosti vidět či prožívat něco jiného**.

(11-4)

Na úrovni **lidského života** zvlášť máte **NÁSILNOU kombinaci všech aspektů orgánů pravého života, orgánů nesentientního života a orgánů mrtvého života**. Tato neobvyklá kombinace poskytuje lidskému životu **podivnou soupravu smyslových orgánů**, které **úplně zkreslují, zprzňují a zmrzačují všechny vhodné způsoby** vnímání, pociťování, přijímání a komunikování na **všech úrovních života**. Fakticky je situace s **lidskými smyslovými orgány** taková, že byly **pečlivě navrženy tak, aby dávaly PŘEVRÁCENÝ**

pohled na život v jeho všech aspektech. Jak víte, jsou lidští tvorové po většině schopni vnímat **jenom svůj vnější hmotný svět a funkce svých těl.** Jsou schopni **omezeně zakoušet vlastní stav mysli a emocí.** Nicméně kvůli **geneticky pozměněným smyslovým orgánům** dokonce i **vnímání vlastního fyzického prostředí, jakožto i funkcí vlastních těl a mysli neodpovídá pravé skutečnosti.** Fakticky vše, co lidští tvorové myslí nebo cítí, že vnímají, pociťují a přijímají, **není skutečně to, co si myslí, že je. Jejich vnímání světa není takové, jak svět ve skutečnosti je. JE ZNAČNĚ ZKRESLENÉ.** Tato situace dává lidskému životu docela **rozdílnou** perspektivu. Nemajíce jiný způsob ani pramen informace než tyto zkreslující smyslové orgány, přicházejí lidští tvorové k takovým závěrům o životě obecně a lidském životě zvláště, jaké **odrážejí pramálo z reality života. Nadto si neuvědomují, že všechny zevnější aspekty jejich života, jakožto i niternosti byly záměrně pozměněny, překříženy či přepojeny, aby se tak umožnil vznik toho prapodivného fenoménu, jakým je lidský život.**

12) PROSTŘEDÍ ŽIVOTA

Existuje ještě další **zevní faktor života,** který lze považovat za **zevnějšnost zevnějšnosti.** Toho činitele lze pojímat jako **PROSTŘEDÍ ŽIVOTA.** Pojem **prostředí** vyvěrá z **představy ducha o rozmanitých prostředích, do jakých se zevní forma života se svým niterným a vnitřním obsahem, strukturou, dynamikou a všemi komponentami může umístit.**

Jak si pamatujete, existuje **Absolutní duch – Pán Ježíš Kristus,** který/ktará je Životem v Sobě a samým Sebou. Z **Absolutního Ducha života** vyzařuje a rodí se veškerý život. Aby Život splnil svou funkci a svůj účel, byli stvořeni přijímači tohoto Života, kteří se stali nositeli Jeho rozličných elementů. Jelikož se život ubírá z toho **nejniternějšího** přes to zprostředkující směrem navenek, jeví se v tom **zevnějšku,** jako by byl mimo svůj zdroj. Jenom tímto jevem lze ustanovit blízkost k jeho Zdroji a jen tak se může zahájit komunikování.

Slovo „**blízkost**“ postuluje imaginární vzdálenost mezi dvěma body, které jsou ve stavu neustálého komunikování. Absolutní bod života vysílá a relativní bod v dálce přijímá a oplácí to, co přijímá tím, že poskytuje zpětnou vazbou počátečnímu bodu. Aby se v této nutné blízkosti nalézal bod příjmu, bylo pro něj stvořeno **velice svérázné prostředí,** v němž může **vnímat sama sebe jako svobodný a nezávislý aktér přijímání a recipročního vyměňování života se svým vlastním prostředím.** Toto **prostředí** se může pojímat jako **ZÁKLADNA** či **MATRICE,** kam byl život přidělen Vysílatelem.

Jakmile se takové **prostředí stvoří,** vezmou se z **něho elementy** a pomocí fúze se **spojí s ideami zevnějších forem** pro vyjádření a působení života. Tímto způsobem se dostane svérázné **tělo** pro život **ducha a duše,** přizpůsobené zevní struktuře **toho prostředí.** Prostředí je obdařeno určitými fyzickými, kosmickými, magnetickými, elektrickými, chemickými, gravitačními a podobnými silnými i slabými silami a stavy, které přispívají k **udržování zevní formy života – těla,** aby **mohlo být účinným čidlem, orgánem vnímání, vodičem a recipročním činitelem obdrženého života.**

Každá specifická struktura jedinečného **ducha** a jeho života vyžaduje **svérázné prostředí a bázi** čili **matrici,** kde by se mohla plně zpřítomnit a uskutečnit. **Existuje tolik druhů prostředí a matric života, kolik je jedinečných rodin duchů s jejich jedinečnými dušemi a formami manifestování.** Jelikož v jejich případě prostředí jsou přizpůsobena jejich potřebám, má duch pod plnou kontrolou **tato prostředí, upravuje je podle toho, jak je třeba, kdy je třeba a jestli je vůbec třeba.** Toto je normální způsob interakce, mezi

prostředím a promítnutým do něho života duchů. Takto je uspořádán pravý život. Nesentientní životní formy mohou být považovány za integrální součást takových prostředí. Jejich primárním účelem je poskytovat specifické komponenty tohoto prostředí, jichž je třeba pro náležité projevození a funkci sentientního života. Dělá se to ve formě udržování rovnováhy a vhodné ekologie každého svérázného prostředí. Specifičnost prostředí určuje specifičnost nesentientních životních forem, které se objevují v tom prostředí jako souvztažnost vůči specifičnosti jedinečných duchů okupujících to prostředí.

Mrtvý život negativního stavu produkuje své vlastní negativní prostředí spolu se svými negativními životními formami ve shodě s vlastním negativním účelem zničení pravého života. Prostředí mrtvého života je jedovaté pro vše, co je v pravém životě, stejně jako prostředí pravého života je smrtelné pro mrtvý život. Vzájemně se NEMÍŠÍ a také přijímají a vysílají na úplně rozdílných vlnách. Vlny mrtvého života se šíří v opačném směru ve srovnání s vlnami pravého života a nikdy se spolu NESETKAJÍ, VYJMA NEUTRÁLNÍ ZÓNY PLANETY NULA. Matrice čili báze mrtvého života negativního stavu sestává ze všech částic, chemických prvků či čeho všeho odvozeného z odvržených idejí pravého života, popírajících Absolutní zdroj – Pána Ježíše Krista. Sestává tedy mrtvý život negativního stavu z ODPADU a NEPOTREBNÉHO MATERIÁLU, odmítnutého pozitivním stavem pravého života.

Prostředí, báze a matrice lidského života je šerednou a nemožnou směsicí pravého života, mrtvého života a nesentientního života. Aby se takový pustošivý život mohl uchytit, bylo nutno pro něj opatřit zcela speciální prostředí, nanejvýš nepohodlné a neobvyklé tělo s co nejkřehčí matricí nesoucí otisk lidského života. Jak víte, lidský život ve svém těle je založen na něčem, čemu učenci říkají karbo – oxygen - proteinová matrice. Tato kombinace je nezbytná, má-li se lidský život vůbec projevit. Žádné jiné hmotné prostředí není s to udržet lidské tělo naživu. V rozporu s tím, v co věří vědci mezi lidskými tvory, tato hmotná matrice je nejméně vhodným prostředím pro jakýkoliv život. Žádná jiná forma života se na něm nemůže udržet. Jelikož však lidští tvorové nemají přímou zkušenost se žádným jiným životem než s vlastním a jeho nesentientními formami, jakožto i jen s vlastním prostředím, nesoucím život, jak jej znají, prožívají a vnímají – došli k závěru, že neexistuje žádná jiná životní báze ani jiná matrice života.

Ať je nyní známo, že prostředí lidského života a forma jeho projevození – lidské tělo, stejně jako i nesentientní životní formy, doprovázející lidský život, jsou smrtící a nesnesitelné pro jakýkoliv jiný život. Jejich životní prostředí nehodí se pro nic jiného než pro časově velmi krátké udržování ohavnosti té rozporné směsice uměle zfabrikovaného života, jemuž se říká lidský život. Jak vidíte, je lidský život artefaktem, nemajícím co činit s pravým životem v jeho ryzím stavu. Tento artefakt vystupuje jako zkreslenina a velmi šeredná karikatura pravého života. Toto je jeden z primárních důvodů, proč Pán Ježíš Kristus prohlásil během Svého pobytu na vaší planetě, „...kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný“ (Jan 12:25). „Nenávidět svůj život v tomto světě“ znamená NEUZNAVAT jej jako pravý život. Nic není milování hodného v životě na tomto světě. Když se to dělá, zajistí se příznivé podmínky pro udržení infinitesimálně malé dávky pravého života, jakou lidský život má z výše připomenuté směsice. Z tohoto nepatrného množství získá se plnost pravého života po odchodu z lidského života. Toto značí slova: „uchrání jej pro život věčný“.

Že prostředí lidského života a tělo a jejich nesentientní doprovod jsou nejnevhodnějšími podmínkami pro život, se odráží ve faktu, že lidští tvorové nejsou schopni přežít v nich více než hrstku desetiletí. Jak si vzpomínáte, v rozličných prostředích pravého života mohou sentientní entity žít celé eóny či na věčnost, zachtějí-li zůstat ve stejném prostředí. Taktéž i mrtvé sentientní entity mohou po eóny

žít v jejich mrtvém prostředí bez jakýchkoli obtíží, tak dlouho, pokud negativní stav má povoleno dlít ve svém jsoucnu a bytí. Jak vidíte, v negativním smyslu je situace lidského života **úplně jinačí**. Nikde jinde a s nikým jiným taková situace **neexistuje**. Dobře a živě ilustruje odpověď na otázku, jež byla shora mnohokrát formulována.

13) SEXUÁLNÍ SDÍLENÍ A OPLÁCENÍ ŽIVOTA

Jak bylo uvedeno dříve, **je jedním z hlavních účelů jsoucnu a bytí života sdílet a vzájemně oplácet tento život z pozice lásky a moudrosti různými prostředky a způsoby**. Výše bylo popsáno několik **niterných i zevnějších faktorů života**, jimiž a skrze něž dochází k tomuto sdílení a recipročnímu oplácení. Jelikož toto je hlavním účelem života, sám život a jeho absolutní pramen, jakož i relativní prameny jsou sestaveny, budovány a formovány takovým způsobem, aby bylo možno plně a dokonale splnit tento cíl sdílení a oplácení. Toto je naplněním samé přirozenosti života a jeho **ducha**. Prostým důvodem, proč účelem života je sdílení a vzájemné oplácení, je to, že **taková je povaha obsahu, struktury, dynamiky a VŠECH komponent života**. Život nemůže být ani existovat bez tohoto účelu.

Takže aby se tento účel mohl plně zpřítomnit a uskutečnit, **je duch života i jeho život vybaven speciálním modem vztahovosti, posílání, dávání, sdílení, přijímání, oplácení a komunikování na všech úrovních svého jsoucnu a bytí** – se zahrnutím naprosto všeho. Tato modalita je známa pod jménem **sexualita**. V tomto ohledu možno **sexualitu** pojmout jako **všeobsáhlý prostředek životního sdílení a oplácení, jež se odehrávají simultánně na všech úrovních života a všech jeho aspektech – niterném - duchovním, vnitřním - duševním a zevním - tělesném**.

Primární účelem sexuality je být prostředkem úplné výměny stavů a procesů jednoho jedinečného nositele života s jiným jedinečným nositelem života opačného pohlaví. Ve smyslu absolutním je sexualita Absolutním prostředkem Absolutního ducha Absolutního života – Pána Ježíše Krista pro výměnu – za účelem sdílení a oplácení – celého obsahu lásky, náklonnosti, moudrosti, pravdy a všeho pocítování pravého života, jakož i pro zrození nových tvůrčích idejí, které by mohly dát popud k započetí dalších nositelů sentientního života, jací ještě nevstoupili ve jsoucnu a bytí. Takto se naskytá víc a víc příležitostí pro sdílení a vzájemné oplácení se vždy novými elementy života, dříve nezažitými. Toto se děje v zájmu neustálého obohacování a zvelebování samého života. **Tvořivé snahy Absolutního ducha i relativních duchů VRCHOLÍ v tomto všeobsažném modu života.**

(13-1)

Na nejniternější duchovní úrovni života se sexualita projevuje v co nejrozkošnější, orgasmické zkušenosti plození nových idejí života, jež uschopňují ducha života sdílet se způsobem nanejvýš soukromým, osobním a intimním. Není pro ducha nic tak radostným a potěšitelným, jako vynalézat nové **ideje**, jakých by se užilo při stvoření někoho nového a rozdílného, s rozdílným a novým prostředím a všemi jeho komponentami, jaké je nutno zaopatřit, aby zde byl někdo, s nímž by se mohlo uskutečňovat sdílení a vzájemné oplácení v nové a rozdílné modalitě. Tento proces trvá na věčnost.

(13-2)

Na duchovní úrovni života se pohlavní styk života uskutečňuje chvilkovým splynutím dvou rozličných duchů opačného pohlaví za účelem vzájemné výměny jedinečných idejí. Výsledkem této výměny a sdílení je zrod zcela nové životní ideje, jaká se použije pro nadělení životem nového, dosud neznámého nositele života – sentientní entity.

Narození takové ideje je nejradostnějším zážitkem pro oba dočasně splynulé duchy s jejich jedinečnými ideami. Toto je **duchovní základnou** pro orgasmickou zkušenost. Toto je **duchovní** spoluo značení sexuality.

(13-3)

Na vnitřní úrovni života projevuje se sexualita jako nejradostnější orgasmický zážitek přijímání a zpracování – pomocí jeho duševního stavu a procesu – všech idejí, zrozených z dočasného splynutí dvou duchů za účelem výměny a vzájemného sdílení idejí života. Tato zkušenost dovoluje **narození nových myšlenek, citů, náklonností a chtění dobra a pravdy, jakožto i odlišného stavu duševnosti, jaký se nekonečně liší od všeho dosud prožívaného.** Tato nově vzniklá duševnost je pak následně přidělena nově narozené sentientní entitě – jako výsledek této výměny. Zároveň zkušenost nového a rozdílného dále povyšuje a obohacuje **duševnost** dvou načas splynutých **duchů**, s přidavkem něčeho, co nikdy nebylo počato ani se dříve nepojímalo.

(13-2, 3)

V procesu duchovního i duševního sexuálního aktu dochází k vyzařování ZVLÁŠTNÍHO TYPU ENERGIE z těch, kdo se účastní tohoto procesu. Tato energie je použita energií obecného života pro tvoření nových prostředí, stavů, podmínek, časů a míst pro bydlení nově stvořených sentientních entit, vzešlých z tohoto sexuálního aktu. **Pomocí energie obecného života vyzařované z Absolutního zdroje života – Pána Ježíše Krista a ze všech jiných relativních pramenů – sentientních bytostí, je tato speciální energie sdílena se všemi ve Stvoření.** Takže každý má užitek z tohoto zvláštního, soukromého, intimního a osobního prožitku dvou duchů a duší opačného pohlaví, účastných v sexuálním aktu.

V tomto ohledu je čas, aby se zjevilo, že **ENERGIE ŽIVOTA, neustále proudící ze svého Absolutního zdroje – Pána Ježíše Krista, je ČISTĚ SEXUÁLNÍ PODSTATY.** Konec konců život je pro sdílení, dávání, přijímání, reciproční oplácení a výměnu. Ať se toto vzájemné sdílení a vyměňování děje v jakékoli **formě**, jakémkoli stavu, jakýchkoli podmínkách či jakémkoli procesu, je toto vzájemné sdílení a vyměňování ve svém konečném smyslu **vždy sexuální povahy.**

Ovšem, toto chápání a pojmání sexuality, jež nemá nic společného s tím, co je myšleno a praktikováno lidskými tvory, se zcela přehlíží. **Z lidského pojmání a chápání pohlavnosti není v pravé sexualitě obsaženo vůbec nic.** Prostě řečeno, v **duchovním a duševním** spoluo značení pravé sexuality je ona průchodem, kterým proudí neustále **životní energie** v zájmu sdílení, oplácení a vzájemné výměny. Je to tvůrčí **energie ducha života**, z níž jsou stvořeny sentientní bytosti, aby jim mohl být nadělen jedinečný život podle obrazu a podoby Absolutního zdroje života, s nímž se tato výměna může stát skutečností. Takový akt je nejradostnější zkušeností pro **Absolutního tvůrčího ducha.** Tato slast je pramenem orgasmického prožitku – nesmírné a nepopsatelné radosti z konání toho aktu. Toto je důvodem, proč **životní energie**, neustále vyzařující ze svého Absolutního zdroje – **Pána Ježíše Krista** – je čistě sexuální podstaty.

(13-4)

Na zevní úrovni života projevuje se sexualita jako nejuspokojivější a orgasmické konkrétní procítění všech duchovních a duševních činností, vzájemně vyměňovaných ve formě tělesných a fyzických reakcí, které SPOJUJÍ tu zkušenost v JEDEN JEDINEČNÝ CELEK. Duchovní a duševní výměna se předává dále prostřednictvím **smyslového a senzuálního prožitku** této výměny, která plodí novou **ideu formy projevu.** Tato **idea** se následně použije pro **sestrojení těla – zevní formy – pro nově narozenou sentientní entitu**, již a skrze níž ta sentientní entita bude projevovat svůj život, za účelem vlastního sdílení a oplácení.

V úplnosti výše vylíčených konceptů možno pojmout pravou sexualitu. Všechny jiné formy a prostředky sexuálního aktu odvozují se v zásadě z tohoto pojetí.

(13-5)

Na úrovni nesentimentního života je sexualita omezena pouhým účelem zachování druhu a udržování životního proudění na nejzevnější úrovni. Ohraničenost tohoto procesu je regulována strukturálním a pudovým zaměřením, jež dovoluje rostlinám a živočichům ukojovat pouze sezónní potřebu sexuálních aktů.

(13-6)

Na úrovni mrtvého života negativního stavu akt sexuálního styku má za **jediný účel produkci, naplnění a realizaci idejí zla a nepravd, jež by dovolily zachovávat mrtvý život – pokud možno – na věky.** Jelikož účelem zde je zlo a nepravda, veškeré úchylné sexuální chování vyvěrá z jejich naplňování. Vždyť účelem zde je být v opozici k účelu sexuality pozitivního stavu.

(13-7)

Na úrovni lidského života jsou pojem a praxe sexuality nanejvýš podivné, převrácené, zprzněné a abnormální. Jako vše ostatní, je i lidská sexualita převrácenou, „předráťovanou“, zfalšovanou a úchylnou kombinací sexuality pravého života, nesentimentního života i mrtvého života negativního stavu. Nikde jinde ve Stvoření neexistuje takové pojmání, chápání a praktikování sexuality. U lidských tvorů dostala sexualita formu nejúchylnější a nejpatologičtější.

Kvůli svým strukturálním genetickým změnám má lidská sexualita ve většině případů **velice málo duchovního a duševního spoluoznačení.** V tomto ohledu se podobá **více nesentimentnímu modu sexuality**, s výjimkou toho, že je jevem **neustálým**, nejen **sezónním** – jak je tomu u života mrtvého. **Pohlavní orgány** lidských tvorů se nacházejí v **nanejvýš nepřírodném místě** a jejich **anatomická struktura je nejméně výhodná pro sdělování a výměnu jedinečných životních idejí mezi mužem a ženou.** Sexuální akt lidských tvorů probíhá v **plné separaci a izolaci každého účastníka.** Žádné jiné než **vnější a verbální sdílení** toho, co partneři **vnitřně** prožívají v průběhu sexuálního aktu, **není možné.** Tento způsob výměny **neposkytuje ŽÁDNÉ hlubší reagování**, jímž by se mohlo proniknout k **duchu, duši i tělu.** Vše je omezeno jen **povrchním fyzickým zážitkem hmatu**, který vzruší **tělesné hormony**, a tak může docházet k sexuálnímu styku.

Jsou tedy **lidští tvorové zcela připraveni o jakoukoliv pravou zkušenost** toho, jak vypadá sexuální akt a co se v něm může docílit. Tato situace je **nepřekonatelně komplikována mnoha nesmírně směšnými a bláznivými zákazy, tabu, zábranami, předpisy a zákony, které regulují lidskou sexualitu.** Proto stala se sexualita nejcitlivější a nejproblematictější záležitostí lidského života. Než aby byla požitáním, radostí a rozkoší – jak jí to bylo přisouzeno – je lidská sexualita prokletím, hanbou, předmětem rozpačitosti, problémem a zdrojem manipulací a hříšných aktů – není-li praktikována podle předpisů a pravidel lidské společnosti, jejích zákonů a náboženství. Tato situace lidského života a jeho sexuality znázorňuje, jak by se sexualita **neměla** nikdy pojímat, chápat, definovat a praktikovat.

Pro více údajů o tajemství sexuality obecně i lidské sexuality zvlášť viz kapitolu dvacátou této knihy.

14) PRINCIPY FEMINITY A MASKULINITY ŽIVOTA

V povšechnosti projevu života tak, jak vytéká ze svého **ducha**, jsou **dva výrazně rozličné trendy**, dávající životu rozličný význam, smysl, vjem i kvalitu.

(A)

Vše, co je zahrnuto v pojmech LÁSKY, DOBROTY, NÁKLONNOSTI, VŮLE, INTUICE, TVOŘIVOSTI, CÍTĚNÍ, HŘEJIVOSTI a podobných faktorů života, je pojato jako FEMINNÍ PRINCIPY a OBSAH ŽIVOTA.

(B)

Vše, co je zahrnuto v pojmech MOUDROSTI, PRAVDY, ROZUMU, LOGIKY, RACIONALITY, MYŠLENÍ a podobných faktorů života, je pojímáno jako MASKULINNÍ PRINCIPY a OBSAH ŽIVOTA.

(14-1)

V Absolutním stavu Absolutního života Absolutního ducha jsou tyto dva principy v procesu trvalé Absolutní jednoty, Jedinosti a Harmonie. Během emanace ze svého absolutního stavu včleňují do všech aspektů a forem životního projevování určitou specifickou jakost, která ovlivňuje způsob uskutečnění jejich interakce a vztahovosti.

(14-2)

Ve vyšším smyslu představuje **femininní princip jeho ESENCI**, kdežto **maskulinní princip jeho SUBSTANCI**. Ve skutečnosti **tvoří neustálá interakce a vztah esence se substancí v Duchu života to, co je samotným ŽIVOTEM, z čeho život pramení a vyzařuje.**

(14-3)

V procesu interakce femininního a maskulinního principu za účelem plození a udržování života je vytvářena SPECIÁLNÍ ENERGIE, jež se stává PROSTŘEDKEM, jímž se všechny aspekty femininity a maskulinity SPOJUJÍ dohromady v jakési DUCHOVNÍ MANŽELSTVÍ. Tento prostředek byl popsán v předešlém bodě pod termínem sexuality.

Esence života čili femininita je trvalým stavem, jenž již samou svou povahou má potřebu sdílet a být sdílen. Substance života čili maskulinita je v neustálém procesu, jenž samotnou svou povahou poskytuje nejvhodnější prostředky pro takové smysluplné sdílení života. Maskulinita je očima femininity, skrze které se život hodnotí a oceňuje. Femininita je tvořivou mocí maskulinity, která činí život možným. Ve své integrální jednotě ustanovují jednoho ducha života. V tomto ohledu duch se může definovat jako integrální jednota všech femininních a maskulinních principů za účelem vytváření, vyzařování, podporování a udržování života ve všech jeho formách a projevech.

PROCES INTEGRACE je tím pravým sexuálním procesem. Produkuje stav nesmírné slasti, radosti a rozkoše ze sjednocení jednoho s druhým. Takto jsou všechny **sexuální energie** produkovány takovýmto spojením a sjednocením vždy směřovány od **femininního principu** směrem k **maskulinnímu** a od **maskulinního principu** směrem k **femininnímu**. Ve vzájemném prožitku tohoto oboustranného spojení rodí se orgasmus. **ORGASMUS je intenzívním stavem tohoto spojení, který ve svém duchu vytváří nesmírnou touhu sdílet tento blažený stav s někým jiným.** Z této touhy jsou směřovány všechny **životní energie**, směřující k jejímu zpřítomňování a uskutečňování. **Jako výsledek tohoto směřování je stvořeno stvoření nadělené obrazem a podobou svého Stvořitele.** Proto každá **životní forma** ve Stvoření obsahuje v sobě ten či onen stupeň **femininních a maskulinních principů.**

Bez souběžného obsahování **obou principů** v **nitru** každého nositele života nemohl by se život udržet. Vždyť konec konců je život integrální jednotou všech **femininních a maskulinních principů**. Kvůli těmto důležitým činitelům, kdokoliv i cokoliv žije, je naživu touto integrální sjednocenou přítomností. Tato přítomnost tvoří jedincovu sexualitu. Cítí a prožívá sama sebe jako sexuální bytost.

Aby se mohla znázornit **důležitost** tohoto faktu, jeví se **některé sentientní entity** ve své **zevnější formě** jako **mužské a ženské**. V **každém muži i každé ženě** jsou obsaženy oba principy: **Jak femininní, tak i maskulinní, avšak JEDE SE ZDŮRAŽŇUJE VÍC než druhý, na základě VYBĚRU demonstrovat vnější touhu po jejich splnutí v jednu integrovanou úplnost**. Takže již svou povahou muž i žena mají sexuální přitažlivost a touhu jeden vůči druhému, aby opětovně potvrzovali účel svého života – nejzazší vzájemnou výměnu **všech principů života** ve všech jeho perspektivách dávající zrod novým **ideám**, které se následně používají pro stvoření nových **životních forem**.

(14-4)

Na úrovni **nesentientního života** projevují se **principy femininity a maskulinity** ve formě **instinktů pro zachování druhu**, aby život v té formě neuhasl.

(14-5)

Na úrovni **mrtvého života** negativního stavu fungují tyto principy v **opačném smyslu**. Jejich účelem je **zmařit potřebu pro unifikaci a integraci, držet je separovaně, aby se nemohly zachytit žádné známky pravého života ve sféře mrtvého života**. Aby se mohla docílit tato **separace**, došlo ke **genetické přestavbě femininních a maskulinních genů, kteráž byla včleněna všem aktivátorům a udržovatelům negativního stavu**, aby tak mohl mrtvý život dojít ke svému plodnému dozrání.

(14-6)

V **lidském životě** jsou **principy maskulinity a femininity ÚPLNĚ ODDĚLENY** nejen v **zevní formě**, jak se to projevuje v mužském a ženském rodě, ale také v **oblasti veškeré mysli**. Tato **separace** se odráží ve **způsobu**, jakým se **muž a žena pojmají** v té které společnosti. **Jeden princip je vyvýšen nad druhý**, jako by jeden byl cennějším a potřebnějším než **druhý**. Navíc je lidské pojetí přirozenosti a účelu **femininity a maskulinity** záměrně tak převrácené a zprznené, že v něm nezůstalo nic z pravého chápání jejich podstaty. Ale nejen to: **Kombinování všech protichůdných aspektů rozličných životních forem v procesu fabrikování lidských tvorů stalo se, že pravá povaha femininity a maskulinity v lidských tvorech nemá vůbec vztah k tomu, co je skutečně pravá maskulinita a femininita**.

15) UŽITEČNOST ŽIVOTA

Povaze samotného života je vlastní jeho **užitečnost**. **Principem**, mnohokrát dříve formulovaným, je, že **NIC NEEXISTUJE BEZ NĚJAKÉHO ÚČELU**. Všechno v jsoucnu a bytí se má nejen potvrdit co do platnosti, ale také ospravedlnit. Ospravedlnění jakéhokoliv jsoucna a bytí je v užitku, kterému slouží či který poskytuje. Takže dokonce i **sám život se musí ospravedlnit svou užitečností**. Je život užitečný? Jakému užitku slouží?

(15-1)

V **Absolutním stavu Absolutního ducha Absolutního života** – v **Pánu Ježíši Kristu** projevuje se tato **užitečnost** jeho **tvořivým procesem**. Tvoří-li se za účelem sdílení a vzájemného oplácení, v zájmu samotného **principu**, pak se činí něco pro něčí potěšení a ku

prospěchu všech. **Jelikož samotnému životu je vlastní tvořivý proces, je jeho užitečnost určena již samou jeho povahou. Život, protože je životem, je užitečný.**

(15-2)

Užitečnost všech nositelů života se určuje podle ROZSAHU, v jakém používají toho života pro své vlastní tvůrčí snahy za účelem sdílení a vzájemného oplácení v zájmu samotného principu. Čím více používají svého života pro tento účel, tím jsou užitečnější a tím jejich žití má větší míru ospravedlnění.

(15-3)

Užitečnost nesentientního života se odvozuje ze služeb, jaké poskytuje pro udržení rovnováhy a ekologie prostředí a jako zdroj energie poskytované tělům sentientních entit.

(15-4)

Užitečnost mrtvého života negativního stavu se může vidět ve faktu, že NEMÁ žádný užitek. Znázornění neužitečného života je užitečné pro poznání toho, co je opravdový užitek. Tímto aktem mrtvý život dočasně ospravedlňuje své jsoucnost a bytí.

(15-5)

Užitečnost lidského života je určena faktem, že znázorňuje veškerému Stvoření, co se nemá volit a jak se nemá žít. V tomto zobrazení je jeho ospravedlnění.

16) JAK SE ŽIVOT ŽIJE

V evangeliu dle Jana, kapitola 11, verš 25 je napsáno: „**Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život...”**“ Toto sdělení přináší na světlo zcela jiné chápání toho, čím vlastně je opravdový život. Doposud byl život popsán strukturně, jako stav a proces **Absolutního ducha Absolutního života – Pána Ježíše Krista** a jak funguje v nositeli toho života či ve všech těch, co jsou tímto životem naděleni. V spouzdnačení výše uvedeného sdělení je ještě jiný přístup k chápání života. Nevztahuje se ke struktuře, dynamice, obsahu a součástí života, jimiž se život obecně popisuje a ponímá, nýbrž k **duchovní jakosti** života.

Tedy máte zde život jako takový a žití toho života. Otázkou je, **jak se život žije**. Jinými slovy, otázka zní, **co je kvalitou prožívaného života ?** To je **duchovní pojetí** ze stanoviska jeho etického a morálního uplatnění. Není dost jen mít život, ale tento je třeba **PROŽÍVAT NĚJAKÝM ZPŮSOBEM**.

Ráz a způsob, jakým se život žije, rozhoduje o tom, zda jeden je vskutku na živu a doopravdy žijící. Jak vidíte, je zde použito dvou výrazů – „na živu“ a „žijící“. Většina lingvistů zaměřuje tato slova jako synonyma. Zde však slovo „naživu“ znamená být nadělen životem; toť stav života. Jedinec má život. Zatím co slovo „žijící“ znamená proces života čili jak se ten život prožívá.

Jak si pamatujete, **každý v negativním stavu věří, že je plně naživu a žijícím**. Avšak ze stanoviska opravdového života je jejich život **životem mrtvým**. Není tedy pravým životem. Vnímání vlastní žití a bytí naživu **duchovně** ještě **neznámá**, že tomu vskutku tak. Někdo se může považovat, cítit se a myslet si, že je naživu, ale ve skutečnosti může být mrtev.

Jak vidíte, slovo „mrtvý“ v tomto spouzdnačení není použito ve stejném smyslu a se stejným obsahem, jak je to u lidských tvorů na vaší planetě. **Být mrtev** u nich je totéž co úplně

zastavení všech funkcí jejich těl a tělesných orgánů. Ze stanoviska pravého života toto není opravdová smrt. V Bibli Svaté je tento druh smrti nazýván **první smrtí**. První smrt je vlastně **maskovaným požehnáním**, protože **OSVOBOZUJE** od omezení a ohrazení převráceného, zprzněného, nepřírozeného, abnormálního, defektivního a šíleného života lidských tvorů. Jeden je vzkříšen buď z takového života, nebo z takové smrti a poté vstupuje buď do **pravého života**, nebo do **skutečně mrtvého života** (podle výběru). Zvolit si vstup do **pravého života** zabraňuje vlivu **druhé smrti**, jež nemá žádnou moc nad pravým životem, jak je patrné ze Zjevení, 20:6.

Z tohoto vylíčení je zřejmé, že **bytí naživu** a **žití** nejsou určeny faktorem vlastnictví života, nýbrž **KVALITOU prožívání života a postojem, jaký se projevuje vůči pravému ZDROJI života**. Ve skutečnosti je kvalita prožívání života vždy určena **typem postoje**, jaký kdo má vůči pravému zdroji života. Především, uznává se, že existuje **Absolutní zdroj života**, z něhož něčí život pochází ? A jestli ano, pak jaký je postoj vůči tomu Zdroji ? Jaký je vztah k tomu Zdroji ?

Pouhé přiznání jsoucna a bytí toho Zdroje samo sebou a o sobě **není** dostatečné pro potvrzení něčího bytí naživu a žití. Je to jenom **prvním krokem**. Důležitým **duchovním principem** zde je, jak již mnohokrát bylo uvedeno dříve, že **bytí naživu a žití může být validováno podle TYPU postoje, myšlenek, citů, chování atd. vzhledem ke Zdroji svého života**. Jelikož **Pán Ježíš Kristus** prohlásil, že On/Ona má život v Sobě a ze Sebe, je to **obzvlášť postoj vůči Pánu Ježíši Kristu, který určuje, zda někdo je skutečně naživu a žijícím**. Žádný jiný činitel nemůže sloužit k potvrzení platnosti tohoto faktu.

Povšimněte si, nyní, prosím, **zvláštnost** tohoto tvrzení: **Pán Ježíš Kristus je pravým životem**. **Přijetí** tohoto faktu a strukturování prožívání vlastního života v souladu s tímto přijetím a s tím, čemu **Pán Ježíš Kristus**, umožňuje být naživu a žijícím. Zvláštnost tohoto výroku je velmi zřejmá **jmenováním Pána Ježíše Krista jako jediného Zdroje této skutečnosti a ne nějakého jiného boha, Otce, Syna, Ducha Svatého, Buddhy, Krišny, Jehovy, Allaha atd. Není jiného Boha mimo Pána Ježíše Krista, který může potvrdit platnost a způsobit bytí naživu a žití**.

Z tohoto výroku je očividné, že uctíváč jakéhokoliv **jiného boha** než **Pána Ježíše Krista** – ať užívá jakéhokoliv jména – nemůže být doopravdy naživu ani žijícím. Toto bude zdrcujícím a nepříjemným poznatkem pro všechny, kdo uctívají **někoho jiného** a ne **Pána Ježíše Krista**. Jelikož **Pán Ježíš Kristus** není jenom **Život**, ale také **vzkříšení**, má schopnost přinést pravé bytí naživu a bytí všem, co uctívají jiné bohy pod jakýmkoliv jinými jmény, kteří po poznání tohoto neoddiskutovatelného faktu, **projeví touhu odstoupit od své falešné, zvrácené víry a přijmou Pána Ježíše Krista jako jediného boha Nedílného, Nejvyššího, Kdo je jediným pravým Zdrojem veškerého opravdového života**. Tato výpověď se vztahuje také na **většinu křesťanů**, protože nepřijímají **Pána Ježíše Krista**, ale **jenom Syna Božího** pod jménem Ježíše nebo Krista nebo Krista Ježíše či Ježíše Krista, jako druhé osoby jednoho Božství. Takové pojmání Přirozenosti **Pána Ježíše Krista** je **duchovní ohavností** a činí všechny jeho vyznavače **duchově úplně mrtvými**.

Zapírání a odmítnutí tohoto faktu je **podstatou** pseudoživota čili mrtvého života negativního stavu – veškeré zóny vymístění a všech pekel. Urputné a neustálé popírání a odmítání tohoto faktu dokonce i po **Druhém příchodu Pána Ježíše Krista** – kdy se zjeví osobně všem v mrtvém životě i na vaší planetě (jak bylo popsáno ve čtvrté kapitole této knihy) – vede k tomu, co se nazývá **druhá smrt, z níž žádné vzkříšení není možné**. V takovém případě **jakákoli životní energie přítomná v těchto jedincích, jim bude odňata a oni se obrátí v nicotu**. Ve chvíli dokončení tohoto časového cyklu stanou se – bez **Pána Ježíše Krista**, Kdo jediný je životem a vzkříšením – doopravdy **ničím v nejzazším smyslu tohoto slova**, ne jen **duchově**.

Je tedy **duchovně** nemorální a neetické odmítat nebo popírat pravou Přirozenost **Pána Ježíše Krista**. Každý, kdo to činí, žije životem nemorálním a neetickým. Takovým postojem se nulifikuje vlastní jsoucnost a bytí čili životnost a žití. Jak vidíte, životnost se vztahuje ke jsoucnosti a žití se vztahuje k bytí.

Na úrovni **nesentientního života**, jenž **úplně závisí** na jsoucnosti a bytí sentientních myslí, je jeho kvalita a forma zcela závislá na stupni pravé životnosti a žití těch myslí. Proto **uznání a přijetí Pána Ježíše Krista** jako jediného Zdroje pravého života se všemi důsledky takového činu **plodí nesentientní životní formy nesmírně rozkošné, překrásné, mírné, lahodné a užitečné povahy**. Naproti tomu **popření a odmítnutí Pána Ježíše Krista** jako jediného Pramene opravdového života **produkuje formy nesentientního života povahy nanejvýš zlořádné, strašlivé, ničivé, šeredné, útočné, násilné, odporné a jedovaté**.

(16-1)

Jak vidíte, **bez Pána Ježíše Krista je zde jen destrukce a degradace života a žití**. To je právě to, co se odehrává v mrtvém životě negativního stavu. Na úrovni lidského života zase máte abnormální a patologickou kombinaci všeho toho, co bylo shora uvedeno, jenže ve zvrácené, zpitvořené a zfalšované formě. Máte tam **malinkou menšinu**, co přijímá **Pána Ježíše Krista** tak, jak je to správné a náležité. Tito lidští tvorové, tím, že žijí tímto druhem lidského života, nacházejí se ve stavu **první smrti**. Ve skutečnosti však jsou **velmi naživu a žijícími niterně**. Lidský život na vaší planetě je považován za **první smrt**. Jinak, jak bylo uvedeno na začátku této kapitoly, **lidští tvorové nejsou ani mrtví, ani naživu**. Toť důvod, proč jejich stav se jmenuje první smrtí. **Budou vzkříšení Pánem Ježíšem Kristem (nikdo jiný to učinit nemůže) z první smrti buď pravého života, nebo do druhé smrti**. Lidští tvorové, kteří přijali pravou Přirozenost **Pána Ježíše Krista** a žili ve shodě s tímto přijetím, budou vzkříšeni do pravého života.

(16-2)

Pak tam máte **ty na vaší planetě, co věří v nějaké jiné bohy či uctívají nepravého Ježíše či Krista či Pána či Ježíše Krista či Pána Ježíše Krista jako druhou osobu Božství**. Tito lidští tvorové fakticky nejsou ani mrtví, ani naživu a žijícími. Takovou je velká většina lidských tvorů na vaší planetě.

(16-3)

Pak máte **třetí kategorii lidských tvorů, kteří pocházejí z mrtvého života pekel**. Tito jsou doopravdy **mrtví** a nic z pravého života a žití **není** v nich obsaženo: A zase **jejich počet je ohromný a neustále vzrůstá**.

Přítomnost všech **tří projevů** (jak je právě uvedeno) určuje povahu vašeho nesentientního života. **Poměr počtu lidských tvorů v každé kategorii určí počet jak pozitivních, tak negativních nesentientních životních forem na vaší planetě**. Takže máte na své planetě reprezentaci pozitivních nesentientních životních forem i zastoupení negativních životních forem. Negativní reprezentace je značně převládající. Nicméně musíte si uvědomit, že na vaší planetě – tím, že na ní vše je zpitvořené, zprzněné a zfalšované – dokonce i **pozitivní nesentientní životní formy jsou zamořeny tím stavem a nevypadají** tak, jako cokoli, co se objevuje v pozitivním stavu pravého života.

Podobně jak lidští tvorové, kteří jsou **agenty pozitivního stavu** (ti, co vyznávají a přijímají pravou přirozenost pozitivního stavu pravého života) a kteří obývají těla zformovaná z elementů mrtvého života, jsou ovlivněni povahou té struktury – právě tak jsou ovlivněny tímto negativním uspořádáním i takzvané **pozitivní nesentientní životní formy**.

Definice čehokoliv pozitivního je myslitelná jenom ve vztahu ke zřejmému negativnímu ostatku. Jelikož lidští tvorové jsou úplně separováni a izolováni od ostatního Stvoření a jeho multivesmíru, nelze jim nijak poznat a pochopit, co je ryzí pozitivní stav a jak vypadá. Pročež jejich pozitivnost má ve většině případů velmi malou podobnost k tomu, co je vpravdě pozitivní. Nicméně tím, že lidští tvorové jsou ochuzeni o to, mít takové pravé poznání, přijímá Pán Ježíš Kristus jejich pozitivnost jako takovou, po vzkříšení pak lidští tvorové tohoto druhu budou zbaveni své „pozitivnosti“, očištěni ode všeho negativního, lpícího na nich z pobytu na planetě Nula, a přičleněni pravému pozitivnímu stavu. Vzhledem k tomuto faktu je očividné, jak je životně, osudově a fundamentálně důležité získat pravé poznání a pochopení Pána Ježíše Krista, aby bylo možno být živým a žijícím.

17) ŽIVOTNÍ STYL

Absolutní život Pána Ježíše Krista proniká veškeré jsoucno a bytí, dává, podporuje, udržuje a reguluje život ve všech jeho formách, okolnostech, stavech, procesech a projevech. Je to také pravdou s ohledem na mrtvý život negativního stavu i na lidský život. Jak si pamatujete, jeden z nejzáhadnějších činů Nejvyššího byl Jeho/Její vstup do negativního stavu všech pekel cestou přes vaši planetu. Na vaší planetě získal Ježíš Kristus takový druh těla, který Mu/Jí umožnil interakci s negativním stavem a ujmout se vlády nad ním.

Znovu si zde zopakujeme: To tělo bylo speciálním procesem vpojeno fúzí do Nejvyššího a Nejvyšší se stal plností Pána Ježíše Krista. Jako Pán Ježíš Kristus proniká – prostřednictvím původních elementů zóny vymístění – každého a všechno, také na vaší planetě a ve všech peklech, jakož i v celé zóně vymístění. Takže – jak bylo zjeveno v druhé kapitole této knihy – samotná podstata Boha Pána Nejvyššího podstoupila hluboké změny. Revoluční nová přirozenost Jím/Jí ustanovená neučinila Ji/Jeho nikým jiným než Pánem Ježíšem Kristem. Tato situace vyžaduje, aby veškeré jsoucno a bytí podlehl neodvratně rozhodnému modifikování za účelem akomodace všech vůči této změně. Od této chvíle budou životnost a žití každého určeny tím, JAKÝ druh vztahu a postoje bude mít vůči této Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Aby jedinec mohl být na živu a žijícím, musí uznat a přijmout následující fakta:

(a)

Nejvyšší Bůh učinil Své Božství lidským v osobě Ježíše Krista na vaší planetě, a to způsobem, popsáním v druhé kapitole. Takže Ježíš Kristus byl pravým Bohem.

(b)

Ježíš Kristus učinil Své lidství Božským a vzal s Sebou lidské tělo po odchodu z vaší planety. Ve stavu mezidobí mezi ukřižováním a vzkříšením vstoupil do všech pekel a tam splnil jedno z nejdůležitějších posláních tím, že podrobil veškerý negativní stav Svě kontrole.

(c)

V procesu času a ne - času, v prostoru a ne - prostoru byl Ježíš Kristus znovusjednocen s Nejvyšším Pánem Bohem a fúzí vpojil Svě lidské tělo do povšečnosti Absolutní přirozenosti Boží. A tak se Panovník Bůh Nejvyšší stal na věčnost Pánem Ježíšem Kristem.

(d)

Tímto závažným aktem byl dokonán První příchod Ježíše Krista a započal Druhý příchod Pána Ježíše Krista.

Na přiznání a přijetí těchto základních čtyř principů bude záviset životnost a žití. Každý, kdo je přijme bez výhrady, bude naživu a žijícím. Každý, kdo je odmítne a popře, stane se mrtvým a nežijícím. Znovu se opakuje: **Je nemorální a neetické odvrhovat a popírat tato fakta.**

Ve shodě s těmito faktory bude se provádět modifikace života ve všech jeho aspektech a na všech úrovních včetně negativního stavu i lidského života. **Čím víc přijímání, tím kladnější bude modifikace; čím méně přijetí, tím zápornější bude modifikace.**

18) MILOVÁNÍ ŽIVOTA

Tyto čtyři faktory v ustanovení faktu bytí naživu a žití hrají také co nejrozhodnější roli při určování rozličných životních stylů života a žití.

Modalita životního stylu dovoluje životu a žití, aby byly tím, co skutečně jsou. **Etický a morální aspekt života a žití** – ze stanoviska **duchovního** – se projevují v **životním stylu, jaký se praktikuje**. Jelikož **jedinec žije a je na živu podle toho, JAKÝ má postoj vůči Pánu Ježíši Kristu** – ať ten postoj je jakýkoliv – ovlivňuje záliby, lásky, přitažlivosti, sklony, chování, názory, ideje, pojmy a vše, co kdo má, na čem lpí a po čem se pídí.

Zajímavým bodem zde je uvědomit si, že **Absolutní Jsoucno a bytí Pána Ježíše Krista dává možnost jakémukoliv životu – včetně mrtvého života negativního stavu i lidského života, aby byl a existoval**. Konec konců, **bez Pána Ježíše Krista žádný život není myslitelný**. Proto život obecně je možný jenom kvůli **Absolutnímu životu Pána Ježíše Krista**. Dokonce i popření a odmítnutí **Pána Ježíše Krista** činí mrtvý život negativního stavu možným. Popírat a zavrňovat je aktivním stavem. Jsoucno a bytí **Pána Ježíše Krista** umožňuje právě je popírat a odmítat. Bez Jeho/Jejího Jsoucna a Bytí by nebylo ani existovalo nic k popření či odmítnutí. Tak by tedy neexistovalo žádné popírání a odvrhování. Z tohoto můžete vidět, jak **vše závisí na Jsoucnu a bytí Pána Ježíše Krista**.

Nicméně, kvalita osobního životního stylu závisí čistě na osobním, soukromém a intimním postoji, jaký jedinec projevuje vůči Nové přirozenosti **Pána Ježíše Krista**, jak se odráží ve čtyřech činitelích, popsanych v bodě 17.

(18-1)

V pozitivním stavu života všichni plně přijímají novou přirozenost Pána Ježíše Krista s jásáním a s pocitem velké radosti. Dává jim to příležitost získat a sdílet něco docela odlišného, co dosud nemělo své Jsoucno ani bytí. Jelikož plně přijímají Novou přirozenost Pána Ježíše Krista, jejich životní styl plně odráží tuto přirozenost. Je založena na principech lásky a moudrosti, dobra a pravdy, dávání a přijímání, sdílení a vzájemného oplácení, na chování, působení, myšlení, citění, chtění, sklonech atd., a to vše kvůli samotným duchovním principům. Je to život radovánek, lahodnosti, radosti, spokojenosti, uspokojení, tvořivosti, produktivity, štěstí a velké užitečnosti všem a hlavně, Pánu Ježíši Kristu. Je to život zbavený problémů a jakýchkoliv nepříznivých zkušeností. Nic z negativního stavu nemůže vstoupit do takového života, stejně jako nic z negativního stavu nemůže se nalézat v Pánu Ježíši Kristu. Kdo odráží Přirozenost Pána Ježíše Krista, odráží i vše, co je obsaženo v té Přirozenosti.

(18-2)

V **negativním stavu** mrtvého života, založeném na **principech odmítnutí a popření Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista**, jakožto i Jeho/Její dřívější Přirozenosti, **je životní styl přesným opakem toho, co je životem pozitivního stavu**. Popíráte-li či odvrhujete-li pravou Přirozenost **Pána Ježíše Krista**, pak také odmítáte a popíráte, co je v té přirozenosti obsaženo. Takže váš životní styl bude něčím, co není obsaženo v té Přirozenosti.

Namísto lásky budete mít nenávisť a sebe lásku; namísto moudrosti budete mít bláznovství; namísto pravdy budou nepravdy; namísto radosti, slasti a potěšení bude ubohost, chtivost a šílenství, dychtící po co nejnižších smyslných „rozkoších“; namísto provádění věcí v zájmu **principů** budete vše dělat v zájmu vlastního zisku, bez ohledu na kohokoliv či cokoliv jiného atd. Toť definice mrtvého života. Toť život pravé nemorálnosti, neetického chování a duchovní ohavnosti. Pročež je mrtvým a nikdo v něm není naživu ani žijící.

(18-3)

Životní styl lidského života odráží překroucení, zprznění a zfalšování jak pravého života, tak i mrtvého života. Do určité míry je nějak lidský život na tom **hůře** než dokonce i mrtvý život, poněvadž vinou násilné kombinace protichůdných elementů, uměle držených pohromadě speciálním genetickým a duchovním kódem, **nemá lidský život žádnou stabilitu, permanentnost ani žádnou jistotu**. Nikdo nic nezná jistého o ničem. Jsa v takovém nepřirozeném, rozporném a nemožném stavu, produkuje lidský život přechybné protichůdné, nesmiřitelné názory, mínění, filosofie, náboženství, postoje, životní styly, atd., prohlašované za jediné pravé a božské. Tato situace vyvolává všeobecný lidský životní styl, charakterizovaný **napětím, stísněností, ubohostí, válkami, zločiny, agresí, terorismem a čím vším z toho, co tam na vaší planetě máte v takové hojnosti**. Jak vidíte, neobsahuje lidský život v sobě nic opravdu pozitivního a dobrého, vycházejícího z pravé Nové přirozenosti **Pána Ježíše Krista**.

Nyní budiž řečeno, že **nedávno na vaší planetě, jakožto i po celé zóně vymístění, se objevil nový, duchovně nesmírně nebezpečný trend, který ustanoví vznik zcela odlišnému životnímu stylu**. Čelíte obrovskému počtu učení, pracovních seminářů, kultů, skupin a trendů prohlašujících, že lék pro všechny nemoci a problémy lidského života se nalézá v nevěnování pozornosti čemukoliv negativnímu, ale namísto toho v tom, že se prostě miluje. Milujte vše tak, jak je, a všechny problémy odejdou. Povšimněte si, že v takové lásce není žádná moudrost. Je to slepá láska, vedoucí slepce a oba skončí v jámě vryté negativním stavem – zabití nebo závažně zranění.

Všechna tato učení, hnutí a trendy jsou původu pekelného, odvádějící vědomí lidských tvorů od existence mrtvého života negativního stavu, aniž by je nejdříve zbavila negativního stavu. Toť nejúskočnější způsob, jakým zachovávat v lidském životě negativní stav v jeho nejplnější míře, což konečně povede k dočasnému úplnému vítězství negativního stavu na vaší planetě.

Tímto máte být zpraveni a dává se vám na vědomost, že všichni **vůdcové** takových hnutí, učení, bohoslužeb, trendů, kultů, pracovních seminářů atd. jsou ve **VĚTŠINĚ případů démonickými duchy, kteří se vtělili na vaší planetě za tím účelem, aby dobyli vítězství negativnímu stavu pod maskou lásky a ve jménu Boha**.

Aniž tato hnutí plně potvrdí čtyři duchovní faktory, definované v bodě 17, a popřou a odvrhnou jakékoliv jiné reality pravého života, pak si můžete být jisti, že přicházejí z pekel a jeho mrtvého života.

Co prohlašují tato různá hnutí „nového věku“, a to přímo i podvědomě, je to, že máte milovat sama sebe takového, jaký jste. Což znamená: **Nevšímejte si svých problémů, protože**

milujete-li sama sebe, problémy zmizí. Ale co z toho zde vskutku plyne, je: Nezbavujte se svých problémů, ale milujte je, a tak se vám dobře povede.

Nuže: Máte-li rakovinu, například, milujte ji, prosím, a ona odejde. Milování rakoviny, dává se jí negativním stavem více života, který tak podporuje její šíření tak, že nakonec vás zabije i s vaší láskou. Vaše láska k sobě – tak jak jí učí tak zvaní lidští tvorové „nového věku“ – nemá žádnou moudrost. Pravá moudrost té lásky vám říká, že je třeba, abyste se nejprve zbavili svých problémů – negativního stavu – rakoviny, než doopravdy začnete milovat sami sebe. Tím, že se zbavíte svých problémů, vaše láska k samým sobě se ustanoví a více upevní. Aby k tomu mohlo dojít, je někdy třeba použít drastických prostředků. Většina zhoubných nádorů se musí chirurgicky odstranit.

Jak je možno úspěšně a účinně odstranit něco negativního – vaši rakovinu, neznáte-li, nejste-li si vědomi, ba dokonce nechcete-li ani vědět a poznat, co je podstatou vašeho problému – rakoviny ? Než se chirurg pustí do odstraňování rakoviny, musí ji nejprve **diagnostikovat – přiznat, že negativní stav existuje**. Pak se musí shledat, **jaké povahy** je ta rakovina. Pak následuje **určení, v jakém rozsahu** se ta rakovina – negativní stav – se **rozšířila** ve vašem těle a do jaké míry je **operabilní**. Jakmile dojde k určení všech těchto faktorů, pak se definují a provádějí kroky, vedoucí k uzdravení a vyléčení. Toť přirozený průběh jakéhokoliv procesu. Avšak nyní existující hnutí se **záměrně** vyhýbají zmínce nebo popisu negativního stavu, považujíce samu snahu za negativní. Namísto toho mluví o lásce a pozitivních citech. Ve skutečnosti vám říkají, abyste **milovali negativní stav a přitom pociťovali uspokojení – i budete přijati v mrtvém životě negativního stavu. Slibují vám nebe v peklech. Samozřejmě slovo „pekla“ vhodně pozapomenou.**

Je nutno si uvědomit a uznat ten fakt, že v této chvíli neexistuje žádné učení či hnutí na vaší planetě i po celé zóně vymístění – mimo **Nového zjevení Pána Ježíše Krista**, jak se odráží v této i předešlých knihách **Nového zjevení** – jež by se odvozovalo z pravého života pozitivního stavu a pravého **Pána Ježíše Krista**. Mnoho lidských tvorů, ne-li většina, bude mít ohromné těžkosti s přijetím tohoto tvrzení. Ovšem, v nejzazším smyslu, podle plodů jejich práce určíte, kdo je kdo či co je co, když ne během života na planetě Nula, pak definitivně po odchodu z tohoto **fyzického těla** a po vstupu do **duchovního světa**. Jinými slovy: **Jejich životní styl a to, co vyprodukoval, bude soudcem pravdy v této věci.**

(18-4)

Životní styl nesentientního života závisí jedině na jeho strukturálním genetickém kódu a instinktech, odvozených ze sentientního života, ať je to pravý život, nebo život lidský, či mrtvý život. Není ničím víc než **odrazem** jejich eventuálních stylů života.

19) ODMĚNA ŽIVOTA

Jak si pamatujete z dřívější diskuse, má život všeobecně **DVĚ modality svého jsoucná a bytí**. Jedna je **diskrétní** a druhá je **spojitá**. V pravém smyslu tohoto slova nemůže život být a existovat bez svých nositelů, kteří svou vědomou uvědomělostí sebeuvědomění „já jsem“ potvrzují platnost života a činí jej možným.

Nositelé života se **seskupují podle diskrétní modality** svého jsoucná a bytí. V rámci této modality **žijí** svůj život ve **spojité modalitě**, tj. od nejmenšího stupně poznání a projevování života uvnitř diskrétní modality až do jeho nejvyššího stupně.

Tím, že všichni nositelé života jsou **relativními** vůči svému **Absolutnímu zdroji**, tj. **Pánu Ježíši Kristu**, stává se, že jim **dojde zásoba stimulujících faktorů života v mezích té modality**, v níž žijí v daném okamžiku a stavu. Jenom **Pán Ježíš Kristus**, jsa **Absolutním původcem, Nositelem, Vyzařovatelem a Dárcem života**, nikdy nemůže mít nedostatek takových stimulací, neboť **je neustále tvoří ze Svého Absolutního pramene, v němž jsou nekonečné variace idejí**, jaké nepřetržitě plodí pro tento účel. Aby život byl trvale produktivní, tvořivý, konstruktivní a užitečný – jak to vyžaduje **Zákon užitku** – musí být **stimulován novými možnostmi**.

U relativních nositelů života – **sentientních entit** je tato potřeba vyjádřena v jejich **nutkání a touze postupovat dál** – jakmile **splní svůj účel** ve stavu, podmínkách, času a místě, v nichž se nacházejí v tom kterém okamžiku svého života. Postupování někam a k něčemu dále odráží **Zákon duchovního pokroku**, popsany v desáté kapitole této knihy.

Životní styl a jakost činností, jakými se zabýval nositel života během svého pobytu v mezích **diskrétní životní modality** a jejího nepřetržitého módu, určuje **směr**, v jakém se ten postup odehraje.

Jeden z **duchovních zákonů života**, o němž dosud nebyla zmínka, požaduje **důkladné hodnocení jakosti a obsahu vlastního života v mezích i během každé životní modality**. Je to **Zákon odměny**. Stanoví:

Každý sentientní nositel života – tím, že souhlasil na základě své svobodné vůle a volby nosit a projevovat ten život – si po skončení každé etapy svobodně zvolených povinností a závazků vůči životu, zaslouží být odměněn za své snahy a příspěvky, učiněné v rámci a během každé modality jeho specifického jsoucna a bytí.

Tou **odměnou** je obecně **nové rozšíření života z Pána Ježíše Krista do nějaké jiné diskrétní modality jsoucna a bytí** a jejího vnitřního spojitého módu, nikdy zatím neprožívaného, dokud a tak dlouho, než nositel života v té modalitě splní svůj účel a poslouží užitku. Jsou však specifické aspekty této odměny. Nejen že je darováno Pánem Ježíšem Kristem nové rozšíření života někde jinde, ale je dána také nová kvalita a obsah tomu životu, jaké se nikdy před tím neprožívaly.

Kvalita a obsah nového života, kterého se ujme, a který ponese nositel toho života, se určí **jakostí příspěvku, jaký byl vykonán ku prospěchu všech v zájmu principu v rámci a během zaujaté předešlé pozice v těch dvou životních modalitách**.

(19-1)

V pozitivním stavu života je kvalita a obsah nového života, jenž se má nosit, vždy lepší a vyšší ve srovnání s čímkoliv dříve prožitým. Vždycky jde o vylepšení všech podmínek nositele toho života. Nicméně, **tento princip nenaznačuje**, že podmínky v předchozích modalitách byly horší či špatné. V pozitivním stavu pravého života žádné špatné nebo horší podmínky **neexistují**. Všechny podmínky jsou tam dobré a výtečné. Ale v progresivní modalitě pravého života stávají se tyto podmínky stále **lepšími a výtečnějšími**. Žádná regrese v tomto stavu není možná. Jedině možnou regresí od tohoto životního módu je případ, kdy někdo je požádán **Pánem Ježíšem Kristem**, aby se vtělil na vaši planetě nebo v nějaké oblasti zóny vymístění či pekla **s určitým posláním, daným Pánem Ježíšem Kristem**. Toto je **dobrovolná regrese**, aby se **posloužilo většímu stupni užitku a účelu**

v pomoci Pánu Ježíši Kristu při Jeho/Její uskutečňování velkého plánu ohledně negativního stavu.

Fakt inkarnace na vaší planetě či vstup do pekel je šokující regresí. Avšak toto se koná NE jako negativní odměňování či odplata, nýbrž jako **dobrovolné pověření určitým úkolem**. Během doby plnění poslání je **vždy riziko**, že může dojít k regresi díky faktu, že se **lze ztratit v zapletenosti a temnotách negativního stavu** nebo se stát **otrokem negativního stavu**. Toto riziko se bere úvahu a dobře se chápe před přijetím toho úkolu, kdy je také **slíbeno, že dojde ke konečnému osvobození z toho stavu a bude umožněn návrat do progresivního módu pozitivního stavu pravého života, kde se bude pokračovat na úrovni, přerušené tímto posláním**. Avšak v rámci pozitivního stavu **samotného** neexistuje žádný regresivní trend, ba není ani myslitelný.

(19-2)

Situace je **stejná** i v mrtvém životě negativního stavu, až na to, že **vše se děje opačným způsobem**. Odměna se stává trestem, neboť **jednotlivcův mrtvý život v rámci i během jakékoliv modality jsoucna a bytí mrtvého života je vždy zlý a negativní**. Takový pseudoživot odměňuje své nositele **jedinou věcí jakou má – větším stupněm zla a negativity**. Takže namísto pokroku je tam každý pod vládou Zákona regrese.

Je nutno, abyste rozuměli, že **systém odměn či trestů je zakořeněn v samotné struktuře a přirozenosti života**. Účelem je povzbuzovat vznik nových **idejí** života v pozitivním stavu či znesnadňovat trvání mrtvého života v negativním stavu. V negativním smyslu – jste-li neustále trestáni za svoje „výdobytky“ ve službách negativního stavu – nutká to **zamyslet se nad vlastní ubohou situací a dojít konečně k závěru, že nežijete pravým životem**. Takový závěr může **vyburcovat ve vás touhu po změně vašeho status quo**. Dostane se vám tím příležitosti, abyste požádali **Pána Ježíše Krista** – Jenž/Jež se vám zjeví osobně a soukromě – aby vás vzkřísil z vašeho mrtvého života.

Jelikož přirozenost negativního stavu je vybudována na všem, co je **opačné** v přirozenosti pozitivního stavu, **každá odměna**, která je tam někomu udělena, **obráť se v trest**. Toť logický následek takovéto zvrácenosti.

(19-3)

Situace je **jiná** v případě **lidského života**. Jak již bylo uvedeno, existují **tři kategorie lidských tvorů**, nacházející se nyní na vaší planetě.

(19-3-1)

První kategorií jsou **agenti pozitivního stavu**. Počet těchto je **nesmírně malý** a zmenšuje se téměř každodenně. Jelikož jsou zástupci pozitivního stavu, podléhají **zákonům**, které vládnou životem pozitivního stavu.

(19-3-2)

Druhou kategorií jsou **agenti negativního stavu**. Počet těchto se rychle zvětšuje téměř každý den. Ježto jsou zástupci stavu negativního, podléhají zákonům, které vládnou mrtvým životem negativního stavu, nerozhodnou-li se ovšem během svého života na vaší planetě konvertovat do pozitivního stavu: V takovém případě – po odchodu z vaší planety – budou uvedeni do **speciálních podmínek v Nové škole**, kde projdou velice složitým procesem **duchovní, duševní i fyzické změny struktury, přestavby a transformace**, dostávajíce tak **novou totožnost**, a budou umístěni v pozitivním stavu pravého života, kde budou podléhat **zákonu duchovní progrese**.

(19-3-3)

Třetí kategorií jsou **otroci negativního stavu – vlastní lidští tvorové**. Těchto je **převážná většina**. V průběhu etapy jejich povinnost na vaší planetě bylo jim dovoleno, aby svým životním stylem a zafixovanou totožností určili, kam chtějí jít a jaké zákony chtějí následovat. Jelikož z pozice lidského života na vaší planetě nelze dojít ke konečnému rozhodnutí v této věci, dochází k tomu **po** odchodu odsud.

Lidský život vinou totální nevědomosti a tím, že je nemožnou kombinací všemožných protikladů, nedovoluje tvorům vidět či postihnout skutečnou pravdu či v čem spočívá skutečný život. Proto není možno je soudit ve stavu jejich nevědomosti. Na místo toho jsou uvedeni po jejich **fyzické smrti** do rozličných podmínek v **mezisvětě**, kde se vyjeví jejich přednosti a totožnosti, a tak se jim dovolí **provést volbu na základě pravdivé informace a znalosti**, nikoliv na základě nevědomosti, hádanek, převráceností a nejistot lidského života. **Problémy s lidskými tvory jsou v tom, že nevědí, co je pravda. Členové mrtvého života vědí, co je pravda, ale popírají a odvrhují ji. Členové pravého života znají pravdu, přijímají ji a inkorporují do svých životů.** Pouze lidští tvorové **nemají žádnou znalost pravé skutečnosti jakéhokoliv života**. Proto nejprve musí být **dekontaminováni** od tohoto stavu a **seznámit se s alternativami**.

Odměna lidského života je založena na faktu, **jak silně lidští tvorové se pokoušeli co nejlépe plnit svůj úkol v zájmu principu**, bez úmyslného ubližování, podvádění, zpronevření nebo nenávidění atd. V jejich případě jediným rozhodným činitelem v jejich prospěch či proti nim je **záměr**, s jakým činili to, co činili. **Následky jejich činností nejsou dobrým či spolehlivým ukazatelem pro nic, neboť vše, co lidští tvorové konají, činí to na základě převráceného a zprzněného chápání života a jeho principů.** Tato situace umožňuje, že mnohé lidské činy se jeví jako dobré a pozitivní, zatímco vše je produkováno se zlým úmyslem. Současně některé skutky mohou se **jevit** jako špatné a záporné a přitom jsou konány pro dobrý účel. Proto je určena kvalita lidského života a jeho odměna či odplata pouze podle **záměru, s jakým lidští tvorové přistupují ke svým činnostem**.

Jejich **záměr** se bere v úvahu až **po ukončení lidského života** na jejich planetě. Je použit jako **základna, na níž se provádějí všechna rozhodnutí a volby s ohledem na jejich budoucí osudy**. Pro tuto situaci je tedy radno, aby **lidští tvorové VELMI PEČLIVĚ PROZKOUMÁVALI** všechny své záměry při konání čehokoliv. **Toto se má činit NEUSTÁLE.**

(19-4)

Odměňovací systém nesentientního života je ve vytváření jeho bezpečí a jistoty v pozitivním smyslu; nebezpečí, nejistoty a destrukce v negativním smyslu; a přežití nejsilnějšího ve smyslu lidského života. Jak si vzpomínáte, **jsou nesentientní životní formy pouhými souvztažnostmi záležitostí sentientních myslí.**

20) ZPĚTNÁ VAZBA ŽIVOTA

Odměňovací systém vlastního stavu a procesu jakéhokoliv života také působí jako **zpětná vazba**, již shora zmíněná. **Informuje nositele života o tom, jak si počíná a jaký je dosah jeho životní činnosti na všechny účastníky v rámci diskrétní modality a během spojitého modu jejich života v každém okamžiku jejich jsoucna a bytí.** Tato zpětná vazba je **nutnou** průvodní okolností života, neboť dává nositelům života **motivaci** k tomu, aby pokračovali ve svých životních aktivitách. Poskytuje **smysl** a **účel** jejich životům, a jsou tak povzbuzováni k neustále **lepším činnostem**. Bez tohoto typu zpětné vazby byl by život pro jeho nositele beze smyslu, nadávající jim motivaci v něm pokračovat.

(20-1)

V **pravém životě** pozitivního stavu se tato zpětná vazba provádí **neustále**. Každý ví, jak si počíná a jak jeho příspěvek k životu působí na všechny ostatní. Nic není skryto před nikým a každý může prožívat okamžité potěšení a radost při pohledu na výsledky vlastních činností i na plody, jaké přinášejí.

(20-2)

V **mrtvém životě** negativního stavu **trest neúčinkuje jako zpětná vazba**. Je považován za náhodný zjev, vztahující se přímo k realitě mrtvého života. Fakticky je **trest** vnímán jako **vyzrání nad někým a účelem je kout další pikle s tím, aby se vyžrálo nad tím, kdo vás první přechytračil, tak aby byl potrestán ještě krutěji, než jste byli vy**. Je tedy vidno jasně, že zpětná vazba v negativním stavu spočívá v tom, jak může **jeden nositel mrtvého života úspěšně přechytračit nebo vyřídít jiného nositele mrtvého života za selhání, které mu umožňuje přechytračeného potrestat**.

(20-3)

V **lidském životě** pravá zpětná vazba **není možná**. Původně byl tak **záměrně zfabrikován**, aby **ochudil lidské tvory o jakoukoli zpětnou vazbu jejich činností**. Ta, jakou lidští tvorové dostávají, **není** opravdovou zpětnou vazbou, protože **neprochází** diskrétní modalitou života. Pravá zpětná vazba je možná jenom tehdy, přichází-li ze **všech úrovní diskrétní modality a spojitého modu života simultánně**. Lidský život je **izolován a separován**, a proto je **sebenapájící se smyčkou, která nemá rozeznatelné či přímé zkušenostní vstupy ze žádné jiné životní modality**. Z tohoto důvodu jsou lidští tvorové **připraveni** o jakoukoliv vědomou znalost o tom, jak aktivity lidského života ovlivňují multivesmír vůbec, ani o tom, jaký mají dosah na jiné životní modality. Důvodem pro tyto okolnosti lidského života je to, že se tím **znázorňuje povaha života nemajícího žádnou přímou zpětnou vazbu o ničem z ničeho nebo od nikoho v jiném modu života**. V takovém životě se mohou **nejlépe** projevit všechny důsledky, následky a výsledky negativního stavu.

(20-4)

Jak je obvyklé, odrážejí se v **nesentientním životě** všechny korespondující faktory každé modality sentientního života.

21) OCENĚNÍ, UZNALOST A VDĚČNOST ŽIVOTA

(21-1)

Jinou **funkcí odměňovacího systému života** obecně je **vytvářet pocity ocenění, uznalosti a vděčnosti za příležitost a výsadu být nositelem života**. Při pohledu na vlastní životní činnosti a při prožívání přímého vlivu, jaký má všechny ostatní, vyvstane pocit hlubokého ocenění, uznání a vděku za jsoucno, kterým kdo je, a za bytí v životní modalitě, v jaké existuje. Tato situace má **dvojitý směr**. Nejen se cítí vlastní oceňování, uznalost a vděčnost za tento stav, ale také se vnímá jako **zpětná vazba**, že je někdo oceňován a uznáván a že se mu děkuje za to, čím je a co dělá. Tato situace existuje také na **vyšší úrovni vztahu mezi Absolutním zdrojem života – Pánem Ježíšem Kristem – a relativním nositelem života**. Vyjadřuje se **vděčnost, uznalost a ocenění Pánu Ježíši Kristu** za svěření jedinečného života, jehož je nositelem, a zároveň se **děkuje, prokazuje uznalost a ocenění Pánem Ježíšem Kristem za bytí věrným, oddaným, zasvěceným a spolehlivým služebníkem a nositelem Jeho/Jejího života**. Zpětná vazba tohoto druhu funguje jako **největší možný motivující faktor, aby se konalo co nejlépe při plnění povinností a závazků ve funkci nositele tohoto jedinečného života**.

(21-2)

V **mrtvém životě** negativního stavu – tím, že **vše v něm je opakem stavu pozitivního** – vděčnost se mění v **požadavky**, uznanost v **ponižování** a **degradaci** a ocenění v **snížení hodnoty** a **vyhrožování trestem**.

(21-3)

Lidský život sestává ze **směsice** obou těchto fenoménů, jenže ve stavu **zvráceném, zprzněném a vzhůru nohama**. Ve většině případů **jeden je chválen za to, že něco dělá ve vlastní prospěch**, a **činí-li něco pro druhé, pak jen tehdy, naplňuje-li to materiálně, jak se říká, jeho vlastní kapsu**. V lidských válkách, na příklad, **ten jedinec je dekorován nejvíc, který zabije největší počet takzvaných nepřátel**. Považuje se za blázna a nepraktického **ten, kdo stráví hodně času nad něčím nehmamatelným, abstraktním či duchovním**. Kolik lidských tvorů, na příklad, čte knihy, jaké se zabývají **Novým zjevením** či **podobnými věcmi** ?

Z druhé strany, ačkoli jsou lidští tvorové schopni vyjadřovat svou uznanost, vděčnost a ocenění – a což také často dělají, avšak ve většině případů **nevhodně** či **pro špatné důvody** – přesto **nemají zkušenostně přímý prožitek** vděčnosti, uznanosti a ocenění za to, co dělají a co jsou, od jiného modu, zdroje či rozměru života. Jsou **ohraničení** a žijí **izolovaně** ve vlastní sféře neobyčejně podivného a nemožného života.

(21-4)

Vyjadřování a vjem uznanosti, vděčnosti a ocenění vyžaduje stav plného vědomí sebeuvědomělosti „já jsem“. Z tohoto důvodu **nesentientní život** neobsahuje tuto zkušenost, ačkoliv sentientní entity mohou oceňovat jeho krásu, užitečnost a funkci, ba i jej učinit ještě více takovým.

22) KRÁSA A ELEGANCE ŽIVOTA

Při posuzování konceptu života obecně nutno vzít v úvahu určité důležité atributy života. Z nich lze rozeznat a pojímat zcela nové aspekty života.

(22-1)

V **pozitivním** pojmání života nejdůležitějšími atributy jsou **krása** a **elegance**. Život je **krásný** a **elegantní**. Pojem **krásy** se vztahuje k **femininnímu principu života**. Pojem **elegance** k **maskulinnímu**. Vnímání **životní krásy** a **elegance** vyvolává v jeho **sentientních nositelích** pocit obdivu a zbožňování vůči **Absolutnímu Stvořiteli Krásného a Elegantního života** – **Pánu Ježíši Kristu**, který dává zrod této **krásy** a **eleganci**, **jsa Sám/Sama Absolutní krásou a Elegancí**. Existuje obecný i **specifický** význam krásy a elegance života. Obecný význam se vztahuje k vnímání tohoto, že **život v sobě a sám sebou, jakožto i v jeho Absolutním zdroji již samou svou podstatou je překrásný a elegantní**. **Pravý život je vždycky takový. Je obdivuhodný, zbožňovatelný a má se prožívat způsobem krásným a elegantním**. Ve specifickém smyslu je **krása** a **elegance života** projevována v nekonečných variacích a způsobech dojmů a výrazů prostřednictvím a pomocí jedinečných nositelů života. Každý jedinečný nositel života vnímá a vyjadřuje rozličný, neopakovatelný a nenapodobitelný aspekt životní krásy a elegance.

Díky tomuto uspořádání jsou **všichni nositelé pravého života nesmírně krásní a elegantní** svými vlastními jedinečnými, neopakovatelnými a nenapodobitelnými **způsoby** a **rysy**. Jak víte, každý nositel života a jeho krásy a elegance je obrazem a podobenstvím **Stvořitele**

života – **Pána Ježíše Krista**. To poukazuje na fakt, že **Pán Ježíš Kristus je nejkrásnější a nejelegantnější Tvůrce, Vytvářovač a Dárce života v absolutním smyslu**.

Ve zvláštním smyslu, láska, dobro, náklonnost a pozitivní skutky jsou vždycky překrásné. Moudrost, pravda, víra, logika a rozum jsou vždy elegantní. Proto čím více je kdo milující a moudřejší, tím je krásnější a elegantnější.

Jak vidíte, jsou atributy lásky a elegance určeny stupněm něčí lásky a moudrosti, dobra a pravdy, pozitivních skutků a víry. **Stav lásky a proces moudrosti pak rozhoduje o vnitřních procesech a zevních formách životních projevů.** Čím je vyšší stupeň lásky a moudrosti, tím větší je krása a elegance vnitřních či duševních pochodů a zevních forem života. Jinými slovy: **Čím větší stupeň lásky a moudrosti, tím větší krása a elegance duše a těla. Protože Pán Ježíš Kristus je Absolutní láskou a Absolutní moudrostí, je Absolutně krásný a Absolutně elegantní. Toť přirozenost pravého života.**

(22-2)

V **mrtvém životě** negativního stavu, jako vždycky, **všechno je pravým opakem**. Krása se zvrhává v **ošklivost** a elegance v **nepořádnost**. **Nositelé mrtvého života zbožňují a obdivují vše, co je šeredné a nepořádné.** Čím větší stupeň zla a nepravd, tím větší **ošklivost a nepořádnost**. **Stav zla a proces nepravdy rozhodují o vnitřních pochodech a zevních formách projevovalí mrtvého života.** Čím větší stupeň zla a zfalšovanosti, tím je **větší ošklivost a nepořádnost duše i těla**. V negativním stavu mrtvého života vždy existuje **souhlas** mezi zlem a nepravdou a způsobem, jak se kdo vyjadřuje a vnímá a jak se jeví v očích ostatních. Protože se tam milují všechny druhy zla a nepravdy, zbožňují a obdivují se ti, co jsou schopni projevoval takovou „lásku“ ve stupni co možná nejvyšším, jsouce zároveň šerednými a nepořádnými v co možná největším stupni.

(22-3)

V **lidském životě** je situace jiná. Jak víte, je lidský život výsledkem násilné, neobyčejné, nepřirozené a nemožné míchaniny pravého života, života mrtvého a nesentientního života. Navíc je tato míchanina či umělá kombinace ještě více převrácena, zprzněna a zmrzačena. Tato situace působí, že **lidé vnímají nezvyklým způsobem, co je krásné a elegantní.** Tím, že nemají přímý přístup k jiným dimenzím a světům, tím, že jsou před nimi převážně uzavřeny dveře k **niterné a vnitřní sféře** jejich vlastní mysli, jsou lidští tvorové omezeni na vnímání a určování krásy a elegance z pozice **vnějšího pozorování pomocí zevních smyslových orgánů** jejich **zevní mysli**. Takže posuzují krásu a eleganci většinou podle jejich **zevní zdánlivosti** a ne podle pravého stavu niterné a vnitřní dispozice něčí mysli.

Převrácenost a zprzněnost rozporuplné kombinace, z jaké sestává lidský život, vedou k prapodivnému stavu, o němž **nikde a nikdy** jinde nikdo neslyšel. **Pouze v lidské životě** můžete se setkat s **nehoráznou diskrepancí, jež existuje mezi niternými dispozicemi a zevními projevy**. Takže lidští tvorové se mohou **jevit navenek, ve své tělesné formě jako velice krásní a elegantní, zatímco niterně a duševně jsou oškliví a nepořádní. A naopak: Někteří lidé mohou se jevit jako oškliví a nepořádní zevně, ale přitom jsou dobrými lidskými tvory, krásnými a elegantními niterně a vnitřně.** Tato situace vyvěrá ze známé skutečnosti, že **pouze lidští tvorové jsou schopni myslet a cítit jedno a současně vyjadřovat a říkat naprostý opak toho, co myslí a cítí.** V lidské životě existuje **velice nepatrná souladnost mezi niterným stavem a zevním vyjádřením toho stavu.** Okolnosti této povahy **neexistují nikde a nikdy** ve Stvoření ani v ostatních oblastech zóny vymístění či mrtvém životě negativního stavu.

Tyto zvláštní okolnosti lidských tvorů ilustrují životní styl, jaký je nejen odpojen od **niterného, duchovního pramene**, nýbrž je s ním v rozporu, poskytující tak lidským tvorům **dvojí standard a dvojí závaznost** ve všech aspektech jejich života – **lidského života**. Kvůli těmto

okolnostem, lidský smysl pro krásu a eleganci je docela **zvrhlý**, dávající lidským tvorům **velmi malé ponětí o tom, co je pravá krása a elegance**. Nejblíže jsou schopni se k tomuto vnímání lidští tvorové dostat prostřednictvím některých **uměleckých děl**. Toto zvláště platí o jejich tak zvané **klasické hudbě**. Díla Bacha, Haydna, Mozarta, Beethovena, Schuberta, Dvořáka, Brahmsa, Mendelsohna, Chopina a jiných jsou s to dát **určitý vzdálený dojem toho, co je vskutku pravá krása a elegance**. Ovšem, měli byste slyšet, co tito skladatelé **zkomponovali od doby svého příchodu do duchovního světa !**

Ve skutečnosti **pravá krása a elegance mají svůj počátek v duchovním světě pozitivního stavu. Co u lidských tvorů je vrcholným dostižením v této oblasti, v pravém životě pozitivního stavu je to pouhým počátečním krůčkem.**

(22-4)

Nesentientní životní formy plně odrážejí v tomto ohledu podmínky sentientní mysli.

(22-4-1)

V pozitivním stavu pravého života zjevují se překrásné a elegantní druhy různých zvířat a rostlin v souladnosti s povahou jejich tvůrců a příjemně zdobí jejich prostředí.

(22-4-2)

V mrtvém životě negativního stavu nesentientní životní formy přesně odrážejí ošklivost, nepořádnost, krutost a zvěrskou přirozenost jejich plánů.

(22-4-3)

V lidském životě odrážejí nesentientní životní formy dvojí standarty, protiklady, převrácenosti a zprzněnosti lidských tvorů a ty dávají život nesčetným nesentientním životním formám všech odstínů, stupňů a směsic pozitivní i negativní povahy v rámci stejných zvláštních forem. Tak, jak lidští tvorové obsahují v sobě smíšené pozitivní i negativní rysy ve zvráceném stavu, tak je tomu i u jejich nesentientních životních forem.

23) STRUKTURÁLNÍ ZÁKONITOST A ŘÁDNOST ŽIVOTA

Jinou fundamentálně důležitou okolností života obecně je jeho **strukturální zákonitost a řádnost**. Tato se vztahuje ke kráse a eleganci stejně, jako se krása a elegance vztahuje k **femininitě a maskulinitě**. Takže může se říci, že **zákonnost a krása patří k femininnímu principu, kdežto řádnost a elegance – k principu maskulinnímu**. Anebo: **Jedno pochází z lásky – zákonnost; a druhé z moudrosti – řádnost. Zákon a řád jsou prostředky, jakými je život uspořádán, organizován a řízen.**

Vrozený povaze samého života je **stav jeho zákonitosti a proces jeho řádnosti**. Protože život vždy vyvěrá z jeho Absolutního zdroje – **Pána Ježíše Krista, je Pán Ježíš Kristus Absolutním stavem všech Zákonů a Absolutním procesem veškerého Řádu života**. Může se správně říci, že **Pán Ježíš Kristus je Absolutním zákonem a Absolutním řádem v Sobě i Sebou**. V kombinaci těchto dvou stavů života v **Pánu Ježíši Kristu** spočívá Jeho/Její Božská **prozřetelnost**. Touto Božskou prozřetelností i skrze ni On/Ona ovládá a řídí veškeré Stvoření v jeho veškerém multivesmíru i zónu vymístění, jakož i na vaši planetu.

Zákony jsou principy, jakými je dovoleno životu být. Řád je princip, jakým je životu dovoleno existovat. Jsoucnost je zákonná. Bytí je řádné. Řád se ustanovuje logikou zákonů. Zákony jsou podmínky, na nichž se život buduje. Některé z těchto zákonů byly definovány v desáté kapitole této knihy. Některé z nich se specificky vztahují na stav

Stvoření, na samotný život a na Přirozenost **Pána Ježíše Krista**. Tyto, právě zmíněné, **NELZE** definovat ani zjevit v žádných lidských termínech.

(23-1)

Pravý život pozitivního stavu je vždycky zákonný a řádný, protože odráží obraz a podobenství svého Stvořitele. Nositelé tohoto života také nosí všechny životní podmínky, stavy, procesy, faktory a atributy. Proto jejich život není jenom odrazem jeho zákonnosti a řádnosti, ale oni sami jsou zákonní a řádní. **Zákon a řád, jak se říká, je vryt do jejich mysli a srdce.**

(23-2)

V mrtvém životě negativního stavu je principem se protivit všemu v pravém životě pozitivního stavu. Takže mrtvý život je řízen principy nezákonnosti a nepořádku. Zla jsou nezákonná. Nepravdy jsou neřádné. Nepořádek je ustanoven nelogickou nezákonností. Nezákonnost je právě tou podmínkou, na níž se buduje mrtvý život. Principem negativního stavu je nemít žádné principy. Je to divoká džungle bezzákonnosti a nepořádku.

Teprve od doby, kdy Pán Ježíš Kristus převzal od pseudotvůrců moc nad mrtvým životem negativního stavu, byla tam zavedena určitá přísná pravidla řídící jejich každodenní život, aby byli uchráněni od vlastní destrukce svojí nezákonností a neřádností.

(23-3)

Lidský život je odlišný ve všech ohledech. Je řízen speciálně navrhnutými a dovolenými principy, které lidským tvorům určují, co je zákonné a řádné. Tím, že mají velice málo přímého spojení s čímkoliv zákonným a řádným v pravém životě či životě mrtvém, **nemají lidští tvorové žádnou pravou představu o tom, co jsou vskutku zákon a řád,** které vládou Stvořením. Takže jsou nutně řízeni řadou návodů, uvalených na ně zvenčí, které nazývají **zákony**, a které jim jsou **vnuceny** zvláště ustanovenou **legální institucí – policií.** Jelikož lidská přirozenost je vybudována na protikladech, zkresleninách a zvrácenostech všeho dosažitelného, jsou **jejich zákony a řád plné protikladů, nesrovnalostí, zkreslenin a perverzí, nemajících v sobě žádné sjednocující elementy, lišících se široce od jedné kultury k druhé, od jedné země k druhé a od jednoho náboženství k druhému.** Tato situace ještě více posiluje **princip nejistoty a zmatku,** na němž se buduje lidský život.

(23-4)

Formy nesentientního života jsou řízeny kódy a instinkty včleněnými do jejich struktury, která je v souladu se strukturou sentientní mysli v každé modalitě života, dovolující jejich jsoucno a bytí.

24) STÁLOST A DŮSLEDNOST ŽIVOTA

Jinými integrálními atributy života jsou **stálost** a **důslednost.** **Život je stálým fenoménem.** Fakticky – jak bylo definováno na začátku této kapitoly – **je život jedinou realitou, která je a existuje.** Vše ostatní se **odvozuje** z jeho reality. V tomto smyslu **je stálost jakéhokoliv života důsledným fenoménem.** Tím, že je stálý, je život důsledný.

Jelikož se život odvozuje ze svého Absolutního zdroje – **Pána Ježíše Krista,** může se říci s jistotou, že **Přirozenost Pána Ježíše Krista je Absolutně stálá a Absolutně důsledná. Stálost vychází z femininního principu a jeho lásky, dobroty a kladných skutků. Láska**

a Dobrota Pána Ježíše Krista je stálá. Důslednost vychází z maskulinního principu a z jeho moudrosti, pravdy a víry. Moudrost a Pravda Pána Ježíše Krista je důsledná.

(24-1)

Nositelé **pravého života**, jsouce obrazy a podobami svého **Absolutního zdroje**, odrážejí **tyto atributy života**. Ve svém vlastním životě jsou stálí a důslední. Princip stálosti jako integrální atribut jejich života dává jim **pocit bezpečí**. Jsou bezpeční ve svém životě. Princip důslednosti jako integrální atribut jejich života dává jim **pocit jistoty**. Cítí se jistí ve svém životě. Stálost je specifickým životním zákonem, přispívajícím k zákonnosti života. Důslednost je specifickým životním řádem, jenž přispívá k řádnosti života. Stálost je krásná a důslednost je elegantní. Život miluje svou stálost a v té lásce ukazuje důslednost v jejím projevování. Stálost zajišťuje stabilitu života. Stavem stálosti je život vždy stabilní. Důslednost zajišťuje tok vyrovnaného života. Díky procesu důslednosti život je vyrovnaný. Stálost zajišťuje, že život vždy je. Důslednost zajišťuje, že je to tentýž život.

Jak víte, je jen jediný zdroj pravého života – **Pán Ježíš Kristus**. Toto je stálý fenomén. Důslednost spočívá ve faktu, že **život vždy bude vytékat ze stejného zdroje – z Pána Ježíše Krista**. Takto je **stejným životem**. V tomto lze rozeznat **stálost života**. Není myslitelný žádný jiný pramen života. Každý jiný zdroj produkuje buď mrtvý život negativního stavu, nebo lidský život nejistoty a zmatku.

(24-2)

V tomto ohledu **mrtvý život** negativního stavu se **neustále protiví přirozenosti pravého života**. Má za účel **popírat** a **odmítat stálost a důslednost pravého života**. Právě tímto je **mrtvý život stálý a důsledný**. Ovšem tento typ důslednosti a stálosti je ve skutečnosti **přechodnost** a **nedůslednost**. Tím, že nemá nic z pravého zdroje života, to jest z **Pána Ježíše Krista**, a jsa ve **stálém a důsledném** zapírání a odmítání pravého života, je mrtvý život negativního stavu **neschopen mít permanentnost své stálosti**. Je proto **přechodná** a podléhající **zkáze**. Důslednost v jeho nárocích, vyvěrající z přechodnosti a dočasnosti, je pouze relativní. V tomto smyslu **není** mrtvý život negativního stavu bezpečný a jistý, protože **postrádá pravou stálost a důslednost**. Stálost a důslednost může být přívlastkem jenom něčeho, co vždy je a existuje. Není možno vytvořit žádný takový přívlastek mrtvému životu negativního stavu.

(24-3)

Naproti tomu **lidský život**, jsa životem **rozporů** a **zkreslení**, vystupuje jako **souhrn nedůslednosti a nestálosti**. Neustálý **strach před smrtí lidského hmotného těla**, do něhož lidští tvorové vkládají tak mnoho životního významu a účelu, **znemožňuje**, aby se zakoušela stálost života. Toto pak činí **všechny životní procesy nedůslednými**. Jejich ponětí důslednosti a stálosti jest **jen zkreslením pravé skutečnosti**. Nedává jim žádný zážitek bezpečí a jistoty. **Není nic stálého v lidském životě**. Pocit nepermanentnosti prosakuje všemi aspekty lidského života, jsa příčinou mnohých lidských problémů, jak se to popisuje v předešlé kapitole.

(24-4)

Nesentientní životní formy jako obvykle odrážejí tyto stavy pravého života, mrtvého života i lidského života. Nezměnitelně jsou souvztažností toho kterého modu sentientního života. Čím stálějším je život jeho původců, tím stálějším a důslednějším je i nesentientní život.

25) NEVINNOST, UŠLECHTILOST, SKROMNOST A POKORA

V povšechnosti životního stavu a procesu jsou jisté specifické rysy života, jaké mu dávají určitý charakter. Očividně život má svůj vlastní charakter. **Vyvěrá z Charakteru svého Absolutního zdroje – Pána Ježíše Krista.**

(25-1)

Všichni nositelé **pravého života** odráží tento charakter svým jedinečným vlastním způsobem. Hlavní rysy charakteru života je jeho **nevinnost, ušlechtilost, skromnost a pokora**. Ve své základní struktuře je tento charakter patrný v **jednoduchosti a úspornosti**. Životní složitost je vyjádřena v jednoduchých elementech života, jakými jsou formovány jedinečné a neopakovatelné či nenapodobitelné útvary. Tyto útvary se spojují navzájem, aby vytvořily **rozmanité shluky života**. Tyto shluky života se pak vzájemně navazují, aby vytvářely **multivesmír života**.

Úspornost života odráží tuto **prostou strukturu**. Definuje jakoukoliv životní situaci z jejího nejjednoduššího aspektu, aniž by dovolovala vstup zamotanému, složitému a matoucímu vysvětlení jakékoli struktury či dynamiky života. **Život nemůže být složitější než jsou jeho nositelé. Jinak by jej nemohli nosit. Tím, že je takový, představuje se život ve své ušlechtilosti, skromnosti, pokoře a nevinnosti.** Čím více se vyskytuje z těchto rysů života v jeho nositelích, tím více sami nositelé jsou ušlechtilí, pokorní a nevinní. Uvědomění, že život nevychází z těchto jeho nosičů, nýbrž z jeho **Absolutního zdroje – Pána Ježíše Krista**, činí je více žijícími a naživu, jakož i ušlechtilejšími, pokornějšími a nevinnějšími.

Nevinnost života se definuje **čistotou jeho stavu a procesu, který není zamořen ze žádného jiného pramene a odkazuje veškerý zdroj života zpět ke svému původci – Pánu Ježíši Kristu, a který se zříká toho, že stvořil sám sebe bez jakéhokoli vyššího zdroje.**

(25-2)

V **mrtvém životě** negativního stavu se toto vše **popírá a odvrhuje**. Členové mrtvého života, nárokuje si být pramenem jejich vlastního života, stanou se nakonec **arogantními, drzími, vychloubačnými, naparáděnými, namyšlenými, velikášskými a nafoukaně egoistickými**. Toto jsou obvyklé rysy mrtvého života negativního stavu, které jsou doprovázeny nesmírnými komplikacemi, zapleteností, ztemnělostí, zmateností, byrokratičností, vysvětleními plnými vytáček, falešným ospravedlňováním a naprostým nerozumem.

(25-3)

Lidský život je charakterizován **stupidností, bláhovostí, nevědomostí, nezpůsobilostí a kombinací převrácených rysů** nevinnosti, ušlechtilosti, skromnosti a pokory **umístěnou do nesprávných pramenů**. Lidští tvorové **nevědí, odkud život přichází**. Věří, že povstal evolučním procesem z nejnižších nesentientních životních forem z mrtvé kosmické směsice, anebo byl stvořen nějakou vyšší mocí zvanou Bohem, jehož povahu ve svém nazírání zpřítvořili pomocí dogmat a nauk svých směšných náboženství a filosofii do takové míry, že z pravého poznání skutečné **Boží přirozenosti** nezbylo v nich nic. **Bud' zjednodušují život až příliš moc, takže to nemá žádný smysl, anebo ho tak nehorázně komplikují, že většina lidských tvorů se vzdá veškeré snahy vypátrat, v čem vlastně lidský život spočívá.**

(25-4)

Povaha **nesentientního života** úplně odráží tyto tři rozličné přístupy jejich vlastního zvláštního způsobu.

26) DYNAMIKA ŽIVOTA

Jiný důležitý životní rys má co činit s jeho **dynamikou**.

(26-1)

Ve všech svých dynamických aspektech má **pravý život** povahu **pohyblivosti, ohebnosti, adaptability, přizpůsobivosti, tekutosti, měnitelnosti, rozmanitosti a mnohostrannosti**.

Jako vše ostatní, odvozují se i tyto rysy dynamického aspektu života z Absolutního zdroje – Pána Ježíše Krista, kdož jest absolutně dynamický, flexibilní, rozmanitý, všestranný, pohyblivý atd. Je zde důležité uvědomit si znovu a zas ten faktor, že pravý život není stagnujícím stavem. Ve skutečnosti stav stagnace je zabijákem pravého života. Existuje stálé dynamické proudění života, projevované ve shora zmíněných charakteristikách.

POHYBLIVOST znamená **pohyb života různými směry v jeho diskrétní modalitě i spojitých modalitách**. **FLEXIBILITA** značí, že život je schopen na sebe vzít mnohé formy, stavy a podmínky. **ADAPTABILITA** označuje schopnost života zachytit se za jakýchkoliv okolností, v jakémkoliv stavu a procesu a včlenit SEBE do nich. **PŘIZPŮSOBIVOST** znamená, že život je schopen sladit se s jakoukoliv situací a včlenit ji DO SVÉHO OBSAHU. **TEKUTOST** značí, že rysem života není stagnující, nepohyblivý stav, nýbrž proudění mnohými směry. **ZMĚNITELNOST** označuje životní schopnost transformovat jakékoli své stavy, okolnosti a procesy ve zcela nové a odlišné. **ROZMANITOST** označuje, že život je schopen projevovat sebe v nekonečných variacích forem, stavů, okolností, podmínek a procesů. **VŠESTRANNOST** znamená, že život má mnoho druhů užitečnosti a použitelnosti.

Takovým je život v pozitivním stavu.

(26-2)

Tím, že **mrtvý život** negativního stavu se stanoví proti všemu z pravého života stavu pozitivního, jeho rysy jsou **nepohyblivost, nepoddajnost, neadaptibilita, nepřizpůsobivost, stagnace, rigidnost, uniformita a omezenost**. Toť **pseudodynamika** mrtvého života negativního stavu, která mu dává typický **mrtvý charakter**.

(26-3)

Lidský život je nepřirozenou a nezdravou **míchaninou** charakteristik mrtvého života a převrácených, jakožto i zprzněných charakteristik pravého života. Fakticky, **jednou z hlavních strukturálních charakteristik lidského života zvláště je to, že není jenom kombinací protichůdných elementů mrtvého života, nesentientního života a pravého života, ale cokoli obsahuje v sobě z pravého života, vše to je zvrácené, zprzněné či docela zfalšované**. Aby bylo možno náležitě pochopit povahu lidského života, je nutno mít na zřeteli tento fakt neustále. Dává to lidskému životu úplně jinou perspektivu.

(26-4)

Nesentientní životní formy jsou **zrcadlovými obrazy** těchto charakteristik v rámci každé sféry sentientního života, odrážející svým charakterem, co jim sentientní mysl vtiskne, bez jakéhokoliv ponětí sebeuvědomělosti či „já jsem“.

27) DUCHOVNÍ A ETICKÝ OBSAH ŽIVOTA

(27-1)

Ze stanoviska **duchovní mravnosti a etického obsahu života** je možno **pravý život** charakterizovat jako **vždy objektivní, spravedlivý, náležitý, nestranný a rovný ve všech svých aspektech.**

OBJEKTIVITA života se odráží v jeho vnímání a rozlišování všeho tak, jak to opravdově existuje, aniž by co přidával či odebíral z jeho obsahu a povahy. **SPRAVEDLNOST** života se projevuje v zajišťování každé situace, každých okolností a každého stavu vším, co jim patří a co je přesně podobné. **NÁLEŽITOST** života poukazuje na to, že život činí jen to, co je pravé a vhodné. **NESTRANNOST** života znamená, že se jím neberou v úvahu žádné jiné činitele, než ty, které jsou jeho, od něho, z něho a související s ním samým. **ROVNOST** života značí, že se nedává přednost jednomu či druhému nositeli života, ale se všemi zachází stejně. Vždyť jsou nositeli téhož života, ač existují v nekonečných varietách, podobách a způsobech jeho manifestování. Nezapomeňte, že nejzazší zdroj života je jenom jeden – **Pán Ježíš Kristus**. V **Pánu Ježíši Kristu** každý je stejně rovný, důležitý, zvláštní, cenný a potřebný jako každý jiný. Takže v pravém životě není možné žádné preferenční zacházení. Bylo by to porušením **principů životní stejnosti**.

(27-2)

Mrtvý život negativního stavu je založen na **subjektivnosti, nespravedlnosti, nenáležitosti, stranicví a nerovnosti**. Každý se tam považuje za něco **důležitějšího, více zvláštního, potřebnějšího, cennějšího a povýšenějšího nad každého jiného**. Za takových okolností se nikdy **nemůže** vykonávat žádná pravá spravedlnost, objektivita a nestrannost, neboť se tam přistupuje k jiným z pozice přivlastnění a předpokládané nadřazenosti, považující všechny ostatní za sobě podřadné.

(27-3)

Lidský život je prapodivnou **kombinací** obou shora uvedených faktorů, jenže ve zcela **zpitvořeném, zvráceném a zfalšovaném pojmání objektivity, spravedlnosti, rovnosti a nestrannosti pravého života**. V tomto ohledu je lidský život formou působení **krajností obsažených uvnitř téhož systému, ba dokonce uvnitř téhož jedince, který tak může demonstrovat oba extrémy souběžně**. Tento druh krajností, jenž se zjevuje v tomtéž systému či jedinci simultánně, představuje **nemožnost**, která byla učiněna **možnou umělou a násilnou kombinací elementů mrtvého života se zpitvořenými, zvrácenými a zfalšovanými elementy pravého života**. Proces, v jakém probíhá obludná kombinace, odráží nanejvýš duchovně nemravný a neetický čin, vrcholící v nedostatku jakékoliv objektivity, spravedlnosti, soudnosti, náležitosti, nestrannosti a rovnosti. Kvůli tomuto jsou tyto charakteristiky v lidském životě úplně nesprávně pochopeny, vykládány, uvedeny na zcestí a zmrzačeny. Proto mají v lidském životě malou cenu. Mohou se zpitvořovat, ohýbat, předefinovávat a zvráceně interpretovat, jak se komu hodí a jak vyžaduje ta která situace a okolnost. **Soudní síně lidských legálních systémů odrážejí tuto situaci nejlépe.**

(27-4)

Pojímání těchto charakteristik pravého života požaduje vysokou úroveň sebeuvědomění či vědomí sebeuvědomělosti „já jsem“. Protože **nesentientní život** nevlastní takovou kvalitu, je řízen svými **strukturálními genetickými kódy a instinktivními pudy** jemu určenými příslušným sentientním životem.

28) ŽITÍ ŽIVOTA

Nakonec, jak je zřejmé z bodu 17, **znalost, chápání a uplatňování všech těchto principů života obecně určuje, jak je kdo naživu a žijící**. Jelikož všechen život, včetně mrtvého a lidského, závisí na jsoucnu a existenci jediného Absolutního zdroje života – **Pána Ježíše Krista**, jenž je Absolutním duchem, je **pravé pojmání života vždy duchovního rázu**. Z tohoto důvodu znalost, chápání a uplatňování **duchovních principů života** ustanovuje život a žití. V tomto ohledu vše se odvozuje z **duchovních principů**. Pokus o vyvozování čehokoliv z **principů jiných** než **duchovních** vede k aktivaci negativního stavu a ustanovení mrtvého života, jakožto i k fabrikaci lidského života.

Existuje **duchovní zákon**, který byl definován a mnohokrát se opakoval dříve, který se zde opakuje pro zdůraznění jeho důležitosti, vyžadující, má-li se život řádně a plně projevit, jak je zde uvedeno, aby sledoval určitý směr. Ten směr je: **Od nejnítějšího duchovního přes vnitřně duševní k zevně - vnějšímu, fyzickému a přírodnímu**.

(28-1)

Mrtvý život je založen na principech, které sledují zcela **opačný** směr.

(28-2)

Lidský život byl založen na **porušení všech zákonů a principů** jejich zprzněním, zkreslením, zfalšováním a zmrzačením.

(28-3)

Pravý život se ubírá cestou **těchto duchovních principů** a tímto důležitým aktem umožňuje to, že všechny jiné projevy života jsou a existují. **Kdyby pravý život selhal v následování těchto zákonů, pak by nikdy nemohl být ani existovat žádný život včetně mrtvého i lidského života**. Tím, že tam někde někdo náležitě sleduje ten pravý **duchovní trend života**, může veškerý multivesmír s veškerou zónou vymístění a lidským životem na vaší planetě pokračovat ve svém životě. Uvědomte si, prosím, že **život není možný za žádných jiných okolností**.

A protože **všechny duchovní principy**, které umožňují životu **být a existovat**, se odvozují z **Absolutního života Pána Ježíše Krista**, jenom tím, že **Pán Ježíš Kristus Absolutně je a Existuje**, může jakýkoliv život **být a existovat**. Tedy, **život není možný za žádných jiných okolností než z Pána Ježíše Krista, od Něho/Ní, skrze Něho/Ni, s Ním/Ní a Jím/Jí**. To je ten pravý **duchovní princip života**, kterým se řídí vše ve všem. Toto je **Absolutní pravda Života**.

Ten/ta, co má uši k slyšení, nechť naslouchá tomu, co **Pán Ježíš Kristus** zjevil v této kapitole“.

Přehled hlavních bodů 12. kapitoly „Pojetí života obecně a lidského života zvlášť“, nadpisy nebyly zpracovány v původní knize:

A) PĚT PROJEVŮ JEDNOHO ŽIVOTA

1. PRAVÝ SENTIENTNÍ ŽIVOT

2. PRAVÝ NESENTIENTNÍ ŽIVOT

3. SMÍŠEMINA SENTIENTNÍHO A NESENTIENTNÍHO ŽIVOTA – LIDSKÝ ŽIVOT

4. MRTVÝ ŽIVOT – NEGATIVNÍ STAV

5. FORMY MANIFESTACE ŽIVOTA

B) FÁZE VÝVOJE SENTIENTNÍHO ŽIVOTA NA PLANETĚ NULA (ZEMĚ)

1. ANDROGYNNÍ FÁZE – ADAM (A)

2. FÁZE LIDÍ – ADAM A EVA (AE)

3. FÁZE LIDÍ – PRVNÍ KROK AKTIVACE NEGATIVNÍHO STAVU (PKANS)

4. FÁZE LIDÍ – AKTIVACE NEGATIVNÍHO STAVU (ANS)

5. FÁZE LIDÍ – PLNÁ AKTIVACE NEGATIVNÍHO STAVU (PANS)

C) DALŠÍ CHARAKTERISTIKY ŽIVOTA

1) PROCES A STRUKTURA ŽIVOTA

2) FUNKCE A PROJEVY ŽIVOTA

3) KVALITA ŽIVOTA

4) PODMÍNKY ŽIVOTA

5) ODPOVĚDNOST ZA ŽIVOT

6) POVINNOSTI DUCHA

7) STRUKTURA ŽIVOTA

8) OBSAH ŽIVOTA

9) DYNAMIKA A TVOŘIVOST ŽIVOTA

10) INTEGROJÍCÍ FAKTORY ŽIVOTA

11) ZEVNÍ FAKTORY ŽIVOTA

12) PROSTŘEDÍ ŽIVOTA

13) SEXUÁLNÍ SDÍLENÍ A OPLÁCENÍ ŽIVOTA

14) PRINCIPY FEMINITY A MASKULINITY ŽIVOTA

15) UŽITEČNOST ŽIVOTA

16) JAK SE ŽIVOT ŽIJE

17) ŽIVOTNÍ STYL

- 18) MILOVÁNÍ ŽIVOTA
- 19) ODMĚNA ŽIVOTA
- 20) ZPĚTNÁ VAZBA ŽIVOTA
- 21) OCENĚNÍ, UZNALOST A VDĚČNOST ŽIVOTA
- 22) KRÁSA A ELEGANCE ŽIVOTA
- 23) STRUKTURÁLNÍ ZÁKONITOST A ŘÁDNOST ŽIVOTA
- 24) STÁLOST A DŮSLEDNOST ŽIVOTA
- 25) NEVINNOST, UŠLECHTILOST, SKROMNOST A POKORA
- 26) DYNAMIKA ŽIVOTA
- 27) DUCHOVNÍ A ETICKÝ OBSAH ŽIVOTA
- 28) ŽITÍ ŽIVOTA

Přes 7000 stran a 3000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu

(snadno získáte také v knihovnách a internetových kavárnách)